

Hoàng hậu xinh đẹp ác độc

Contents

Hoàng hậu xinh đẹp ác độc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	47
19. Chương 19	48
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22: End	55

Hoàng hậu xinh đẹp ác độc

Giới thiệu

Tình, không phải là thứ ta muốn, dục, cũng không phải thứ ta muốn, chỉ có vinh hoa phú quý ——T

1. Chương 1

Tình, không phải là thứ ta muốn, dục, cũng không phải thứ ta muốn, chỉ có vinh hoa phú quý ——Tiết Thần Quang

...

Thần Quang yên lặng đứng ở phía sau, những người tùy mị xuất chúng nhất đều an bài đứng ở phía trước, nàng chỉ có thể đứng trong góc không bắt mắt nhất.

Chủ nhân đưa tới một cây chổi, mặt lạnh phân phó, “Quét sạch tuyết đọng trên đất, cho quan chỗ đặt chân thoải mái.”

“Vâng!”

Thế giới này, nữ nhân và đầy tớ luôn có thể đặt chung để mua bán.

Mỗi năm một lần “Hội mua bán để đồ” sẽ triển khai vào cuối năm.

Mọi người mặc áo bông ấm chen chúc ở ngoài rào chắn nhìn người bán đang biểu diễn vật sở hữu của mình ở trên đài. Ánh mắt hưng phấn nhìn về phía gian hàng mua bán nữ nhân, chỉ cần người có đầy đủ ngân lượng, kiều nữ xinh đẹp nhất nơi này sẽ thuộc về người.

Một vài lão gia danh môn vọng tộc hoặc là quân gia sáng sớm đã chạy tới, muốn lựa vài nữ tử mới để thay đổi máu cho phủ đệ.

Ba con tuần mã đạp tuyết bay mà đến, hí trện trện, mọi người nhìn lên thấy người ngồi cầm đầu chính là Tam Công Tử La gia liền thức thời nhanh chóng lui về phía sau, nhường ra một con đường rộng rãi.

La công tử tung người xuống ngựa, mặc áo tơ lụa màu xanh cực kỳ mát mẻ, cổ áo lông chồn trắng noãn như tuyết, cổ lông vừa dài vừa mềm, cơ hồ che đầy cái cằm đẹp đẽ của hắn, ánh mắt yêu ma đến mức, không người dám nhìn thẳng, cuối cùng ngừng ở trên người Thần Quang đang vùi đầu quét tuyết đọng.

Mọi người chỉ thấy tay ngọc trắng muốt của hắn cầm roi ngựa màu đen chỉ vào: “Mua nàng đi.”

Nghe người phân phó, nha đầu quét tuyết nâng lên cặp mắt sương mù ảm đạm, hai má có dấu vết gió bắc thổi qua, lại vẫn đỏ, giờ phút này nhìn qua hết sức ngây ngô ngu xuẩn.

Lúc La công tử chọn trúng Thần Quang không bắt mắt nhất thì trong nháy mắt ánh mắt của mọi người có hâm mộ, tuyệt vọng, ghen ghét, chết lặng... Muốn ngàn biểu tình.

Chủ nhân ghen hờn nhìn trân trối, đôi tay run rẩy cầm một tấm vàng lá người làm La gia đưa tới.

Cho đến roi ngựa của La công tử cuốn Thần Quang ném lên lưng ngựa vội vã đi, hắn mới phản ứng kịp, bịch bịch quỳ gối dập đầu tạ ơn trong tuyết.

Tuần mã lặc lư chạy nhanh, giờ phút này cái bụng mềm mại nằm ở trên lưng ngựa gân cốt trắng kiện, Thần Quang chỉ cảm thấy dạ dày lật khuấy, suýt nữa ói ra tiếng.

Ngày trước nàng cũng cưỡi ngựa dong ruổi vui mừng, còn chưa biết nằm ở trên lưng ngựa lại là một phen tư vị khác.

...

La gia là phong vân thế gia mọi người đều biết, là khai quốc công thần của Thuận Thiên vương trường.

La Hán Văn là hữu tướng nhất phẩm đương triều, nhà có ba con trai sáu con gái, con trai thứ nhất La Trung Phụ là Ngự Sử đại phu chính tam phẩm, con trai thứ hai La Hữu Dương là Tả trung úy Ngự lâm quân.

Trưởng nữ La Như Ngọc năm xưa vào cung, hôm nay đã là chính nhất phẩm Hiền phi. Tương truyền nàng dung nhan tuyệt đại, hàng đêm tập trong 3000 sủng ái ở một thân, đôi mắt để đô, La gia thật sự làm được dưới một người trên vạn người, vinh hoa phú quý.

Tuy nói binh mã cả nước có ba phần năm do Uy Quốc công Cảnh Ngọc Trung nắm giữ ở trong tay, nhưng La gia tự có một hắc mã không thể khinh thường, Tam Công Tử La Trường Khanh, năm nay vừa mới 20, đã trở thành hữu tiên phong đặc lược của Bưu Mã Đại Tướng Quân tay cầm một phần năm binh quyền, là người được chọn duy nhất cho chức Bưu Mã đại tướng quân trong tương lai.

Trong triều đình tràn đầy những khuôn mặt tươi cười giả nhân giả nghĩa, chính là chỗ bắt đầu cho những kẻ giống tài, lập mưu lộng quyền. Từ xưa văn thần võ tướng đều không hợp, vì vậy triều đình cũng là một chiến trường tranh đấu gay gắt khác của La gia và Cảnh gia, nơi này có bóng đao kiếm không nhiên thấy và mỉm cười ảm áp rỉ ra nọc độc.

La phủ cửa son, vừa vào chính là cổng lớn rữ hoa, xuyên qua hành lang thật dài, một đường rường cột chạm trổ, treo không ít lồng vàng, bên trong là những loài chim quý hiếm, sắc màu tươi rói.

Thần Quang theo sát bước chân vừa nhanh vừa lớn của các nam nhân, ánh mắt ngốc trệ từ từ sáng, ngày trước Xuân Hiểu đã lột sạch lông Khổng Tước mà Dung Dung tặng nàng rồi trả lại, tình cảnh kia đến nay rõ mồn một trước mắt, Xuân Hiểu cay cú đáng yêu, chỉ vào lỗ mũi Dung Dung mắng to nàng ngay cả con gà rụng lông cũng không bằng. Nghĩ đến việc này khóe miệng cứng nhắc của Thần Quang hơi hơi nhếch lên nụ cười yếu ớt trong chốc lát.

Trong sương phòng ảm áp dễ chịu, từng chút từng chút hương nhàn nhạt làm tỉnh táo từ trong lò ngọc bay ra, hai nha hoàn tay chân chịu khó tiến lên phục vụ La Tam công tử, cởi xuống áo cổ lông chồn cho hắn, đổi áo ngoài tơ lụa nhẹ nhàng.

Thần Quang yên lặng cúi đầu đứng bên cạnh, dưới chân là thảm nhung lạc đà từ Tây Vực, đập lên rất thoải mái, ngày trước trong nhà cũng có vài tấm, đáng tiếc nàng không thích, chỉ thích những tấm thảm thủ công của phụ nữ ở Gia châu.

La Trường Khanh thổi thổi khí nóng trong nước trà, ánh mắt yêu nghiệt xẹt qua ly trà, cuối cùng ngừng ở trên người Thần Quang cúi đầu không nói.

“Người tên gì?”

“Nô tỳ còn chưa có tên, tất cả mặc cho đại nhân phân phó.” Nàng mềm mại nói. Nha đầu sẽ phải có bộ dạng nha đầu, vào phủ, làm gì còn có quyền được có tên, huống chi coi như nàng nói thì có ai có thể tin, hoặc là con kiến hôi như nàng còn có thể còn sống đến khi nào?

Đáy mắt xẹt qua một nụ cười, La Trường Khanh bỏ ly trà xuống, khoanh hai tay nói, “Người xem ra cũng không ngu xuẩn. Về sau liền kêu... Thính Tuyết, như thế nào?”

Tuyết đầu mùa, lần gặp đầu tiên đã nhìn thấy thân ảnh yên lặng quét tuyết của nàng, rất có một cổ cảm giác độc lập xa rời nhân thế.

Nhẹ nhàng dập đầu, cúi mắt Thần Quang nhếch lên, coi như là vẻ mừng rỡ, giọng nói mềm nhũn, “Tạ đại nhân ban tên cho.”

Nắm miếng bạc nhỏ nhàn hạ xới xới lửa than trong lò đồng, sắc mặt một khắc trước coi như ôn hòa của La Trường Khanh lúc này không giận mà uy, liếc xéo Thần Quang quỳ gối bên chân, “Ta dùng hoàng kim cao quý nhất mua người rẻ mạt nhất, giúp người thoát khỏi số mạng làm khổ địch hoặc là trở thành quân kỹ, cho nên từ bây giờ, tiện mệnh này của người là của ta, cho dù chết cũng là quỷ của ta, bao gồm tất cả tương lai của người đều thuộc về ta, mặc cho ta chỉ phối, hiểu không?”

“Thính Tuyết hiểu, từ nay về sau Thính Tuyết là của đại nhân.” Nàng vẫn vui đầu không lạnh không nóng.

Lúc này có một quản gia thân người mập mập đi tới, cúi người với La Trường Khanh, cung kính nói, “Tam thiếu gia, đã mang vệt mắt xanh đến rồi, nhưng lão ma ma nói còn cần bỏ đói nó một chút thì mới có hiệu quả tốt nhất.”

“Ừ, người đi xuống chuẩn bị.”

“Vâng”

“Ngẩng đầu lên” Ánh mắt lại quay lại trên người Thần Quang bên chân, La Trường Khanh ý vị sâu xa nói, “Bao lớn?”

“Bẩm đại nhân, mới vừa tròn mười sáu.”

“Thân thể còn đồng trinh không?” Hắc không có một tia lúng túng, giống như đang hỏi thăm thể chất của sủng vật mình nuôi như thế nào.

Vết amát xanh luôn luôn dùng để kiểm nghiệm cung nữ có còn trinh hay không, dù sao bảo một người tới kiểm tra sẽ làm tổn thương mặt mũi của cô nương. Mà ánh mắt tìm kiếm của La công tử sâu không lường được, trong lòng Thần Quang có suy nghĩ, quyết định đánh cuộc một lần, cúi đầu đáp, “Bẩm đại nhân, đã không rồi.”

Trừ phi là hàng thượng phẩm, nô lệ bình thường đều đồng trinh, thường bị mấy kẻ buôn lậu ném trước, những thứ này chẳng có gì lạ.

Quả nhiên thân thể La công tử rõ ràng có chút thoải mái, cái hắc muốn chính là nàng không có, nếu nàng trả lời có, như vậy sẽ có cái gì chờ nàng?

Gọi một Đại Nha hoàn mang Thần Quang đi xuống tắm rửa thay đồ, chuẩn bị kiểm tra thân thể.

La phủ thật to, mặc dù tráng lệ, đối với Thần Quang mà nói lại vô vị tẻ nhạt, chỉ khi khóm bụi gai máu khắc sâu vào mắt, con người chết lặng của nàng mới hơi đọng đưa, đây là thực vật ngày trước nàng thích nhất a. Phụ thân đại nhân luôn nói, nàng thích bụi gai máu chắc chắn có tiền đồ hơn Dung Dung thích hoa mẫu đơn, vậy mà việc đời xoay vần, hôm nay đã là người và vật không còn, chỉ còn lại hận, phụ thân đại nhân, bây giờ ngài ở thế giới đó vẫn vui vẻ chứ?

Cuộc đời La hữu tướng có rất nhiều kiêng kỵ, mỗi khi mua người làm, chuyện thứ nhất chính là trừ xúi quẩy. Thần Quang cũng không ngoại lệ, ở Đại Nha hoàn phân phó, cởi đi áo khoác, chỉ mặc một quần lót và cái yếm thật mỏng, cũng may điều kiện nhà tắm của nha hoàn này cũng không tệ lắm, khí nóng khắp phòng, nước nóng do than đốt liên tiếp không ngừng, Thần Quang không cảm thấy lạnh.

Hai tiểu cô nương mặt tròn, yêu kiều hớn hể nâng tới một chậu gỗ lớn, bên trong là nước ngâm lá ngải cứu khô, một gáo nước một gáo nước tưới vào trên người Thần Quang, mỗi một gáo đều là từ đầu tưới đến đuôi.

Đây không tính là làm khó, thuở nhỏ nàng lớn lên bên mép nước, coi như sau đó dọn nhà, phụ thân đại nhân cũng đặt mua cho nàng một hồ nhân tạo xinh đẹp, cho nàng vui đùa vào hè, mỗi lúc này, Dung Dung luôn luôn xem thường một phen, không biết thẹn.

Bọn nha hoàn vô cùng tận trung, theo phân phó của La công tử tắm cho nàng thật sạch sẽ, e sợ cho có đồ gì không sạch làm dơ công tử.

Tắm sạch sẽ xong, thùng gỗ lại được thay nước mới, rải lên một tầng cánh hoa, lại là bụi gai máu, điều này làm cho Thần Quang lộ ra một nụ cười yếu ớt. Bọn nha hoàn dẫn dò nàng ngâm một nén nhang, thân thể thơm rồi mới mặc quần áo ra ngoài, sau đó họ vén bàn tay trắng nõn chỉnh tề ra ngoài.

Không trách được mọi người đều nói tùy tiện chọn một nha hoàn của Tam Công Tử La phủ ra tới cũng có thể làm thiên kim nhà bình thường thẹn chết.

Nhưng Thần Quang cảm thấy họ còn kém Xuân Hiểu, không, là kém xa.

Xuân Hiểu mặc dù không có nhu tình như nước như họ, nhưng cũng tiêu sái không kềm chế được, thông minh lanh lợi, giống như thế gian không có chuyện gì nàng e ngại, Tử Khiên ca ca luôn thích dùng Xuân Hiểu để làm nàng thẹn thùng: Xuân Hiểu Xuân Hiểu, phụ nữ xinh đẹp. Thần Quang, khi nào muội mới lớn lên xinh đẹp?

Mỗi lúc này, mọi người đều cười ầm lên.

Nhìn cánh hoa màu máu, Thần Quang đột nhiên cảm thấy chuyện cũ quả thật có thể rõ mồn một trước mắt, coi như người đi nhà trống cũng được.

Cách rèm dây cộm nặng nề, truyền đến thanh âm của Đại Nha hoàn: “Thính Tuyết, quản gia thúc giục người mặc y phục rồi đi gặp hần.”

“A, lập tức xong ngay.” Chắc là máu vệt mắt xanh để đánh giá đã xong.

Mặc dù đôi tay đã bị gió tuyết ăn mòn, chừa lại da thô ráp nứt nẻ, mặc dù mệt mỏi đã làm cho niềm tin của nàng lúc tuổi trẻ khí thịnh đã thất bại, mất đi tinh thần phấn chấn, nhưng lúc này, thân thể của nàng, vẫn còn bằng cơ ngọc cốt, điều này làm cho nàng như mới tỉnh ở trong mộng, đúng nha, nàng mới mười sáu, chỉ có 16 nha.

Hai má hơi ửng hồng, ngày trước vì trở thành một tân nương hợp cách, nàng đã từng nghiên cứu “Mật họa”, “Sách quý” mà Xuân Hiểu tìm về cho nàng vào ban đêm, đối với thân thể của con người cũng không xa lạ, nàng hiểu được nên làm như thế nào, mới có thể khiến La Tam công tử hài lòng.

Mặt của cô gái khê ửng hồng, dùng ngón tay run rẩy trong chớp mắt kết thúc lần đầu tiên của mình.

Một người bị tình yêu vứt bỏ quyết sẽ không thương tiếc lần thứ nhất trên quý này, nàng thông dong đứng lên, lau nước cả người đi, mặc chỉnh tề.

Thần Quang may mắn mình đoán trúng lòng của La Tam công tử, loại chuyện như vậy hãy để cho chính nàng làm đi, hần muốn thân thể phụ nữ thì nàng cho hần, chủ tử muốn cái gì nô tài cho cái đó, ở trong đất nước này là thiên kinh địa nghĩa.

Nâng châm dính máu vệt đâm vào cánh tay của nàng, chỉ chốc lát bốn phía lỗ kim liền nổi lên một ít đỏ đỏ. Quản gia gạt đầu một cái, quả nhiên không phải là thân thiếu nữ, rất tốt rất tốt.

Người, có lúc thật ngu xuẩn, quá mức tin tưởng mắt thấy. Hối thế gian người lừa ta gạt này, còn có mấy phần thật mấy phần giả, có lúc mắt thấy cũng chỉ là một tầng biểu tượng thôi.

Tựa như Dung Dung tuyệt mỹ, hồng nhan đời này thì như thế nào? Trước khi chết nắm tay của nàng thật chặt, đây là lần đầu tiên Dung Dung thân cận với nàng như vậy:

“Thần Quang, Thần Quang... Hần nói hần không có yêu ta... Hần yêu, yêu, người yêu là...”

Là ai đã không quan trọng.

Dung Dung cãi với nàng cả đời quay đầu lại cũng chẳng qua thê thê thăm thăm công dã tràng.

Đứt quãng gọi hai tiếng thì đã tắt hơi.

Nhẹ nhàng bịt kín mắt đẹp không cam lòng của Dung Dung, Thần Quang biết lời nàng muốn nói, hiểu rõ hối hận của nàng lúc đó.

Thiếu niên binh sĩ xuất hiện ở trong sinh mệnh họ, mặt mày phong hoa tuyết đại loáng thoáng hiện lên, hần dùng một đao dụ dàng phá hủy Dung Dung cũng phá chủy nàng. Một khắc kia nàng mới phát giác cả đời phụ thân đại nhân chỉ dự liệu sai một chuyện, đó chính là tình yêu.

Ai nói nam nhân chỉ biết yêu một nữ nhân? Người nào còn nói nhân gian tồn tại một đời một kiếp một đôi người?

Thật ra thì, những thứ này đều chỉ là văn vẽ hoa mỹ trên những giá sách khiến nàng ước mơ thôi.

Đã từng trước hoa dưới trăng, tình yêu thiếu niên cho nàng, nộ hôn thiếu niên cho nàng đã sớm mơ chồ, chỉ chừa cho nàng thi thể của Dung Dung và mắt đẹp lạnh lùng trong trẻo lúc mũi tên bay đến.

Tình này đã mất.

2. Chương 2

“A, nàng chính là Thính Tuyết! Tùy tiện lấy nha hoàn nào trong La phủ ra cũng xinh đẹp hơn nàng, ách... Ánh mắt này nhìn thế nào cũng không đủ lạnh lợi, ơ, tay chân thật to lớn!”

Trong phòng bếp La phủ, Thần Quang không nói tiếng nào bưng một chén cháo yến cúi người với Diêu đại nương, chậm rãi thối lui khỏi.

Diêu đại nương không coi ai ra gì bình phẩm nàng từ đầu đến chân với người làm bên cạnh.

Không ai hiểu vì sao La Tam công tử lại chỉ nhìn trúng người hầu quét dọn này ở trong ngàn vạn nô lệ xinh đẹp. Thậm chí an bài nàng ở bên trong uyển, thường xuyên ra vào phòng của công tử, dâng hương quét bụi, làm chuyện Thụy nhi cô nương mới xứng làm.

Thần Quang đặt chén cháo tổ yến bằng sứ lên bàn thì Diêu Đảm đang dựa vào ngực La Trường Khanh khóc thút thít, “Tử Khiên ca ca, cầu xin người đừng làm khó Triều Mặc, hắn vẫn còn con nít, không hiểu chuyện.”

Tình cảnh này có chút quen mắt, nàng đã từng quỳ gối hoa, ôm chân thiếu niên thật chặt, mặc ưa to bàng bạc tưới qua áo, “Tử Khiên ca ca, cứu phụ thân đại nhân, cứu ta!”

Cười nhạt, Thần Quang đặt chén muống chỉnh tề.

Đối với Ngũ hoàng tử Triều Mặc, Thần Quang có chút ấn tượng, bướng bỉnh ngu dốt, bị Đế Quân xem thường. Kể từ mẹ của hắn, Đoan Tĩnh hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử ở lãnh cung, liền thay đổi thành một con ngựa hoang không cương, dùng lời nói của Đế Quân chính là thích ăn không thích làm, sống không lý tưởng. Nhưng mà hắn cũng không phải dùng ngu dốt nổi danh, mà là đặc tội đệ đệ ruột của đương kim thánh sủng Hiền phi - La Trường Khanh.

Khi Đoan Tĩnh hoàng hậu và thái tử còn sống thì La Trường Khanh đang ái mộ đôi tỷ muội song sinh của Diêu gia: Diêu Đảm và Diêu Tĩnh. Có ý cùng hưởng Nga Hoàng Nữ Anh[1]. Ai ngờ thái tử lại muốn nạp Diêu Tĩnh làm phi trước, khiến Hiền phi ghi hận trong lòng. Lúc này Triều Mặc ngu dốt cũng đi theo cầu xin Diêu Đảm, Đế Quân ngại mặt mũi hoàng hậu, lợi dụng lý do Triều Mặc và Diêu Đảm là thanh mai trúc mã để gả.

Tạo hóa trêu ngươi, Ngũ hoàng tử còn chưa kịp mặc vào hỉ bào tân lang, mẹ đẻ Đoan Tĩnh hoàng hậu đã lần lượt qua đời với thái tử. Hiền phi vì vậy trở thành đứng đầu hậu cung vô danh mà thật. Triều Mặc không biết điều thật là ngu đến tận xương tủy, vào lúc máu chốt này còn nhớ tứ hôn, quần Đế Quân đại náo, nghe nói hôm qua rốt cuộc chọc giận Hiền phi, bị phạt trượng, ném ra hoàng cung, còn là lão nô tài trung thành cảnh cảnh dùng cổ kiệu nâng về nhà.

Mọi người đều biết Triều Mặc vốn nên danh chánh ngôn thuận thừa kế vị trí thái tử nhưng bây giờ lại chỉ bị ghê lạnh ghét bỏ.

Ánh mắt La Trường Khanh rơi vào trên người Thần Quang, “Thính Tuyết, tới đây phục vụ Quận chúa.”

“Vâng” Thần Quang chậm rãi tiến lên, mềm nhẹ đỡ Diêu Đảm, “Quận chúa, xin cho nô tỳ phục vụ ngài ăn cháo.”

Ánh mắt kinh ngạc của Diêu Đảm rơi vào trên tay đỡ mình, đây là tay của nữ nhân a, giống như một củ cà rốt dài nứt vỏ?

Trong nháy mắt tay trắng trong tay đang đỡ tránh ra, Thần Quang kinh ngạc, chỉ nghe Diêu Đảm quần La Trường Khanh cả kinh nói, “Đây là nha hoàn của ca? Sao ca có thể để cho người tay chân như vậy phục vụ?!”

“Từ từ cũng quen.” La Trường Khanh cầm chén sứ lên, một mùi gạo đầy tràn trong phòng, chẳng qua là không ai phát hiện ánh mắt của hắn kể từ một khắc Thần Quang đi vào chưa từng dời đi.

Rất khó tưởng tượng một nữ nhân sắc đẹp thường thường, lại có tư thái thướt tha, lộ ra một cảm giác khiến cho hắn hết sức quen thuộc rồi lại không nói được.

Kim chi ngọc diệp như Diệu Đảm dĩ nhiên là chưa từng thấy da tay bị nứt, sợ rằng bị tội tở như vậy phục vụ nhất định ba tháng khó có thể nuốt xuống.

Thần Quang cười thầm, đảo mắt, đây là ngày thứ hai mươi nàng ở La phủ, nghênh đón trận tuyết thứ sáu ở mùa đông. Mai vàng ngoài cửa sổ nở rộ, nhớ lại phụ thân đại nhân thích nhất hâm nóng tự rót tự uống một bầu rượu thanh mai (quả mơ) thượng đẳng vào mùa này, lúc rượu vào miệng còn có thể hít mất tính nợ với nàng.

“Thần Quang, con có biết tội của con không?”

“Bẩm phụ thân đại nhân, Thần Quang không biết.”

“Hôm qua Trần phu tử lại tố cáo với ta, nói con thả hai con con ếch trong ly trà của ông.”

“Con ếch là Tử Khiên ca ca tặng cho con, bọn họ chân dài tự chạy vào, có quan hệ gì với con đâu?”

“Nói hưu nói vượn, con ếch ngủ đông cũng biết chạy?”

“Tử Khiên ca ca nói con biết dùng nước ấm ngâm sẽ biết chạy.” Nói lỡ miệng, khi đó gặp Trần phu tử có ly trà nóng, vả lại Thần Quang đã sớm không ưa tính cầu nhàu của hắn, liền...

Phụ thân đại nhân vừa bực mình vừa buồn cười, mắng, “Không tốt! Con có biết hiện tại trên dưới Tiết phủ, bao gồm con chó con mèo đều chê con rồi, cũng chỉ có Tử Khiên ca ca của con mặc con dính vào!”

“Đó là đương nhiên, con là người Tử Khiên ca ca muốn lấy, hắn không theo con thì theo ai?” Lúc đó Thần Quang tràn đầy tự tin.

Nháy mắt, hương rượu thanh mai càng bay càng nhạt, ba năm nghênh đón tối tăm không ánh mặt trời, không có ngày mai, không có hi vọng, cũng không có phụ thân đại nhân nàng kính yêu nhất đời này.

Nàng còn sống, từ trong đồng tử thi leo ra, kinh hoàng phát hiện dung nhan vô song của mình xa lạ và ngây ngô ngu xuẩn, làm như thôn cô thường thấy nhất trong ruộng.

Đây không phải là thân thể của nàng, lại mang linh hồn của nàng.

Nàng trở lại Tiết phủ, vinh hoa phú quý trước kia đã sớm không có ở đây, chỉ còn lại một mảnh tro bụi đốt troi, trong tro bụi có di hài phụ thân đại nhân, còn có nàng bị cấm một mũi tên nhọn ở ngực, thân thể nhỏ nhỏ, cháy rụi, co rúc nằm trong ngực phụ thân đại nhân.

Nhiều lần trần trọc, nàng chẳng phân biệt được ngày đêm làm lao động trong mỏ sắt, lại trải qua roi quất trui luyện ở ruộng muối, khi tỉnh lại đã ngồi trên xe gỗ phát ra mùi hôi, bị bán vào để đồ với mười mấy cô gái xinh đẹp.

Hôm nay, nàng gọi Thính Tuyết.

Thần Quang biết vâng lời nhếch miệng cười. Có ánh sáng mênh mông lưu chuyển, khúm núm tự nhiên như thế, không có gì lạ với thân thể này, nhưng có một ngày cũng không cách nào che dấu vẻ đẹp của nàng.

3. Chương 3

Phái người đưa Diệu Đảm trở về, La Trường Khanh vung ống tay áo ngồi trở lại giường ấm lần nữa, hương nhang lượn lờ trong lò hình tiên hạc, khói trắng mỏng manh tràn ngập trong không khí, mùi thơm này khiến hắn nhớ lại một người.

Chính xác mà nói hắn chưa từng quên nữ nhân đó.

Mũi đẹp của Diệu Đảm, môi đỏ của Diệu Tình, thật là giống nàng, nhưng vô luận cố gắng như thế nào, cũng tìm không được một đôi mắt như nàng, sáng rỡ như sao, trầm tĩnh như mây.

Tình cảm bỗng bình như tiên lúc đầu đó rất khó tìm thêm trở về, ước chừng họ đều không phải là nàng, cho nên không khơi được tình dục trần trụi núp sâu ở trong nội tâm hẩn, dục vọng nghiền nát nàng thành bùn...

Hiện tại nàng quả thật thành bùn rồi, hương tiêu ngọc vẫn.

Ánh mắt âm mị trầm thấp của La Trường Khanh rơi vào trên người Thính Tuyết chậm chậm bưng chậu gỗ đi vào, là nàng, lần đầu tiên nhìn thấy, trông mắt trầm tĩnh nhìn tuyết động xông vào tầm mắt thật mạnh, khi đó hẩn đại khái chỉ có rung động, cho tới quên mất đó là một nữ tử rất thô thiển bình thường.

Nghĩ tới nếu muốn mua một nô lệ, vậy thì mua nàng đi, càng lên không được mặt bàn càng tốt, dù sao Ngũ hoàng tử cũng là bùn nhão không thể trát tường, chỉ xứng hưởng dụng loại nữ nhân cỡ này, còn là một đôi giày rách.

Thần Quang biết vâng lời hành lễ, sau đó đoan trang quỳ xuống, an tĩnh nằm ở dưới chân hẩn, rửa chân, xoa bóp cho hẩn. Được cô cô huấn luyện hơn hai mươi ngày, thủ pháp của nàng tiến bộ không ít, ngón tay mặc dù vừa đỏ vừa sưng, ước chừng là gần đây bôi thuốc, lại từ từ chuyển biến tốt, chỗ tróc vẩy lộ ra lớp da non mới, trắng nõn thơm mềm, La Trường Khanh phát hiện Thính Tuyết rõ ràng có một cơ thể trắng hơn sương tuyết.

Giờ phút này chớp mũi lại bắt đầu quanh quẩn mùi thơm như có như không, con người La Trường Khanh càng đen nhánh, nóng rang quen thuộc lại bí ẩn nháy mắt cuốn lấy bụng, hẩn tự tay nâng cầm của nàng lên, cẩn thận chu đáo:

Cổ ngọc lan tràn vào sâu trong cổ áo, da thịt như ngọc sáng bóng, đáng tiếc hai má ước chừng bị gió thổi nhiều, có hai luồng đỏ ửng, khó coi. Nhưng giữa trán, lại khảm một nốt ruồi chu sa đủ để câu hồn đoạt phách.

“...” Mặt Thần Quang ngu dần mặc hẩn quan sát. La Trường Khanh ghét nhất nữ nhân ngu dần, lại không cự tuyệt được mùi thơm này, trông mắt này.

Thần Quang thầm nghĩ không ổn.

“Người khiến ta nhớ tới một người.”

“Thiếu gia...”

“Mùi vị của các người giống nhau, một thân như ngọc, hiện tại ta thật có chút hối hận, đột nhiên không nỡ ném người cho người khác.” Trông mắt La Trường Khanh lóe ra nụ cười ý vị sâu xa.

“Thiếu gia nghiêm trọng, Thính Tuyết là người của thiếu gia, thiếu gia thích như thế nào thì như thế đó, Thính Tuyết nhất định kết cỏ ngậm vành[1] nhằm báo ân chuộc thân của thiếu gia.”

Thần Quang lập tức nằm rạp người hành đại lễ, cảm ơn mềm vì vậy dời khỏi lòng bàn tay hẩn.

“n tình” này nặng tựa thái sơn, có thể nào không báo, Tử Khiên ca ca của ta.

Trong tay cũng vì vậy mà mất đi vẻ mịn màng, La Trường Khanh phần nộ vuốt ve đầu ngón tay, đứng dậy, ý bảo nàng thay quần áo.

Rút đi áo tơ xám trắng, cởi xuống áo tơ xanh màu trúc, La Trường Khanh chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh màu trắng, dây thắt trước ngực khe buông lỏng, lộ ra một phần xương quai xanh đẹp đẽ.

“Thụy nhi, đi vào bưng bồn ra.” La Trường Khanh nói một câu hơi hợt, kịp thời ngăn lại ý đồ bưng bồn cáo lui của Thần Quang.

Thụy cô nương không biến sắc nhận lấy vật trong tay Thần Quang, vẩy thướt tha đung đưa thối lui khỏi cửa bằng gỗ tử đàn khắc hoa âm âm khép lại.

La Trường Khanh cười nhạo một tiếng, cũng không tin Thính Tuyết vẫn không rõ nên làm như thế nào.

Mùi hương nhàn nhạt kia quấy rầy hẩn gần hai mươi ngày ăn ngủ không yên, tâm trí cuối cùng thông suốt, nàng là nô, hẩn là chủ, chủ tử muốn phát tiết, như vậy nô nên biết làm thế nào.

“Cô cô không có dạy người làm ấm giường cho chủ tử thế nào sao?” Hấn mỉm cười nhưng trông mắt mang theo ánh sáng khiến nữ nhân cảm thấy nguy hiểm.

“Hồi thiếu gia, cô cô dạy. Chẳng qua là...”

“Chỉ là cái gì?” La Trường Khanh không chút để ý đỡ người dưới chân dậy, da thịt như ngọc kia vào tay lần nữa, mặc dù cách vãi vóc, vẫn làm cho lòng người mê mẩn.

“Chẳng qua là trước đó nô tỳ đã ở nơi dơ bẩn, lại không phải xử nữ, tuy nói La phủ may mắn, trừ đi xúi quẩy của nô tỳ, bây giờ có thể ở bên hầu hạ thiếu gia đã là phúc đức nô tỳ tu luyện ba đời, nào dám dùng thân thể này làm dơ tôn quý...”

Ánh mắt của La Trường Khanh càng ngày càng gấp, Thần Quang vô cùng rõ ràng đây là sự tức giận và máu tanh của một con sói.

“Trời rất là lạnh, người đi vào đem làm chăn ấm trước.” La Trường Khanh khinh thường cười một tiếng, lười phải nói nhảm với một nô tỳ, nàng nguyện ý chệch bai mình là chuyện của nàng.

Thần Quang cười thầm, thật chỉ là ấm chăn sao? Dĩ nhiên không phải, hấn chỉ là tìm cơ nhét một nô tỳ vào chăn của mình thôi.

Đại khái ánh mắt của mình đã hù nàng, nàng không nói nữa, run run kéo vạt áo, La Trường Khanh thu hồi ánh mắt, cầm một quyển sách ngồi ở dưới đèn tỉ mỉ nghiên cứu.

Thần Quang cũng không lấy mạng đi chống cự chuyện căn bản không thể kháng cự, nàng cho là có bỏ ra liền nhất định có thu hoạch, tỷ như, muốn thân thể nàng thì phải trả giá cực kỳ lớn. Nàng bình tĩnh cởi ra áo bông thật mỏng, chỉ mặc cái yếm màu sáng và quần lót chui vào ổ của người nam nhân kia. Sau lưng có một đôi mắt càng ngày càng nóng, theo sát nhất cử nhất động của mình không nghỉ.

Từ trên lợi ích mà nói, Thần Quang lấy được khối đá kê chân thứ nhất, từ trên tâm lý nói, nàng cũng không có gì có thể nói, La Trường Khanh với nàng mà nói, chỉ là một giống đực, sẽ làm chuyện đó với nữ nhân, cũng sẽ nói lao, hấn vẫn có thể xem là đương nhiên, danh chính ngôn thuận, đây chính là chỗ tốt của người đang nắm quyền.

Khi chăn tràn đầy nhiệt độ và hương thơm của nàng thì đèn trong phòng đã tắt ba cái, mờ mờ tối tối, thân thể nam nhân quen thuộc cũng sát tới.

La Trường Khanh chỉ cảm thấy lòng bàn tay đụng chạm da thịt trơn nhẵn mềm mịn, không khối tăng thêm thờ dốc, bởi vì dựa vào gần, rốt cuộc không nhịn được, cúi người đè xuống, rất khó tưởng tượng cõi đời này cư nhiên tồn tại nữ nhân thứ hai khiến cho hấn mất khống chế, nữ nhân này khiến hấn từ La Trường Khanh tự phụ không hề có đạo lý biến thành một nam nhân nguyên thủy nhất, dựa vào thủ đoạn nguyên thủy nhất, đoạt lấy một nữ nhân.

Nghĩ tới nàng không phải là lần đầu tiên, trong lòng lại có chút khó chịu, xuống tay nặng một chút...

Trong ánh trăng ngọc vỡ, hấn thấy một cơ thể trắng như tuyết, giống như sóng lớn phập phồng, mặc hấn vui vẻ, hấn phát ra một tiếng than sợ hãi, cảm giác quen thuộc tràn đầy trời đất vọt tới...

Thần Quang rên rỉ một tiếng, ngày trước có một thiếu niên vì hấp dẫn nàng, hết sức dịu dàng, lợi dụng u mê ngu ngốc của nàng, cùng nhau leo núi, chèo thuyền, cùng nhau ở trong sơn động tránh mưa với nàng, thiếu niên nói: Thần Quang ngoan, cởi quần áo ướt ra, nếu không sẽ cảm lạnh.

Khi đó nàng cảm thấy y phục ướt lạnh, nhưng ánh mắt thiếu niên khiến nàng kiếp này khó quên, như ngọc lưu ly, ấm áp vô hại. Sau đó tự không cần phải nói, nàng cảm thấy đau, khóc lớn, kêu “Tử Khiên ca ca, đi ra ngoài, ta đau quá!” Liền cũng không nói ra được nữa, đôi môi sớm bị hấn nuốt hết.

Sau lần đó, Tử Khiên ca ca đối với nàng tốt hơn, muốn gì được đó, trả giá chính là phải thường xuyên cùng hấn chơi “Trò chơi” ở trong sơn động lần đó.

Lúc canh ba, Thần Quang chịu đựng đau đớn ở bộ vị bí ẩn, đứng dậy khoác áo bông thật mỏng, leo ra từ chăn La Trường Khanh, hấn không thích có người tựa quá gần khi ngủ, cô nương được cưng chiều nhất cũng chỉ có thể phân giường ngủ với hấn, như Thần Quang, có thể leo lên cái giường này đã là kỳ tích.

Đây là lần đầu tiên của cơ thể này, Thần Quang không nghĩ tới động tay chân vẫn không thể may mắn thoát khỏi kết quả đau đớn, vì không để cho La Trường Khanh sinh nghi, nàng cười quyến rũ, nói lệ ở khóe mắt là vui vẻ, thiếu gia khiến nàng ném được vui thích chưa bao giờ trải qua. Thỏa mãn cực lớn lòng hư vinh của một người nam nhân như La Trường Khanh.

Chẳng qua là Thần Quang đánh giá thấp một con hồ ly phúc hắc, hẳn là nam nhân giáo hoạt, làm sao không cảm giác được nàng là thực vui vẻ hay là giả vui vẻ? Nhìn dung nhan không ngừng nói vui vẻ lại vụn vụn, hẳn không kìm hãm được để nhẹ lực độ, nô chính là nô, vì một chút lợi cực nhỏ, không tiếc miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo lấy lòng hẳn. Trong lòng càng khi dễ, lại cũng buồn bực không vui, bởi vì nàng không sung sướng...

Đạp lên giày thêu, xoay người lại nhìn nam nhân mới vừa đạt được thỏa mãn, đang ngủ say đó, khóe miệng Thần Quang cong lên cười lạnh nhàn nhạt.

Ngày hôm sau, nàng hồ hững từ phòng nha hoàn cấp thấp chuyển vào phòng kế Thụy cô nương, trên bàn tròn bằng gỗ tử đàn bày hai cây tơ lụa thượng đẳng còn có một vòng ngọc sáng bóng màu xanh. Bữa trưa phòng bếp đưa tới một chén thịt hươu thiếu gia tự tay săn giết, mặc dù Thần Quang chỉ được chia phần thịt kém chất lượng nhất, nhưng nàng ăn rất ngon, dùng sức nhai, nhớ lại phụ thân đại nhân kính yêu, mỗi lần đều đặt nàng lên đầu gối, cho nàng ăn từng miếng từng miếng, “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, Thần Quang thích ăn thịt hươu.”

“Vậy thì xuống ăn đi, không sợ Tử Khiên ca ca thấy rồi sẽ không muốn lấy con sao?”

“Không, muốn phụ thân đại nhân ôm, Thần Quang không sợ, Thần Quang mới tám tuổi, Tử Khiên ca ca không biết cười.”

Nha hoàn phòng tạp dịch nhìn mù quáng, hận không thể cởi sạch Thần Quang cẩn thận ngó ngó cơ thể dưới áo bông hấp dẫn cỡ nào.

Chỉ có Thụy cô nương từ đầu đến cuối như gió nhẹ nước chảy, cười yếu ớt một tiếng, “Thiếu gia đối với người không tệ, trừ hoàng thân quốc thích cũng không có ai tư cách ăn thịt hươu, bây giờ người dính vinh quang của thiếu gia, về sau ra phủ chớ quên ân điển của thiếu gia, làm nhiều chuyện tốt nói.”

“Dạ, Thính Tuyết cẩn tuân dạy bảo của cô nương.” Thần Quang cười, trong mắt lóe nước, ánh sáng mê mông, ánh mắt rơi vào trên vòng tay thượng đẳng xanh biếc sáng bóng, chất lượng không tệ, đáng tiếc chỉ xứng cho nô tài mang, mà nàng, từ trước đến giờ chỉ đeo ngọc Phượng Đăng từ Vân Điện sản xuất ra...

4. Chương 4

Từ sau đêm phong lưu, La Trường Khanh vẫn là La Trường Khanh, mỗi lần gặp nàng, thần sắc vẫn bất động, nên làm cái gì thì làm cái đó, giống như không nhớ rõ chuyện này.

Vốn tưởng rằng nàng leo lên giường vua, là tới tử bay lên đầu cành, nụ cười khách khí trên mặt cũng dần mất, cho đến cuối cùng, dứt khoát không cười nữa.

Nghĩ đến cũng bình thường, chủ tử thỉnh thoảng cao hứng, lâm hạnh một hai nha đầu có cái gì lớn lao đâu. Tuy nói La công tử đã thanh tâm quả dục hơn rất nhiều con nhà giàu, nhưng tốt xấu cũng tuổi trẻ khí thịnh, tự nhiên không thiếu được nhu cầu về phương diện kia, trùng hợp đụng phải đứa nha đầu quyến rũ, có thể không thành chuyện tốt sao?

Trong phủ làm việc tỉ mỉ, Thần Quang bận rộn cả ngày, tựa hồ cũng không để ý lắm, không phải Thần Quang, làm sao biết ý chí của Thần Quang.

Cho đến ngày đó, có hai vị hoàng tử tới phủ gặp công tử, Thụy cô nương bận tới mất, liền kéo nàng qua hầu rượu.

“Động tác lưu loát chút, đây chính là hoàng tử.”

“Vâng”

“Mặc áo gấm màu lam chính là Tứ hoàng tử Triều Dực, con của Hiền phi, cũng là cháu của La công tử chúng ta, người biết Hiền phi chứ, ở trong lòng, tốt nhất tôn kính nàng giống như tôn kính hoàng hậu.”

“Dạ, Thính Tuyết ghi nhớ.”

“Mặc áo gấm màu đen chính là Ngũ hoàng tử Triều Mặc... Kỳ quái, hần chạy đến la phủ chúng ta xem nào nhiệt gì.” Thụy cô nương bĩu môi khinh thường. Không có phát hiện trông mắt trầm tĩnh của Thần Quang từ lúc đi vào buồng lò sưởi liền không có rời đi Ngũ hoàng tử, thoáng chốc có ánh sáng tươi đẹp.

Tứ hoàng tử quả nhiên danh bất hư truyền, phong thái xinh đẹp, mặt mày có mấy phần tương tự với La Trường Khanh, chẳng qua là hơi lộ ra khắc nghiệt. Quần áo đẹp hợp với khí thế đặc biệt của hoàng gia, cũng coi như mỹ nam không tầm thường.

Ngũ hoàng tử này... lúc Thần Quang còn rất nhỏ từng gặp hần một lần, khi đó hần còn mặc quần yếm, ngồi ở trong ngực mẹ ma bú sữa. Thoáng một cái qua mười một năm, hôm nay nên mười bốn tuổi rồi, không nghĩ tới nhìn qua lại không khác đứa trẻ mười hai tuổi là mấy, gầy teo, đầu cũng không cao, ước chừng còn thấp hơn Thần Quang một tấc, trong bữa tiệc chỉ lo ăn, hoặc là ra hiệu Thần Quang rót rượu, cũng không ngừng đầu.

Người này ăn uống không thể nói lịch sự, nhưng cũng rất thoải mái, không giả bộ. Từ góc độ này có thể nhìn thấy lông mi dày của hần chợt chớp lên chớp xuống, không có gì đau thương. Ở trong lòng thiếu niên ngu dốt này, thống khổ ngăn ngủ đi qua, đại khái còn chưa ý thức được mất đi hoàng hậu mẫu thân và thái tử ca ca, thì chờ đợi hần là cái gì?

Hần có từng ý thức được Tứ ca trong bữa tiệc cuối cùng có một ngày đập đầu của hần, cướp lấy giang sơn vốn là thuộc về hần...

Lúc không người nào biết, Thần Quang thận trọng hầu hạ, gấp một viên hoành thánh vàng óng vào trong đĩa của Triều Mặc, khẽ dùng sức, kẹp lại thành hai mảnh, khí trắng trắng lại nóng người trong nháy mắt tản ra, ánh mắt không sao cả của Triều Mặc dừng lại trong nháy mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm cổ tay trắng dừng lại trước mắt kia, thời điểm dùng sức có gân xanh động đây...

Ánh mắt La Trường Khanh từ sớm đã xoay quanh trên người Thần Quang, giờ phút này rốt cuộc cười ra tiếng, “Ngũ điện hạ thích nhất món ăn này, nhưng lại sợ nóng, vẫn là tiểu Thính Tuyết huệ chất lan tâm (thông minh), biết làm sao khiến chủ tử vui vẻ.”

Một câu “Tiểu Thính Tuyết” gọi rất là thân mật, người có lòng ước chừng hiểu nàng đã sớm bò qua giường La Trường Khanh.

Triều Mặc lơ đãng, “Nô tỳ của Trường Khanh tự nhiên khác người, đều giống thần tiên tỷ tỷ, Bốn cung vốn là đang buồn bực người này sao lại xấu xí, ai ngờ cũng thông minh, không tệ, không tệ.”

“A, Thụy nhi, còn không đi phục vụ Ngũ hoàng tử. Xấu xí một chút cứ tới đây phục vụ ta đi, có thể nào khiến điện hạ chịu uất ức.”

Đại khái là đạt tới mục đích, La Trường Khanh cười hớp một ngụm rượu, ý bảo Thần Quang tới đây. Bàn rượu êm đẹp, nhưng thấy nàng ấy mặc váy ẩn tình phục vụ Triều Mặc, lại chợt mất khẩu vị, hiện tại thì tốt rồi, hần có thể vui vẻ chè chén.

“Ngũ đệ năm nay 14 rồi, bên cạnh cả một cơ thiếp cũng không có, cũng không thể luôn dựa vào bọn nô tài chân tay vụng về phục vụ, mẫu hậu dưới suối vàng có biết, nhất định trách tội Tứ ca. Như vậy đi, Trường Khanh, người cũng chớ trách Bốn cung độc đoán, liên tặng ‘tiểu Thính Tuyết’ cho Ngũ đệ, bình thường cùng để ẩm chẩn, rửa chân xoa bóp cũng không tệ lắm, hưởng chi cũng thông minh.” Triều Dực tỏ vẻ thương yêu đệ đệ.

Thần Quang không nhúc nhích, ngược lại Thụy cô nương hít một hơi.

Ngũ hoàng tử ước chừng thật là một người ngu, đôi mắt nhục nhã vô cùng như thế, lại vẫn đứng lên, gấp viên thịt xa mình nhất, cắn một miếng lớn, ra hiệu Thụy nhi rót rượu.

“Này... Phải xem ý tứ của Ngũ điện hạ.” Nụ cười của La Trường Khanh có chút không tự nhiên, ánh mắt liếc liếc về Thần Quang, nàng lại không hoảng loạn, chẳng lẽ thật cam lòng rời khỏi hắn? Nô tỳ ngu xuất! Đi theo Triều Mặc, thì đồng nghĩa với chỉ còn nửa bước là nhảy vào quan tài.

Nuốt xuống thức ăn trong miệng, Triều Mặc mới ngẩng đầu lên, nói với Thần Quang, “Ngươi biết làm gì?”

“...Nô... Nô tỳ biết ẩm chân, rửa chân xoa bóp... Búi tóc...”

Mọi người khinh bỉ cười to. Ngược lại Triều Mặc xem thường, “Búi tóc, ừ, búi cho đẹp, biết búi bao nhiêu loại.”

“Bẩm Ngũ điện hạ, nô tỳ biết búi... búi 88 loại.”

“Không tệ, Diệu Đảm thích nhất thắt bím tóc, ta muốn dẫn người trở về, về sau người sẽ giúp ta đỡ nàng vui vẻ.”

Sắc mặt La Trường Khanh cương cứng.

Thần Quang thầm nghĩ, dần, quả nhiên là dần, chỗ nào có hòng sủng thì đụng vào chỗ đó, tình thế này vẫn không quên đắc tội La Trường Khanh, Diệu Đảm há là tên ngu ngốc như hắn có thể mơ ước.

Triều Dực cười vỗ tay, “Tốt tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy. Bỏ cung tự chủ trương đoạt người, như vậy Ngũ đệ cũng không cần cô phụ ý tốt của Trường Khanh tuy nói là nha đầu, dầu gì cũng cần cái kiệu nghênh về.”

“Ừ, chọn một ngày tốt, phong người làm trắc phi, luyện tài nghệ thật tốt cho ta, nếu Diệu Đảm không thích người, ta cũng không thích người.”

Thần Quang ra vẻ then thùng, núp ở sau lưng La Trường Khanh không nói một lời.

Không hiểu sao lại phiền não, La Trường Khanh ăn không ngon, miễn cưỡng cười cười. Lại dừng tỉnh hiểu ra, những năm này cái dạng nữ nhân gì chưa từng thấy, có một loại kỹ xảo gọi là mềm buộc chặt (vờ tha để bắt thật), phàm là nữ tử tự giữ giá trị, luôn giả bộ không quan tâm để hấp dẫn nam nhân nhìn qua hai lần, nghĩ đến chỗ này, hắn cảm thấy Thính Tuyết đang cố ý làm vờ ta đây, giận hắn mấy ngày nay hờ hững đối với nàng, nói không chừng buổi tối sẽ khóc cầu xin hắn giữ lại mình, ai cũng biết cửa cung còn sâu hơn cửa quan, nhất là cửa của Ngũ hoàng tử, đi theo hắn, căn bản không có hy vọng, khá một chút thì đầy đi biên cương, xấu một chút thì bị nhốt cở trừ tận gốc.

5. Chương 5

Có thể đoán được tâm ý của người khác cũng không phải là bản lãnh gì, phải có thể khiến người không phát giác, mạng của người mới có thể sống được lâu dài —— Tiết Thần Quang

...

Ý chỉ Tứ hoàng tử nói ra không thể tự nhiên sửa đổi, chuyện Ngũ hoàng tử nạp trắc phi một định tại mừng năm tháng sau, ngày lành tháng tốt, lễ nghi cưới hỏi, dời chỗ, gió đông lệch, ngôi vị hoàng đế khó khăn.

Trong lòng La Trường Khanh ít nhiều có chút không ổn, nhưng cũng không thể quá phí tâm cơ vì một nô tỳ, đúng như Triều Dực lên lút nói: “Cửu cửu, đại trượng phu có thể chơi nữ nhân, nhưng không thể chơi tình cảm. Thứ nhất, tiểu tử này không chỗ nương tựa, vừa lúc bị La phủ kiểm chế, thứ hai, tương lai có cái gì thay đổi, chúng ta cũng có thể lờ chuyện cũ, trắc phi đã thất thân trước, là rất bất kính, khiến hai người này làm một đôi uyên ương bỏ mạng.”

Tại trong vòng danh lợi như vậy cho tới bây giờ không thiếu lục đục đấu đá, lại càng không thiếu nam nam nữ nữ gian trá âm độc, chỉ cần bọn họ muốn, là có thể tùy ý bóp tròn giẫm bẹp một tiểu tỳ.

Đây đại khái là cơn tuyết cuối cùng trong mùa đông, Thần Quang xách theo bàn ủi, ủi phẳng ba cái áo khoác Thụy nhi bỏ lại, nhất thời mệt mỏi, liền dựa vào ghế nằm nghỉ ngơi.

Trong lúc mơ màng cảm giác tầm mắt cực kỳ nguy hiểm dừng ở trên mặt nàng, đột nhiên mở mắt, La Trường Khanh đứng chấp tay bên người.

“Thiếu gia? Nô tỳ có tội, mới vừa buồn ngủ liền nghỉ ngơi một lát.”

“Ta có nói ngươi có tội sao?” Bộ dáng điềm tĩnh lúc ngủ của nàng làm lòng người nhột, như quả đào ngâm nước, chỉ có thưởng thức mới biết kia thơm.

“...”

“Thính Tuyết, cảm giác bay lên ngọn cây như thế nào?” La Trường Khanh tươi cười rạng rỡ. Thần Quang cả kinh thất sắc, vội vàng quỳ xuống, “Bay lên ngọn cây tất nhiên là tốt, nhưng mặc dù Thính Tuyết không màng sống chết cũng sẽ không quên điều tốt này là ai ban cho, cuộc đời này nhất định làm trâu làm ngựa cho thiếu gia.”

Nàng ngược lại trung thành, La Trường Khanh cười lạnh, khẽ mất mát, âm trầm nói, “Đứng lên đi, mấy ngày nữa đã là trắc phi, nàng dâu của hoàng gia, luôn quỳ ta thì không quá thích hợp.”

Nhất thời đoán không ra đối phương là vui hay là giận, Thần Quang cẩn thận đứng dậy, không dám vọng động, trước ngực chột ngựa, hần đang như không có chuyện gì xảy ra vuốt vuốt tóc của mình, Thần Quang cúi đầu không nói.

Làm một trắc phi bị áp đặt cho Ngũ hoàng tử, Thần Quang rất rõ ràng mình thân bất do kỷ, mặc dù đi ra La phủ, sinh tử cũng chỉ là một câu nói của La Trường Khanh, nếu muốn còn sống, phải học cách nịnh nọt. Có thể đoán được tâm ý người khác cũng không phải là bản lãnh gì, phải có thể khiến người không phát giác, mạng của người mới có thể sống được lâu dài.

Khoảnh khắc nhìn thấy Triều Mặc, nàng có loại cảm giác mãnh liệt, muốn cùng vui cùng nhục với hắn, khiến hắn thích nàng, cam tâm tình nguyện giữ lại nàng.

Làm cho nam nhân yêu một nữ nhân còn khó hơn so với lên trời, làm cho nam nhân thích một nữ nhân, Thần Quang tự tin, chỉ cần nàng muốn, tất khó thoát khỏi lòng bàn tay.

Ít nhất phải khiến trượng phu định mệnh này, có một ngày phát hiện không có nàng, sẽ lo lắng, sẽ nghi ngờ, mà không phải vì vậy mà quên trong phủ còn có một trắc phi.

Về phần hiện tại, ý tứ của La Trường Khanh rất rõ ràng, muốn nàng làm người của hắn cả đời, nghe lời hắn nói, giống như lời lúc mua nàng trở về phủ: Ta dùng hoàng kim cao quý nhất mua ngươi rẻ tiền nhất, từ nay thân thể và trái tim của ngươi đều là của ta, dù là chết cũng phải làm quỷ của ta.

La Trường Khanh chậm rãi dặt cổ tay ấm áp như ngọc của nàng, đặt nàng trên đầu gối, nhẹ nhàng không cảm giác được sức nặng, “Ngươi khẽ nhủ mày, nghĩ tới ta hay là nghĩ tới Ngũ hoàng tử?”

“Thiếu gia, đừng thế nữa Thính Tuyết ngại chết rồi.”

Thường thấy bộ dạng ngoan ngoãn sụp mi thuận mắt của nàng, không nghĩ tới vẻ mặt thứ hai này lại cũng đáng yêu như thế, trong nội tâm khẽ động, đã thật lâu không có cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân như vậy rồi, giống như lại trở về thời gian có Tiết Thần Quang, hắn từng ảo não mình không thể quên được một nữ nhân đã dùng xong, hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc tìm được một vật thay thế thật tốt.

“Thính Tuyết, nói cho ta biết, ngươi thích làm trắc phi không?”

“Tất cả mặc cho thiếu gia phân phó.”

“Ta đoán ngươi rất thích... Không nên kinh hoảng, mặc dù ngươi làm trắc phi, có một số việc ta vẫn phải nói rõ ràng với ngươi.”

“Tất cả mặc cho thiếu gia phân phó.” Người có thủ đoạn không đáng sợ, người có thể nhịn mới nguy hiểm.

“Triều Mặc là đứa trẻ chưa lớn, phái nữ duy nhất bên cạnh chính là một ma ma năm mươi tuổi, cả một nha hoàn cận thân cũng không có. Người lại ngu, căn bản cũng không biết nên sử dụng bản lãnh của nam nhân thế nào...”

“... Thiếu gia.”

“Nghe rõ ràng, không có lệnh của ta, người không được viên phòng với hấn, nếu không ta sẽ khiến người chết vô cùng khó coi.”

“Thiếu gia tha mạng. Ngũ hoàng tử dù sao cũng là nam nhân, cuối cùng có một ngày lớn lên, sớm chiều chung đụng, Thính Tuyết sợ...”

“Chỉ cần người không phải cố ý quyến rũ, ta tự có biện pháp. Người đừng tự mình rất cao, an phận một chút, không có nam nhân có mắt nào lại muốn đụng đến người.”

“Thính Tuyết tuân lệnh...” Ẩn nhẫn.

Triều Mặc chỉ biết chơi, không hề biết chuyện nam nữ, lại không ai che chở, chỉ như con ngựa hoang, có lần La Trường Khanh cố ý gọi một quan kỹ đến đùa giỡn, Triều Mặc lại đánh quan kỹ như hoa như ngọc một trận, lý do chính là thân thể trắng nõn của nàng quá chướng mắt, luôn kề cận hấn, làm trở ngại hấn chơi đùa. Cho dù là Diệu Đảm, cũng không nghe nói Ngũ hoàng tử có cử động cột nhả của nàng.

Chuyện này khiến La Trường Khanh hoài nghi Triều Mặc không chỉ có trẻ người non dạ, phượng diện kia còn có vấn đề. Phàm là nam nhân bình thường đều biết thân thể mềm mại như hoa như ngọc chơi vui hơn con đề.

6. Chương 6

Ngũ hoàng tử dù sao cũng là xương thịt ruột của Đế Quân, tự nhiên hi vọng hấn nhiều con nhiều phúc, nghe nói vị trắc phi này còn là biểu muội của Trường Khanh, nên ột tòa điền trang.

Thần Quang dập đầu tạ ơn, âm thầm không sợ không vui kiểm tra khế ước một phen, dựa hết vào thu tô đủ nàng và Triều Mặc ăn uống no đủ cả đời, đối với người bình thường mà nói rất nhiều, đối với một vị hoàng tử mà nói, chút đồ này thật không coi là cái gì, La Trường Khanh thổi một cái là có thể tan thành mây khói.

Tiền bạc đều là vật ngoại thân, tới cũng dễ dàng, đi cũng dễ dàng, chỉ có quyền lợi mới là căn bản kiên cố tất cả.

Ngày xuất giá tất cả đều đơn giản, Thần Quang mang phượng quan hà bí, ánh đỏ chiếu người, La Trường Khanh khó có thể tin sững sờ ở tại chỗ, bỗng chốc vén lên khăn voan, là dung nhan của Thính Tuyết.

“Thiếu gia, hỉ bà sắp tiến vào...” Thần Quang nhàn nhạt nhắc nhở nam nhân đang mất hồn.

Quá giống, thật sự rất giống, đặc biệt là khoảnh khắc đắp khăn voan lên, hấn lại hoảng hốt nhìn thấy một nữ nhân khác, áo đỏ như lửa, cả nụ cười kia cũng làm ặt trời rực rỡ mất sắc. Hấn từng ca ngợi, bộ dáng Thần Quang mặc áo đỏ giống như khổng tước năm màu trang điểm xinh đẹp trong vườn, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

Ai ngờ nàng khinh thường hử một tiếng, ta mới không cần so với con khổng tước xấu kia, ta chỉ yêu Phượng Hoàng, bởi vì trên đời này có thể niết bàn trọng sinh chỉ có Phượng Hoàng.

La Trường Khanh tặng nàng hai cận thân nha đầu, Thanh Liễu Thanh Đồng, đều là mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo tự nhiên thượng đẳng, từ La phủ ra ngoài tự nhiên đều là tư thế của tiên nhân.

Trong lòng Thần Quang thông suốt, hai nha đầu này là ánh mắt của La Trường Khanh, họ lấy danh là của hồi môn, hợp tình hợp lý đi vào phủ đệ của Ngũ hoàng tử, không có gì dễ dàng quang minh chính đại hơn.

Lặng lẽ dò xét một phen, hai người này ôn hòa khéo léo, nhất thời không nhìn ra nội tình, Thần Quang cũng vui vẻ giả ngu, chỉ phòng bị ở trong lòng, mà không sợ hai người này nhắm về phía nàng, chỉ sợ họ biến thành một quả bom không định giờ bên cạnh Triều Mặc.

Nhếch nhẹ khóe miệng, đặt tay nàng vào lòng bàn tay của hai nha đầu này, mặc cho họ đỡ mình vào kiệu.

Bởi vì là thiếp thất, bái đường hành lễ tự nhiên miễn, phía trên lại không có chánh phi, lại tiết kiệm trình tự kính trà, Thần Quang trực tiếp được ma ma đỡ trở về phòng ngồi yên.

“Có muốn dùng chút điểm tâm hay không?” Thanh Liễu thuộc về loại dịu dàng sẵn sàng.

Đợi nửa ngày, bụng tự nhiên đói, dù sao nàng là thiếp thất không cần phải quá gò bó, liền vén khăn voan uống hai ly rượu nước mơ, chua ngọt chua ngọt, độ cồn rất thấp, lại ăn ít trái cây.

Đợi đến tận lang tới, nha đầu đưa lên đòn cân, đẩy khăn voan ra, Triệu Mặc bình tĩnh quan sát nữ nhân sắp trở thành quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, Tiết Thần Quang, không thể nói rất yêu thích cũng càng không nhiều ghét. Hai người uống ly rượu giao bôi, bọn nha đầu rồi rút lui ra, đóng kín cửa.

Thần Quang khề ngược mắt, ngẩng đầu nhìn trượng phu định mệnh, bộ dạng không khác mấy với lúc ở La phủ, gầy teo, vóc dáng cũng không cao, nhìn thế nào giống đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, hắn không mở miệng nói chuyện thì dáng vẻ rất an tĩnh, tròng mắt đen sáng trong giống như bầu trời đêm sáng chói, rất xinh đẹp tuyệt trần rất ngây thơ, còn chưa có hình dáng kiên nghị của nam nhân.

“Người trước đi vào làm ầm chấn, ta phải tắm, mệt chết đi được.” Triệu Mặc vươn vươn lưng mỗi đẩy cửa ra.

Hắn không có vội vã tắm, mà ngồi ở cầu thang sau khi tân khách tan hết nhìn lên vầng trăng sáng, tròng mắt lấp lánh.

Lệnh đầu bếp bưng tới một chút thức ăn, ma ma khoác áo bông đau lòng nói, “Tiểu tân lang, sao người tham ăn đồ ăn thừa này, bảo đầu bếp làm cho người chút đồ mới.”

“Không cần, còn nóng mà ăn vào không chết đâu, với lại đây chính là sơn trân hải vị.” Hắn ăn ngon lành, cười lên thì da thịt chung quanh mắt sẽ hiện lên phát hiện màu hồng nhàn nhạt, mắt đào hoa điển hình.

Ma ma nhanh chóng nhỏ nước miếng lên đất, phi phi phi, ông trời ở trên cao, đồng ngôn vô kỳ (lời trẻ con không có kỳ), đừng coi là thật, cái gì có chết hay không!

Bị hoàng huynh và một đám quan viên đổ ít rượu, hắn đã nửa ngày chưa ăn cái gì, hiện tại chỉ ăn nửa bụng liền đi tắm, nhiệt độ cao nước vừa vặn, thả một tảng hoa bụi gai máu, hắn đặc biệt thích loại hoa này, Diệu Đám cũng thích, hơn nữa cũng không coi thường hắn, thường nói chuyện với hắn, lại trồng cả vườn hoa bụi gai cho hắn.

Ma ma lớn tuổi đem y phục tắm rửa bằng phẳng đặt ở trên kệ, thở dài một tiếng, “Điện hạ, lời ma ma nói với người còn nhớ rõ không?”

“Nhớ.”

Ao nước khí nóng mờ mịt ở lông mi dài rũ xuống của thiếu niên, giống như mưa móc sáng sớm.

“Nàng là người từ La phủ ra, chớ thổ lộ tình cảm, nhưng chớ bạc đãi, còn có hai nha đầu nàng mang tới cũng phải cẩn thận. Nếu như có thể, hãy viên phòng với họ, nữ nhân một khi có thai, làm việc đều lo trước lo sau, nữ nhân đều như vậy...” “Ma ma thao thao bất tuyệt, lưng năm ngoái còn rất thẳng, năm nay đã hơi còng rồi, tập tễnh rồi đi.”

Thần Quang núp ở trong chăn nửa ngủ nửa tỉnh, quả thật mệt mỏi, người làm không cho nàng ăn quá nhiều đồ, lại buồn bực ở trong phòng cả ngày, nàng từ trước đến giờ thích ngủ, lại không dám gặp Chu Công trước tân lang, chỉ có thể đánh mạnh tinh thần chịu đựng. Cho đến Triệu Mặc trở lại.

Ngắm nhìn nam hài bắt đầu cởi quần áo, Thần Quang nói, “Đã ủ nóng.”

“Ừ, ta muốn ngủ, người trở về giường của mình đi.”

“Vâng”

Thần Quang cẩn thận vén lên chăn đã nhuộm đầy nhiệt độ của mình lên, đi tới chỗ của mình, bởi vì chỉ mặc cái yếm, bị cái chăn lạnh như băng kia dính vào, nhất thời tóc gáy đứng thẳng, nổi lên một tầng da gà, vội co rút thành một cục. Theo quy củ, thiếp ngủ ở mép giường, chuẩn bị tùy thời phục vụ phu quân uống nước đi tiểu đêm. Triệu Mặc mặc áo sơ mi mỏng manh bò qua người nàng, không nói tiếng nào chui

vào trong chăn, thật ấm áp, cũng thật thơm, làm cho lòng người không hiểu sao lại an nhàn, lại phân biệt không ra loại hương liệu nào.

“Điện hạ, thiếp gọi Thính Tuyết.” Không thể ngủ như vậy, nàng muốn lúc hần ngửi mùi thơm cơ thể của mình sẽ nhớ tên của nàng.

“Thính Tuyết, về sau người sống qua ngày với ta, phải nghe lời.”

“Thính Tuyết đều nghe điện hạ.” Hần biết tên của nàng là được.

Bởi vì là thiếp, nàng không thể gọi hần phu quân.

Tân nương đại khái là thật sự mệt mỏi, không bao lâu liền núp ở chăn của mình ngủ thật say, gian phòng vẫn sáng cây nến đỏ thắm, vẩy bóng vàng bóng vàng vào cái trần lộ ra một nửa của nàng, một nốt ruồi chu sa cực kỳ bắt mắt, hần thấy không khỏi với tay sờ sờ, là thật.

Đêm đã khuya, lật người quần lấy chăn, thân là nam nhân, hần cũng không thèm để ý có bao nhiêu thiếu nữ, lại càng không để ý có thích hay không, chỉ cần nàng an phận thủ thường, hần sẽ nuôi nàng đến già...

7. Chương 7

Triều Mặc là một người có cuộc sống vô cùng đơn giản, mặc dù cưới thiếp, cũng không có ném thẻ vào bình rượu, săn thú, du thuyền, uống rượu hoa, làm những hoạt động quyền quý, phần lớn thời gian đều ở trong Mặc phủ, xuyên qua các vườn hoa, thỉnh thoảng ra cửa cũng là vì tìm thức ăn cho con chim bói cá hoặc thông khí.

Nghe nói năm ngoái, còn đặc biệt xuôi nam, báỉ phỏng sư phụ nuôi chim ở vùng núi, học tập kinh nghiệm, thu thập chim bói cá - loài chim được yêu thích nhất ở phương Nam, còn cố ý mang về mấy con, nghe nói sinh sôi nảy nở không tệ.

Hiền phi mặt mũi hiền lành đáp lời: Lần này đi ra ngoài nhất định có thêm không ít kiến thức? Ân tượng của quan viên và người tài năng ở phương nam đối với Mặc nhi khẳng định rất tốt...

Lời này của bà tự nhiên đưa tới sóng gió nhỏ, khi người người cho là Triều Mặc tiến bộ thì hần lại nuôi him bói cá để trứng, chuyện này không giải quyết được gì.

Nháy mắt, Thần Quang gả vào vương phủ được nửa tháng, cuộc sống của trác phi khiến cho đôi tay đẹp lên không ít, vẫn còn hơi nứt da, nhưng rất nhanh sẽ biến mất, ngay cả đồ ửng do gió thổi trên mặt cũng bắt đầu chuyển mờ, điểm này nàng quả thật tốn ít công sức, ngày trước bảo điển dưỡng nhan trong nhà không ít, dựa vào trí nhớ, dùng hai cây hoa đào duy trì, hợp với mấy vị thuốc tâm thường, mỗi ngày ngâm nước thoa mặt, gia tăng tính chất của da, da thịt lại toả sáng thần kỳ, Thanh Liễu Thanh Đồng luôn ở cạnh cũng kinh ngạc vì phát hiện, than thở không ngừng.

Bất kể sinh ở hoàn cảnh nào, xinh đẹp vĩnh viễn đều là chứng thông hành nhanh và tiện nhất của nữ nhân, Thần Quang nhận định đây là mới bắt đầu, bất kể tiềm lực của thân thể cổ này như thế nào, nàng cũng chỉ có thể cải thiện.

Triều Mặc đã quen dậy sớm chạy bộ, nàng không lên tiếng gì nhưng lại đi theo, mới đầu Triều Mặc còn buồn bực nhìn nàng: trang phục bằng vải bố, búi tóc đơn giản rõ ràng là đáng vẻ mềm mại dịu dàng, lại ăn mặc anh khí, tạo ra vẻ đẹp khác biệt, khiến nam nhân vui tai vui mắt.

Hần chạy nàng cũng chạy, hần đi nàng cũng đi, hần dừng nàng cũng dừng.

“Người làm gì?”

“Nô tì muốn cùng điện hạ, nô tì muốn có một thân thể khỏe mạnh.”

“...” Chưa từng nghe nói nữ nhân cũng luyện công buổi sáng?

“Có thể chứ, điện hạ?”

“...”

Nếu hỏi trước, hẳn tự nhiên không cho phép, nhưng hiện tại thấy bộ dáng của nàng hết sức thú vị, Triều Mặc lại có tâm tình tốt hắt đầu, kêu chạy tiếp, Thần Quang cười thầm, cẳng chân đuổi theo.

Lúc này chiều cao của nàng và hẳn tương tự, chân cũng dài như nhau, hẳn không bỏ rơi được nàng. Trừ phi tăng nhanh bước chân, nhưng như thế thì không phải luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ đường sinh.

Cuối cùng sau một trận tuyết tan, hương thanh thuần của mùa xuân tràn ngập bốn phía, Triều Mặc lau mồ hôi trên trán, “Sao người chạy giỏi như vậy?”

“Nô tì không chỉ có thể chạy còn có thể nhảy, lật một ngọn núi cũng không có vấn đề gì.”

“Nữ nhân không phải đều nên yêu kiều làm nũng sao?”

“Đó là đại tiểu thư nuôi ở khuê phòng, không có rèn luyện, xương không dùng được.”

“Người từng rèn luyện?”

“Ừ, nô tì thuở nhỏ bẩm hàn, khổ cực gì cũng từng chịu.”

“Hiện tại đi theo ta, người không phải chịu khổ nữa, mỗi ngày chờ ăn cơm là tốt rồi.”

“Cơm cũng chia cay đắng và ngọt, nô tì sợ cơm đắng.”

“Cơm sao lại đắng?” Triều Mặc tò mò.

Thần Quang nhất thời không có mồm miệng lạnh lợi lúc trước, nhàn nhạt cười một tiếng, má phẩn lại còn tươi đẹp hơn hoa đào, cúi đầu nói, “Điện hạ không có ở bên cạnh tức là khổ (đắng)...”

Triều Mặc lặng yên.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm ngọt.” Hẳn lại cười một tiếng, đẹp như mặt trời, kéo tay của nàng, đây là lần đầu tiên hẳn nắm tay của nàng, Thần Quang không khỏi nhớ tới một câu nắm tay đến chết, bên nhau đến già, thâm than trong lòng, chỉ mong làm vợ chồng với hẳn khi trẻ, làm bạn với hẳn khi già.

Trở về lau mặt, lau khô tay thì thức ăn nóng hổi đã dọn xong, Thanh Liễu Thanh Đồng không hổ là người từ La phủ ra ngoài, làm việc cho tới bây giờ cũng hết sức tốt đẹp làm cho không người nào bắt được lỗi, bất kỳ chủ tử đều sẽ thích họ.

Triều Mặc cầm đĩa ngọc lên, Thần Quang cũng cầm lên theo, hẳn húp một chộp cháo, nàng cũng húp một hớp, khi Triều Mặc cho là nàng sẽ gấp thức ăn theo mình thì nàng lại gấp phần mắt cá trước mặt ra, đặt nhẹ nhẹ ở trong chén hẳn.

Triều Mặc sững sốt, đáy mắt rất là dịu dàng nhìn nàng.

Thanh Liễu Thanh Đồng che miệng cười trộm, lặng lẽ thối lui, trong mắt người ngoài, chủ tử dĩ nhiên là vừa mới lấy nhau, mặt mày đưa tình.

“Tại sao không gấp cho ta phần thịt tốt nhất kia?” Triều Mặc thông thả ung dung nhai mắt cá.

“Khi còn bé, nô tỳ rất được phụ thân thương yêu, mỗi lần ăn cá, đầu tiên phụ thân đều lấy mắt cá đặt ở trong chén nô tì, nhìn nô tì ăn xong mới có thể cười ha hả uống rượu ăn cơm. Cứ như vậy, nô tì thích cá, chỉ cần có điều kiện nhất định mang lên một đĩa, chờ phụ thân lấy mắt cá cho ta. Ở trong lòng nô tì, mắt cá là một phần tình ý... rất nặng...”

Triều Mặc cười mà không nói, gấp một phần thịt cá cho nàng.

Thần Quang khẽ mỉm cười, ăn say sưa ngon lành. Rất hưởng thụ phương thức chung đụng mang theo một tia ngọt còn có một tia ấm này, bất kể cả hai rốt cuộc có mấy phần thật lòng, mặt ngoài có thể tình ý triền miên như vậy cũng không tệ.

Bằng lương tâm nói Triều Mặc đối với nàng rất tốt, mỗi khi Đế Quân ban thưởng châu báu tơ lụa, Triều Mặc luôn tặng cho nàng trước tiên, phần còn dư lại, mới sai người cất vào nhà kho. Phàm là trái cây hoàng

gia được ban, luôn luôn phân một nửa cho nàng, nàng giữ lại, cũng không chịu ăn, luôn là phân ra một nửa, chờ Triều Mặc ăn xong, sau đó cười híp mắt đem ra, mỗi lúc này, ma ma sẽ thoả mãn gật gật đầu.

Mặc dù “cái tốt” của hắn có một phần nguyên nhân là do La Trường Khanh, nhưng tốt chính là tốt, Thần Quang chưa từng chịu uất ức, nếu được người giàu thích thì cứ hưởng thụ, cần gì khiến mình không được tự nhiên, người so đo quá nhiều vĩnh viễn không sung sướng.

Mặc vương phủ cũng có một Tàng Thư Các, xa không bằng phủ thân đại nhân, Thần Quang nhìn nhìn, phần nhiều là mấy tác phẩm a dua nịnh hót đương thời, không có tác dụng lớn, thật may là Triều Mặc không thích đi học, dù thích, chỉ sợ cũng không có tác dụng lắm.

Ngược lại thư phòng của hắn lại bày mấy quyển văn tập thật hay, đều mới tinh, có thể thấy được chủ nhân của bọn nó rất ít động tới.

Triều Mặc đang ở hậu hoa viên đào con giun, mỗi khi đào được một con liền ném vào trong lồng tre, chim bói cá đang lim dim lập tức vui vẻ, ung dung tào nhả nhai kỹ nuốt chửng. Thần Quang đi tới, khoát khoát tay lựa, chim bói cá mập mập lập tức trốn mất nhìn, nàng khẽ giật mình, chưa từng thấy loài chim có linh tính thế này.

“A Lục không thích nữ nhân.”

“Nó là con cái?”

“Ừ.”

Con chim mập này, Thần Quang tức giận nhìn nó một cái, liền ngồi xổm xuống cạnh Triều Mặc, “Sao Điện hạ luôn cho nó ăn giun?”

Chim bói cá mập ước chừng có thể nghe hiểu tiếng người, cho là Thần Quang muốn ngăn trở nó ăn, liền kêu mấy tiếng.

“Nó từ nhỏ đã ăn cái này, thỉnh thoảng cũng sẽ ăn ít côn trùng, hiện tại trời lạnh, thức ăn tự nhiên đơn điệu.”

“Quê hương của ta đều cho loại chim này ăn cá tôm, thật mới mẻ, không quá mấy ngày lông vũ đầy đủ sáng bóng, nhảy đánh như ưng, ánh mắt cũng sắc bén giống như ưng, để trứng cũng mau.”

“Thật?”

“Đó là đương nhiên. Phương Bắc đều là do phương Nam đưa đồ tới, không tiện cho ăn cá tôm sống, liền đổi thành hoa màu côn trùng, ngược lại khiến cho chim béo ụt ịt, ít đi đã tính ngày trước.”

“Như vậy... Lão đầu chuyên bán côn trùng ngày trước ta gặp là tên lường gạt.”

Thần Quang lôi kéo tay của hắn đi ra vương phủ, thị vệ lái xe ngựa, chọn một suối cạn ở ngoài thành, lớp băng hòa tan cũng còn một tầng thật mỏng, dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm một cái liền nứt ra.

Thả một cái lưới mỏng như sợi tóc xuống liền chụp được chính xác, chỉ chớp lát thùng gỗ đã đầy, tôm cá đều tươi, chim bói cá mập ăn không hết còn có thể nuôi.

Cảnh trí xinh đẹp trước mắt, vừa xanh ngắt vừa tuyết trắng, Triều Mặc tựa hồ có hăng hái, dứt khoát ngồi xuống thả câu, thỉnh thoảng quan sát Thần Quang nhàn nhã bên cạnh.

“Lạnh không?” Tâm tình của hắn rất tốt.

Thần Quang khoác áo lông, chà xát tay nhỏ bé đỏ lên, thật là hơi lạnh.

“Bảo người làm làm đi, người qua đây câu cá với ta.”

“Ừ.”

Nàng theo thói quen dựa sát vào hắn, hương thơm vẫn như cũ, Triều Mặc cười cầm tay của nàng, vuốt vuốt, đặt ở trong ngực. Một cỗ nhiệt độ thoải mái bao trùm hai tay mịn màng, sắc mặt Thần Quang trở nên hồng, quay đầu đi.

“Người còn biết chơi hơn nam nhân.” Thứ nàng biết thật không ít, vui vẻ tràn ra từ con người lúc bắt tôm cá vừa rồi chứng tỏ nữ nhân này cũng rất hoang dã.

“Điện hạ chê cười, nô tì sanh ở phương nam, phụ thân rất có nghiên cứu với hoa điều cá còn trùng, cũng tiêm nhiễm cho nô tì một chút.”

“Như vậy người biết đấu dế không?”

“Dĩ nhiên, nô tì còn có thể chọn dế.”

Triều Mặc hiển nhiên không tin, trong phòng của hắn có con Kim Giáp Đại Tướng Quân, trăm trận trăm thắng, rất là nổi danh ở đế đô, nhiều lần suýt bị phụ hoàng giết chết, chỉ vì hắn trừ trồng hoa nuôi chim, không còn công tích gì khác.

“Hay là, chúng ta chơi một chút?”

“Tốt, nếu như nô tì may mắn thắng, có thể cầu xin điện hạ đáp ứng nô tì một chuyện hay không?”

“Người nói.”

“Đừng đuổi Trần phu tử ra phủ, mỗi ngày chừa chút thời giờ đi học luyện chữ.”

Tròng mắt đen của Triều Mặc ngưng tụ, nghiêng đầu nhìn chòng chọc nàng thật lâu, giễu cợt nói, “Sao người lại đáng ghét như ma ma, ta đi học sẽ đau đầu, hay là người theo ta.”

Thần Quang không chút do dự gật đầu một cái, tay phải rời đi ngực của hắn, nâng ngón út của hắn lên, lời kéo, một lời đã định.

Tay kia thoang thoang mùi hương, Triều Mặc không khỏi cong chặt, một lời đã định.

“Còn có một chuyện nô tì chỉ nói cho điện hạ.”

“Ừ?”

“Nô tì không thích gọi Thính Tuyết, nô tì hi vọng ở lúc không có người điện hạ sẽ gọi ta Quang nhi.”

“Quang nhi...”

Thật là tiểu nữ nhân xảo hoạt, nhanh như vậy đã vội vã phủ sạch quan hệ với La Trường Khanh rồi, chỉ là Triều Mặc cũng không có phòng bị nàng, ước chừng nàng thật bị La Trường Khanh quản chế, nhưng chưa chắc là tâm cam tình nguyện.

8. Chương 8

Thần Quang sáu tuổi đã bắt đầu chơi dế, từ tiếng kêu là có thể phát hiện con nào hiếu chiến.

Ma ma không thể nhẫn nhịn nên đi gặp Triều Mặc, “Còn ra thể thống gì, sáng sớm đã dẫn nha đầu ra cửa, cả chào cũng không chào, thật đúng là chủ tử của Mặc vương phủ!”

Triều Mặc ngậm cọng cỏ trong miệng, phớt lờ, “Để cho nàng đi đi, nàng kính ta, ta tự nhiên bao dung nàng.”

Nữ nhân này thật là chấp nhất, sau khi đánh cuộc đấu dế, liền mỗi ngày mang theo nha hoàn ra cửa từ sớm, nói là tìm kiếm Thanh Giáp Đại Tướng Quân khiến Kim Giáp Đại Tướng Quân thua trận. Hắn cười nhạo một tiếng, dù nàng đi khắp các cửa hàng côn trùng ở đế đô cũng sẽ không tìm được, nhưng lại không muốn nhắc nhở nàng, trong tiềm thức muốn xem nữ nhân này có thể kiên trì vì tiền đồ của chồng mình đến trình độ nào.

Có lúc thấy nàng đầu đầy bụi đất trở lại, thay giày thêu đính đầy nước bùn, lại có chút buồn cười, nói từ khía cạnh khác, rất nhiều ngôn hành cử chỉ của Quang nhi khi chung đụng với hắn trong khoảng thời gian này, vượt qua nữ nhân trong lòng hắn định nghĩa, rất xa lạ, nhưng nàng đúng là nữ nhân.

Cảm giác kia giống như hần là tất cả của nàng, nàng thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng xinh đẹp, biến đổi phương thức đối xử tốt với hần, hỏi han ân cần, hiểu chuyện nghe lời, nhưng hần không tin, hai người xa lạ, rõ ràng không có cơ sở tình cảm, bởi vì thành thân, liền toàn tâm toàn ý yêu đối phương sao?

“Trong lòng ta luôn không dễ chịu, nàng tóm lại là người La Trường Khanh đưa tới. Ai, mà ta lại không nói được nàng không tốt chỗ nào...” ma ma thở dài một tiếng.

Nói thật Thính Tuyết quả thật tốt với chủ tử, tam tông tứ đức đều có đủ, chưa bao giờ vượt qua, ngày hôm qua còn tâm sự với bà, nói về điện hạ trưởng thành, có phải nên mua hai nha đầu thông phòng (hầu nữ) hay không. Lại hàm súc bày tỏ Thanh Liễu Thanh đồng không thích hợp...

Nữ nhân độ lượng như vậy, ma ma chỉ mới gặp lần đầu, ở trong ấn tượng của bà, nữ nhân từ nhỏ đã thích đấu với nữ nhân khác, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để tranh đoạt một người đàn ông, bởi vì các nàng quá đáng thương, cả đời hỉ có thể cùng một người, mà người nam nhân kia lại có thể có vô số nữ nhân.

Nhưng Thính Tuyết hoàn toàn khác, nàng đã phá vỡ hiểu biết đối với nữ nhân của ma ma, thái độ của nàng hòa ái, bình dị gần gũi, hiểu rõ lòng người, không có khí thế gây sự của trác phi, rồi lại không giận mà uy, khiến người làm kính nể nhưng không hoảng sợ. Nàng nhớ tất cả điều tốt của điện hạ đối với nàng, ăn uống ngủ dùng đều nhớ điện hạ, mọi chuyện lấy điện hạ làm trọng, tâm tư đó, phàm là người có mắt đều có thể cảm nhận được.

Khó khăn nhất đó là nàng không ghen không ác, phàm là nha đầu bộ dạng xinh đẹp lại trẻ tuổi trong phủ đều bị nàng chọn đến bên cạnh, cho không ít đồ trang sức vải vóc, khiến họ rực rỡ hẳn lên, an bài họ làm việc ở chỗ gần điện hạ nhất, ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Lần này Thần Quang trở về không giống như xưa, mặc dù áo vẫn dính nước và bùn đất, đuôi mắt lại tỏa ra một loại thần thái, khiến Triều Mặc nhìn một cái, liền cảm thấy kiểu diễm, phát hiện nàng rõ ràng đẹp hơn, không, là xinh đẹp rất nhiều.

“Điện hạ, đây là Thanh Giáp Đại Tướng Quân của nô tì.” Nàng mở hai tay nhỏ bé ra như hiến vật quý, nâng một ống tre, bên trong truyền ra mấy tiếng nửa chết nửa sống.

Ha ha, Triều Mặc cười ngửa tới ngửa lui, lôi kéo tay của nàng xuyên qua phòng khách, bỏ Kim Giáp Đại Tướng Quân của mình vào chậu sứ làm chậu trồng, con đề này hết sức cũng mãnh, vỗ cánh mơ hồ có gió, ánh vàng lấp lánh, răng nanh làm cho người ta nhìn mà sợ, trên đời không có bao nhiêu đối thủ, ngàn vàng khó cầu.

Triều Mặc liếc nhìn Thần Quang, “Còn không mau cho Bồn cung xem bảo bối của người.”

Thần Quang mỉm cười, mở ống tre ra, lạch cạch, từ bên trong có một vật nhỏ đầy bụi chui ra, lảo đảo mấy cái đụng phải cái miệng của Kim Giáp Đại Tướng Quân, bị khí thế của đối phương làm chấn động, vèo bắn lên, hận không thể xuyên tường chạy trốn.

Triều Mặc cảm thấy càng ngày càng thú vị, “Người nhất định phải so với ta à, con này là để gì, vừa xấu xí, còn không có gan, còn chưa bắt đầu tranh tài đã chạy.”

“Điện hạ có điều không biết, loại đề này tính tình cực đoan, dễ dàng bị giật mình, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng một khi nổi giận thì rất đáng sợ, chúng ta xem kỹ, đừng cho nó cắn đầu Kim Giáp Đại Tướng Quân xuống.”

“Thiệt hay giả?”

Hai người chọc Đại Tướng Quân của mình mấy cái, Kim Giáp tánh khí nảy, chỉ chớp lát hai mắt liền bốc lửa, mài răng nanh sèn soẹt hạy về phía nhóc đáng thương của Thần Quang.

Vật nhỏ kia trốn đông trốn tây, vừa không chú ý liền bị Kim Giáp cắn một cái, nếu không phải thân thủ linh hoạt, thân thể nhỏ nhắn, lần này nhất định là một chiêu trí mạng, chỉ thấy toàn thân vật nhỏ may mắn chạy trốn được đang phát run, phát ra thanh âm bén nhộn, hiện trường đã bắt đầu nghịch chuyển, Triều Mặc trợn to hai mắt.

Kim Giáp vốn định thừa thắng truy kích, không ngờ đối phương tinh thần phấn chấn, nhảy lên cao tám trượng, trong nháy mắt nhảy lên lưng to lớn của nó, lần này Kim Giáp mới cảm thấy nguy hiểm, gào thét

một tiếng, liều mạng chạy tán loạn, ý đồ bỏ rơi kẻ địch sau lưng, vẫn chưa tới bao lâu, chỉ thấy nanh vật nhỏ gắt gao cắm ở trên cổ, mặc cho nó lấn lộn, té ngã chống vó, thắng bại đã không cần nói cũng biết.

Triều Mặc vội vàng dùng gậy nhỏ tách hai con ra, đau lòng vạn phần nhìn Kim Giáp Đại Tướng Quân bị trọng thương, đây chính là bảo bối ngàn vàng khó cầu...

“Đa tạ, điện hạ.” Thần Quang giảo hoạt cười một tiếng.

Triều Mặc cũng không phải thua cuộc không chung, nhưng dù sao cũng mất đi một Đại Tướng, chỉ thấy hần hết sức không thôi nở thả Kim Giáp thua trần vào bụi cỏ, xoay người lại nói, “Được rồi, người thắng.”

“Cho.”

“....” Triều Mặc nhìn nàng, mặt của nàng ửng đỏ, “Điện hạ, đây là quà nô tì tặng cho ngài.”

“Người tặng Thanh Giáp cho ta, tại sao? Không sợ ta ham chơi mất chí?” Ly kỳ, người khác đều khuyên hần buông tha trò chơi vô bổ của người giàu này, cả Diệu Đảm cũng vì vậy mà náo loạn không vui mấy lần, vì sao Quang nhi...

“Mọi việc có độ, sao có thể nói mất chí, chưa từng nghe nói điện hạ bởi vì đấu để mà buông tha cái gì. Nếu không có độ, nô tì cảm thấy chuyện khá hơn nữa cũng trở nên đáng sợ.”

Triều Mặc thoải mái cười một tiếng, không thể phủ nhận, nữ nhân này nói không sai, thật ra thì hần không hề thích để, nhưng làm Ngũ hoàng tử, hần nhất định thích...

Diệu Đảm an tĩnh đứng rất lâu ở cửa ra vào, lúc Triều Mặc chơi vui vẻ sợ nhất quấy rầy, nàng liền nín thở, muốn cho hần niềm vui, lại thấy hần kề đầu với Thính Tuyết, kích động chen chúc ở một đấu trường nhỏ xem cuộc chiến, thỉnh thoảng bèn nhìn nhau cười, thậm chí, hần còn nắm tay Thính Tuyết... sao Triều Mặc có thể như vậy chứ?

Thần Quang phát giác Diệu Đảm ở cửa, không biến sắc rút tay bị Triều Mặc nắm về, hàm súc cười một tiếng, “Quận chúa tới khi nào, sao người làm vô lễ như vậy, cư nhiên không thông báo.”

Triều Mặc quay đầu, chỉ kinh ngạc chớp mắt một cái, lập tức cười đi về phía nàng, giống như sự cợt nhả của mình vừa rồi không tồn tại, trong mắt chỉ có Diệu Đảm.

“Tẩu tẩu chớ nên trách tội, là Diệu Đảm không cho bọn họ thông báo. Thế nào, hôm nay Triều Mặc thua?” Nàng nâng tay, vừa đúng tránh khỏi tay của Triều Mặc, trong lòng mơ hồ không thoải mái.

Triều Mặc sững sốt.

Thần Quang rất có ánh mắt, nhìn liền hiểu tất cả, cũng không nói ra, “Là Thính Tuyết nhất thời bướng bỉnh, thắng hiểm mà thôi.”

Hai bên hơi hột hàn huyền mấy câu, Thần Quang rất có chừng mực lại rất tự nhiên mượn cơ hội đi ra ngoài phân phó người làm chiêu đãi Diệu Đảm, dụng ý của nàng vừa đúng khiến đôi nam nữ trẻ tuổi hiểu, rồi lại không đến nỗi lúng túng.

Có thể làm tất cả mà không lộ ra gì cả, lại khiến người thoải mái, không thể phủ nhận, đây là một nữ nhân thông minh, nhưng lại tuyệt đối không để cho người cảm thấy nàng có nửa phần uy hiếp, giống như không đủ gây sợ.

Phái Thanh Liễu Thanh đồng đưa trà bánh đến, Thần Quang tự nhiên sẽ không ngu đến trở về nữa, nàng mang theo đầu bếp tốt nhất trong phủ, chạy tới thị trường giao dịch súc vật mua dê, không cần mập nhất non nhất, chỉ cần có sữa.

Ma ma bưng trà dạo bước ra từ cửa hông, nhìn bóng lưng Thính Tuyết thật sâu, ước chừng là mình cảnh giác quá độ, khoa trương lực phá hoại của kẻ địch gấp mấy lần, thật ra nàng chỉ là một người vợ mười sáu tuổi vất vả trị gia mà thôi.

Diệu Đảm dùng khăn tay xoa xoa mắt hồng hồng, càng giống như một đóa hoa sen chịu đủ uất ức lại chọc người đau lòng, Triều Mặc dù sao chỉ là nam nhân mới mười bốn tuổi, không có bao nhiêu kinh nghiệm đối

phó nữ nhân, hấn chấp tay sau lưng, dứt khoát đứng sát nàng, “Được rồi, mỹ nhân, đừng giận, nàng xem Thính Tuyết rộng lượng cỡ nào.”

“Thính Tuyết Thính Tuyết, chàng chỉ biết rõ Thính Tuyết, chỉ vì chàng, ta đã chịu bao nhiêu khổ. Ta một lòng với chàng, chàng thì tốt rồi, thừa dịp ta không có ở đây, lồi lõm kéo kéo với nàng ấy, mắt của ta nhìn thấy hết, là chàng chủ động nắm người ta! Thế nào, cầm giữ không được rồi hả?”

“Ta... “ Phương diện khác hấn đều được, chỉ là không thể đối phó Diệu Đảm điềm đạm đáng yêu lại biết làm nũng.

Lúc đó hấn cũng không biết chuyện gì xảy ra, ước chừng là thói hư tật xấu của nam nhân, thấy Quang nhi xinh đẹp hơn trước, tính tình lại khiến người thích, liền không nhịn được... Quái, nàng vốn là nữ nhân của hấn, hấn muốn làm gì không được, sao Diệu Đảm lại tỏ bộ dạng hấn nuôi nữ nhân bậy ở ngoài?

“Được rồi, Diệu Nhi khóc nữa sẽ không đẹp, ta thích người nào nhất trong lòng nàng lại không rõ ràng sao? Chánh phi nương nương của ta, nếu như hiện tại đã bắt đầu ăn dấm của một tiểu thiếp, về sau làm sao thể hiện phong phạm chủ mẫu của nàng?” Hấn thân mật ôm chầm nàng, giọng nói khê trầm tĩnh, rất dễ nhận thấy, dung túng của một người đàn ông đối với nữ nhân cũng có hạn độ, thấy được phải biết dừng.

Diệu Đảm hiểu Triệu Mặc, cũng ý thức được hôm nay mình quả thật quá đáng, đã mất phong độ, liền nũng nịu nện ngực hấn một cái, khóc sục sùi nhào vào trong ngực hấn.

“Triệu Mặc, chúng ta có thể thành thân sao?”

“Dĩ nhiên có thể, trừ phi nàng không muốn gả.”

“Vậy nếu như ta không gả, có phải chàng sẽ cho Thính Tuyết vị trí chánh phi hay không?”

“Tại sao lại nói đến nàng? Phiền nàng dùng người nào khác có thể so sánh với nàng hơn được không?”

“Vậy chàng nói ai có thể so sánh với ta?”

“Không ai.”

“Ghét, nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ người ta, sau lưng lại trắng hoa, cho là ta không biết.”

“Ta là nam nhân, đại trượng phu không có tam thê tứ thiếp chẳng phải làm trò cười cho người ta, chỉ cần mỹ nhân của ta biết lòng của ta ở nơi nào là tốt rồi.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tấm màn mỏng rơi xuống trong phòng mập mờ, mấy tiếng rên rỉ của Diệu Đảm, Triệu Mặc ôm lấy nàng nằm xuống, đầu óc nhanh chóng xẹt qua khuôn mặt tươi cười không chút kiêng kỵ của Quang nhi lúc đầu để, môi đỏ mọng của Diệu Đảm đã đề lên, hấn tà tà cười một tiếng, hôn sâu hơn...

Khuyết đỉnh duy nhất của Diệu Nhi khả ái chính là mái tóc dài kiến thức ngắn, nhưng ghen tỵ lại tăng thêm niềm vui thú khuê phòng. Nàng không biết, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không lập Quang nhi làm chánh phi, bởi vì thân thể nàng không sạch sẽ, hấn có thể dễ dàng tha thứ cho nàng sống ở bên cạnh đã là tấm lòng lớn lao.

Thần Quang mua dê trở về phủ không lâu lắm, trong phủ đã bắt đầu đốt đèn, nàng tắm rửa xong, thay quần áo sạch, thuận miệng hỏi Thanh Liễu, “Điện hạ dùng cơm chưa?”

“Đã dùng. Điện hạ vốn muốn chờ chủ tử ngài cùng dùng, ai ngờ chưa tới thời gian dùng cơm thì Quận chúa nũng nịu kia đã la hét đói, thật giống như rất mệt, giường cũng không xuống, điện hạ đã ăn chung với nàng ở trong phòng.” Thanh Liễu từ trước đến giờ nhanh nhẹn nhanh miệng, tỏ rõ thái độ bất bình giùm chủ tử.

Lòng của Thần Quang trầm xuống, nghe rồi chỉ cười, lại không dám cười quá, nữ nhân độ lượng là điển phạm làm người ta kính nể nhất thời đại này, nhưng đại độ quá mức, không có mùi lửa khói, thì sẽ sai lệch, cho nên nàng không khỏi chán nản, phát ra thở dài hơi nhỏ.

Phân phó Thanh Liễu Thanh Đồng tối nay không cần phục vụ nàng, ở lại phòng điện hạ chờ lệnh, đừng để điện hạ khát hoặc là đói bụng.

Thanh Đồng miễn cưỡng đáp, Thanh Liễu thiếu kiên nhẫn, lầu bầu, rốt cuộc ai là chủ ai là khách, hiện tại Diệu Đảm kia càng ngày càng không để Tuyết vương phi ở trong mắt!

Tuyết vương phi thật khỏe, vốn đã lớn hơn điện hạ hai tuổi, còn không thừa dịp thanh xuân tạo ra một hai đứa con, tương lai tuổi già sức yếu, chỉ có thể trông mắt nhìn Diệu Đảm và điện hạ phụ thê tình thâm.

Giờ khắc này, Thần Quang có thể xác định Thanh Liễu chỉ là nha đầu bình thường, mà Thanh Đồng... tạm không xác định.

Vào thời khắc nàng sống lại đã không còn tin hai người có thể một đời một thế, cũng nguyện ý vợ vết mỹ nhân khiến cho Triều Mặc vui vẻ, chỉ là không ngờ tới quan hệ của Triều Mặc và Diệu Đảm phát triển quá nhanh, nàng thậm chí còn chưa kịp dùng cần ngừa thai cho Triều Mặc, chỉ mong bụng Diệu Đảm đừng quá may mắn.

Trái tim, hơi hơi mất mát, rồi lại chợt trong sáng, Triều Mặc không tránh nàng, quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Diệu Đảm, vậy nói rõ cái gì? Hẳn rốt cuộc dần dần coi nàng như người mình, Thần Quang hít một hơi thật sâu, cố gắng của mình cuối cùng không có phí công, đúng vậy, nàng cần hắn... Vạn phần cần, mỗi lần nhớ tới hình ảnh thân thể của mình bị cháy rụi nằm trong ngực phụ thân đại nhân, liền lã chã rơi lệ, tất cả bỏ ra đều đáng giá...

9. Chương 9

Nếu như không cách nào giải thích vì sao một nữ nhân đối xử tốt với người lại không mưu cầu gì, như vậy có phải nàng yêu người không?

Triều Mặc chần chờ nhìn Quang nhi cẩn thận tỉ mỉ rửa chân cho hắn, thật ra thì cũng không phải không thể yêu nàng, nàng cơ khổ không chỗ nương tựa, đoán chừng cũng chưa từng thấy nam nhân có dáng dấp thể này, một buổi sáng tinh dậy, đôi mắt trượng phu tôn quý xinh đẹp tuyệt trần, tiểu sinh mệnh hèn mọn như thế có thể nào không động lòng, không quấn chặt, cũng chỉ muốn hắn thương tiếc hơn chút, chú ý hơn chút. Nhớ tới tối qua mình chỉ lo tham vui, bỏ lại nàng đã vào nhà ba tháng, trong lòng mơ hồ áy náy, liền chậm rãi kéo tay của nàng.

“Quang nhi...”

“Điện hạ, đừng quên người đáp ứng nô tì sẽ đi học.”

“Ừ.” Trong lòng có thẹn, liền đáp ứng sáng khoái.

Kể từ khi Quang nhi vào cửa, mặc dù thân thể không sạch sẽ, nhưng nhân phẩm quả thật không xấu, thậm chí đáng giá kính trọng, nàng chịu một nhọc, cả mùa đông đều ấm giường cho hắn, mỗi ngày rửa chân xoa bóp cho hắn, thậm chí còn tha thứ đại độ đối đãi nha đầu xinh đẹp trong phủ, cách mỗi hai ba tháng liền phát ít đồ trang sức vải vóc cho họ, ngay cả cái nhìn của ma ma đối với nàng cũng kịch liệt thay đổi.

Tỉ mỉ với những chuyện vụn vặt trong cuộc sống thế này, cũng chỉ có Quang nhi mới nghĩ chu đáo như thế, hiện tại thì tốt rồi, trong phủ có một nữ nhân thế này quản gia cũng không tồi, chỉ cần nàng vĩnh viễn đại độ khéo hiểu lòng người, Triều Mặc tự nói với mình coi như có ngày tay cầm long quyền cũng sẽ không giết nàng, thậm chí sẽ phong nàng thành Bảo Lâm hoặc Tiệp Dư, đây đã là tấm lòng lớn nhất của một đế vương rồi.

Nhưng hắn không hề ngờ rằng có một ngày mình sẽ điên cuồng vì sự độ lượng của nàng...

Quang nhi thuở nhỏ bần hàn, nhưng phụ thân là lão sư dạy học, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lại cũng hơi thông cảm kỳ thư họa.

Điều này làm cho Triều Mặc cảm thấy cuộc sống lại thêm thú vị. Nguyên bản chỉ muốn ứng phó nàng, giả bộ đi học, ai ngờ nàng thật đáng yêu, cũng cầm một quyển sách, ngồi ở bên cạnh hắn, gặp phải chữ liền không hiểu hỏi hắn, câu không hiểu cũng hỏi hắn, một bài văn bình thường, nàng lại không hiểu đến hai

phần ba, sau đó tự như tiểu đồng học giỏi, quán lấy hần bảo giảng giải, lúc hăng hái cao cũng sẽ phát biểu chút ý kiến của mình, những ý kiến này lại khiến hần thích thú vô cùng.

Những bài văn vốn đã xem nát, mỗi lần thảo luận cùng với nàng, đều sẽ có thu hoạch mới, việc này hoặc nhiều hoặc ít áp chế tảo bạo và tự phụ trong thời kỳ niên thiếu của nam nhân, khiến lòng của hần trầm ổn kín kẽ hơn trước.

Thậm chí đã phát triển đến mỗi ngày không nắm tay của nàng vào thư phòng lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Quang nhi chơi cờ vây không tốt, cờ ngũ quân lại rất là tuyệt diệu, đây là trò chơi từ bé hần đã chơi chán, hiện tại kỳ địch thủ, lại bị nâng lên đầu chí, mỗi khi chơi đều giết hết sức thâm thiết, hai bên tổn hại, hai người chấp tay nhau, đa tạ, đa tạ.

Chỉ là không biết sao, gần đây nữ nhân luôn luôn thuận theo ý mình này lại cố chấp kiên trì một chuyện, thay đổi thói quen ăn uống của hần. Ăn nhiều cần thái, hần cũng không ngại, chỉ là tại sao còn muốn cho hần uống sữa dê, tuy nói sữa dê kia đã được nàng chưng lại bỏ thêm mật ong, nhưng mùi vị thật sự không ngon.

Nàng lại lý lẽ hùng hồn, còn lấy ra một quyển sách thuốc dính bụi bậm ở trong góc: sữa dê ngọt ấm không độc, nhuận tim phổi, bổ phổi thông thận, lại có thể kiện xương cốt. Lời thề son sắt nói phụ thân đại nhân của nàng chính là dựa vào cái này mà nuôi tất cả đệ tử cao lớn mạnh khỏe.

Chung sống với nàng thật vui vẻ, không đành lòng khiến nàng thất vọng, Triều Mặc liền làm theo, ước chừng là phương pháp này thật có hiệu quả, thân thể hần đã nhanh chóng cao lớn hơn, nửa năm trôi qua Triều Mặc đã cao hơn Thần Quang nửa cái đầu, người cũng cứng cáp không ít, mỗi khi hoan ái, Diệu Đảm đều thẹn thùng vượt toàn thân hần, nói hần biến thành một nam nhân thật.

Trong thời gian này Diệu Đảm lại náo loạn giận dữ một lần, nguyên nhân là như vậy, ngày đó hần cùng với Thần Quang tranh luận về đạo trị quốc của một vị cổ nhân, Quang nhi kiên trì làm dân giàu nước mạnh, hần cũng đồng ý, nhưng càng kiên trì mở rộng quốc thổ. Quang nhi uyển chuyển biểu đạt coi như hần thành công cũng không phải là chuyện đáng cao hứng, bởi vì việc này dùng xương trắng chồng chất để đổi lấy, nam nhân có lúc không nên chỉ đánh đánh giết giết, dân giàu nước mạnh mới là căn bản.

Thông minh như hần, tự nhiên biết lời Quang nhi nói không phải không có lý, nhưng miệng lưỡi lại không muốn bại bởi một nữ nhân, liền xảo trá lý luận cùng với nàng, lúc tranh luận kịch liệt nhất thời nổi hứng, lại ầm ầm cúi người tiến lên ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhẩm của nàng, nhất thời mùi hương thoang thoảng vào phổi, không thể tưởng tượng nổi, tư vị trong đó chỉ có chính hần sáng tỏ, thành thân đến nay, đây là hành động thân mật nhất hần làm với Quang nhi, Quang nhi sững sốt, ước chừng là xấu hổ nhưng lại không dám cự tuyệt, chờ hần phát hiện có cái gì không đúng thì Diệu Đảm đã đứng ở bên ngoài đình, mặt đỏ, nghiêng đầu liền đi, lại đánh vỡ bình dấm chua rồi.

Nữ nhân luôn bắt người ta dự đoán thật là không thú vị, sao nàng lại không học được độ lượng động lòng người như Quang nhi. Triều Mặc muốn giết tính xấu của nàng, liền không để ý tới nàng, khi đó hần không muốn thừa nhận, sâu trong nội tâm càng tham luyến môi thơm ngon của Quang nhi, không muốn rời đi.

Hần muốn lôi kéo nàng làm chuyện càng quá phận, chỉ là Quang nhi rất giáo hoạt trượt ra, đáng tiếc đã sớm không phải đối thủ của hần - người đã cao lớn rất nhiều, hần nhất thời cũng không cố kỵ thân thể nàng có sạch sẽ hay không, trong đầu chỉ có một thanh âm đang gọi ồn ào, muốn thử cảm giác thân thể của nàng, tựa như đối với Diệu Đảm...

Hần không phải người trầm mê tửu sắc, trừ Diệu Đảm cũng không còn hứng thú đụng nữ nhân khác, chỉ là giờ khắc này hần có chút xung động.

Quang nhi khe khẽ đẩy hần, cười nói, “Một ngày vợ chồng trăm ngày cũng vậy, điện hạ là một người trọng tình trọng nghĩa, chớ để bởi vì nhỏ mất lớn, nó tì là người hèn mọn, không dám mê hoặc điện hạ, từ đó bỏ lỡ Quận chúa.”

Bị nàng nói trúng, Triều Mặc rốt cuộc là người tự chủ cực mạnh, Quang nhi tốt với hần như vậy, hần không thể uất ức nàng, khiến nàng - thân thể không tốt lại rơi vào danh tiếng xấu tranh thủ tình cảm với Quận

chứa, liền chậm rãi buông tay ra, bởi vì nàng mà đứng dậy.

Đại hội săn thú mỗi năm một lần của hoàng tộc từ từ mở ra, người người đều lấy La Trường Khanh - thần xạ thủ đệ nhất thiên hạ mà vẻ vang.

Tài bắn cung của La Trường Khanh xác thực danh bất hư truyền, Thần Quang đã biết, điểm này cũng không phủ nhận.

Khoảng cách xa năm trượng, xa đến nàng cơ hồ không nhìn rõ dung nhan của thiếu niên, chỉ nhớ mang máng cặp mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng kia, cả vùng đất hoàn toàn an tĩnh, chỉ có tên xẹt cực nhanh, tim khẽ đau nhói, thậm chí chưa cảm thụ quá nhiều, thân thể mỏng manh của nàng đã bị xuyên thấu, cái chết rất an tĩnh.

Đại hội liên tiếp cử hành ba ngày, trước một ngày Diệu Đảm đã chạy tới Mặc vương phủ, ở chung với Triều Mặc, náo loạn một hồi, nhưng trong lòng vẫn không bỏ được thiếu niên như ngọc, khi cười khoe miệng thiếu niên hơi vênh, lông mi thật dài, hình dáng đơn giản kiên nghị, không khỏi khiến nàng nhớ mong ngày đêm, rốt cuộc xệ mặt xuống tới cửa nói xin lỗi.

Biết sai liền sửa còn là một cô gái tốt, Triều Mặc ôm nàng nói, “Lần sau còn ghen hay không?”

“Ghen, cả đời đều ghen. Ta thà tặng cho chàng hai nha đầu xinh đẹp thông phòng, cũng không muốn chàng đụng Thính Tuyết!”

“Tại sao?”

“Ta chán ghét chàng cười với nó như thế.”

“Cười kiểu gì, cười lên không phải đều giống nhau sao, tiểu nữ nhân!”

Tiểu biệt thắng tân hôn, hai người trẻ tuổi chàng chàng thiếp thiếp, ma sát ra lửa mạnh, liền nằm xuống giường êm, Diệu Đảm cười khanh khách, kêu nhột.

Thần Quang thân phận thấp kém, tự nhiên không có tư cách tham gia đại hội săn thú, nhưng sửa sang lại bọc hành lý thay trượng phu vẫn cần thiết. Bưng sữa dê nàng vừa nấu vào, vừa muốn nhắc nhở hẩn uống đúng lúc, không cẩn thận thấy một màn trên giường, may là đã có chuẩn bị tâm tư, ban ngày nhìn thấy hình ảnh như vậy vẫn đỏ mặt, vội vàng để sữa dê xuống, nói xin lỗi chạy đi.

Triều Mặc ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy không có thú vị 11 như vừa rồi, nói không ra quái dị, nhìn qua phương hướng Quang nhi biến mất, nàng có mất hứng hay không, không, nàng không dám! Như vậy chính là cao hứng? Nghĩ tới đây, hẩn lại cảm thấy hơi tức giận.

Diệu Đảm cũng tức giận ngồi dậy, kéo cánh tay hẩn, “Triều Mặc, đi, chơi với ta, chúng ta vừa vặn cùng đi đại hội săn thú, ở chỗ này luôn thấy nàng, khuôn mặt tươi cười, giả tình giả vờ đấy!”

“Nói nhăng gì đó.” Triều Mặc nhăn nhăn không để lại dấu vết, đứng dậy mặc quần áo.

Diệu Đảm nện xuống bả vai hẩn, chu cái miệng nhỏ nhắn cũng mặc quần áo theo.

10. Chương 10

Người làm mang theo hành lý đơn giản lên xe ngựa, má phấn nhẵn nhụi của Thần Quang còn mang theo màu hồng nhạt, dịu dàng thắt dây áo choàng cho Triều Mặc. Diệu Đảm bĩu môi, liếc nàng một cái, nhảy vào trong xe ngựa.

Triều Mặc nhân cơ hội tiến lên trước, ôm hông của Thần Quang, dán sát lỗ tai nàng nói, “Quang nhi, người thích gì, ta bắt một con thỏ nhỏ tặng người có được hay không?”

“Tạ diện hạ.” Nàng cười ngọt ngào.

Nàng rất hiểu chuyện, tuyệt không ghen không ác, lại có đạo trị gia, bất kỳ nam nhân nào nằm mơ cũng nên cười, vì tìm được nữ nhân biết làm việc lại không gây phiền toái như vậy, chỉ là Triều Mặc cười không nổi, ước chừng là vừa rồi không thể tận hưởng với Diệu Đảm.

Đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, trong xe ngồi có điện hạ còn có Diệu Đảm Quận chúa, Thanh Liễu tức giận đầm ngực, “Cái thứ gì, thật đúng ỉnh là chánh phi của Mặc phủ rồi! Nếu có thể gả sớm, còn kéo dài tới hiện tại, hừ!”

Thần Quang không biến sắc xoa bóp tay của nàng, nhắc nhở nàng tai vách mạch rừng.

“Chủ tử, ngài thật biết nhịn, hiện tại nếu nàng là chánh phi, chúng ta cũng chịu, nhưng tại sao, không danh không phận, cả ngày tới cửa câu dẫn trưng phu người ta. Vương gia đều do ngài làm hư rồi.”

“Tiểu nha đầu, bớt tranh cãi một tí, không ai cho rằng ngươi cậm, đi, theo ta đi dạo phố đi.” Thừa dịp trong phủ thanh tịnh, nàng phải đi mua chút nhang đèn tiền âm phủ để cúng phụ thân đại nhân trên trời có linh thiêng. Ngày trước, trải qua ngày ăn bữa hôm lo bữa mai, cả mệnh cũng không để ý tới, vẫn không có chăm sóc ông ấy thật tốt, Thần Quang rất có cảm giác có tội, sợ phụ thân đại nhân sống ở bên kia thiếu tiền.

Sáng sớm mấy ngày trước đã hẹn Tuệ Hiền sư thái - chủ trì trong am, ở ngày giỗ của phụ thân, cho nàng đến dâng hương ăn chay, siêu độ chuyển xua.

Đáng tiếc nhang đèn chưa mua được, chủ tớ hai người đã bị quản gia La phủ ngăn lại.

“Đây không phải là trác phi nương nương của Mặc vương phủ sao, tiểu nhân gặp qua nương nương.”

“Hương tiên sinh đa lễ.” Hắn là nhân vật hung ác, giao thiệp với hắn, cả Thần Quang cũng phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

Hương tiên sinh không làm lễ nhiều, thậm chí là không có lễ, ngoài miệng cung kính, lại sớm sai người nhanh chóng nhét chủ tớ hai người vào xe ngựa, động tác dứt khoát lưu loát, không khiến bất kỳ dân chúng nào chú ý

Thanh Liễu khẩn trương không dám thở mạnh, so sánh, Thần Quang lại có vẻ an tĩnh.

Gả vào Mặc vương phủ gần một năm, La Trường Khanh triệu kiến nàng ba lượt, mỗi lần đều là như thế, hôm nay vừa lúc khiến Thanh Liễu đụng vào.

Lần này La Trường Khanh làm hơi phô trương, ước chừng đã sớm biết Triều Mặc rời đi, lại có ba ngày đại hội săn thú rầm rập, càng thêm không sợ hãi, trực tiếp dép nàng trở về La phủ, Thanh Liễu nửa đường đã biến mất, ước chừng bị bắt xuống.

Bị người không nặng không nhẹ đẩy một cái, Thần Quang lảo đảo mấy bước, cửa nặng nề đóng lại ở phía sau, tay của nàng âm thầm nắm lại trong tay áo, nhẹ nhàng quỳ xuống, “Nô tỳ gặp qua thiếu gia.”

Cầm bả vai của nàng, vẫn ôm nàng vào trong ngực như trước kia, La Trường Khanh tựa hồ mới vừa uống một chút rượu, mang theo một chút men say, “Mấy tháng không gặp, lại càng đẹp hơn.”

“Thính Tuyết liễu yếu đào tơ, có tài đức gì khiến thiếu gia khen. Ách...” Nàng không nói nữa, La Trường Khanh cười tà buông tay nắm trước ngực nàng ra, “Tiểu Thính Tuyết, trưng phu của người và nữ nhân khác đi chơi, có phải người rất khổ sở hay không? Nếu không, ta dẫn người đến đại hội săn thú nhé, muốn con thú gì, ta săn cho người?”

Bầu trời sẽ không rút bánh nhân (ý chỉ không tự nhiên có việc tốt), Thần Quang biết hậu quả khi lấy đồ của La Trường Khanh, vội vàng cười nói, “Thiếu gia nói đùa, thiếu gia cho Thính Tuyết cuộc sống an nhàn, để Thính Tuyết âm no không lo cả đời, sao Thính Tuyết dám không biết đủ mà đòi thêm, đó chính là tham lam... Ách...” May là nàng thật kiên cường, đáy mắt đã nổi nước mắt lên, hồi lâu mới bức lui, La Trường Khanh chậm rãi buông tay xâm phạm nàng ra.

“Nói, muốn cái gì?” Hắn chậm rãi cắn lỗ tai của nàng, cho đến tận nay mới chỉ dùng với nàng một lần, hắn thật sự quá nhớ mùi của nàng, hơi thở như lan của nàng, cho dù là yên lặng không nói lời nào, cũng làm cho hắn tràn đầy cảm động.

“... Thiếu gia ban thường... Ban thường cái gì, Thính Tuyết sẽ nhận cái đó.” Nàng căng thẳng thân thể, không muốn cho La Trường Khanh, không phải là vì trong sạch, nàng sớm đã bị hấn chà đạp, cũng không quan tâm trong sạch, nhưng nàng quan tâm mệnh.

Dựa vào sự ác độc của La Trường Khanh, Triệu Mặc sớm muộn gì sẽ biết hân nàng không trong sạch, đến lúc đó tánh mạng nàng khó bảo toàn, hôm nay nàng thân là trác phi, nếu lại bị hấn.... Nàng không dám tưởng tượng.

Không, nàng thật vất vả mới có hôm nay, tổn bao nhiêu khuôn mặt tươi cười, tổn bao nhiêu đầu óc, mới thắng được lời khen ở Mặc vương phủ, tuyệt đối không thể bị hủy trong chốc lát.

Hai tay của nàng lơ đãng khoác lên trước ngực hấn, ngăn cản thân thể hấn đè mình, “Thiếu gia... Thiếu gia, bây giờ là ban ngày. Nô tỳ, nô tỳ có nguyệt sự rồi.”

Nói xong, nàng khẽ nghiêng đầu, thẹn thùng không dứt.

“Vậy sao, cho ta xem.”

“Không được! Kinh nguyệt rất xui xẻo, lại bẩn, thiếu gia là thân thể ngàn vàng, chớ làm nô tỳ ngại chết, tâm ý của nô tỳ đối với thiếu gia, chẳng lẽ thiếu gia vẫn không rõ.” Tay của nàng âm thầm siết thành quyền, cười như hoa xuân.

La Trường Khanh bán tín bán nghi, chậm rãi buông tay ra, Thần Quang nhân cơ hội thoát thân, nụ cười không giảm, không biến sắc đến gần cửa, “Về sau có thời gian nô tỳ sẽ hầu hạ thiếu gia...”

Chỉ là ở trong nháy mắt nàng xoay người, âm hiểm như La Trường Khanh vẫn không thả nàng, nàng sớm nên biết, không phải sao, nàng hiểu hấn rất rõ. Nàng đã không phải là Tiết Thần Quang năm xưa, khiến hấn có ba phần kiêng kỵ. Bây giờ nàng chỉ là một tiểu nữ tử hèn mọn, coi như bị hấn đùa chơi chết ở trong gian phòng này, cũng không có ai quản, thậm chí không ai biết.

Từ phản ứng bản năng, nàng xoay người lại tát một cái vào mặt La Trường Khanh, tiếp theo mở then cửa ra thật nhanh, còn chưa kịp mở cửa, người đã bị khiêng lên, ném vào trên đệm chăn...

Thân thể nàng kháng cự, trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ. Không nghe lệnh sẽ chết, từ cũng chết, trượng phu và La Trường Khanh đều sẽ không thả nàng...

“Từ Khiên ca ca, cùng đến đại hội săn thú với chúng ta đi!” Diệu Đảm rất được La Trường Khanh sủng ái, ra vào nội uyển như vào chỗ không người, quần gia mới vừa há mồm ngăn cản, cửa đã bị nàng đẩy ra, thật ra thì nàng đã gõ một ái, ai ngờ cửa không có cài chốt.

Vì vậy nàng và Triệu Mặc thành công tận mắt thấy một màn trong phòng.

Thần Quang đang giãy giụa, La Trường Khanh đè ép nàng, cánh tay dùng sức bắt chéo hai tay nàng ở phía sau lưng, nàng đau đến sắc mặt tái nhợt, vậy bị kéo ra một mảng lớn, lộ ra bả vai mỏng manh, ngực rung động vươn thẳng.

La Trường Khanh đại khái cũng không ngờ tới Triệu Mặc lại sẽ xuất hiện kịp thời như vậy, không thể tưởng tượng nổi nhất chính là cửa còn bị đẩy ra, khiếp sợ thả lỏng hai tay, Thần Quang vốn đang dùng sức bò lên phía trước liền lăn xuống đất, áo xốc xé.

Diệu Đảm ước chừng là rất lâu mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn gò má bị đánh sưng đỏ của La Trường Khanh.

Quần gia đã dẫn người vọt tới, thậm chí nghe thanh âm rút kiếm, không khí nhất thời khẩn trương mà quỷ dị.

Mọi người nhìn Thần Quang sắc mặt tái nhợt, còn có La Trường Khanh khoe môi chảy máu, sau đó hết sức hiểu rõ ai là người bị hại chân chính, nhưng quần gia lại mạnh mẽ thét một tiếng, “Trác phi nương nương, thiếu gia niệm tình người thường ngày có công, đặc chuẩn người đi vào tạ ơn, người lại không biết xấu hổ, đả thương thiếu gia! Ngũ điện hạ, thiếu gia vì dân vì nước, được đề quần khen thưởng, hôm nay lại bị nữ nhân trong phủ điện hạ nhục nhã...”

Quản gia rất thông minh chỉ nói một nửa, giao vấn đề lại cho Triều Mặc từ vừa mới bắt đầu đã trầm mặc, hiện tại phương pháp xử lý tốt nhất chính là cho La Trường Khanh đủ mặt mũi, kéo Thần Quang ra ngoài chém.

La Trường Khanh híp híp mắt, chột hết sức có hứng thú nhìn Triều Mặc xử lý như thế nào.

“*****!” Chỉ nghe Triều Mặc gầm lên giận dữ, giận dùng dùng đi tới, đá xương hông Thần Quang một cước.

Ồ ~ nàng hít một hơi lạnh, co lại chặt hơn.

Ngày đó cả Diệu Đảm cũng giật nảy mình, nàng chưa từng thấy Triều Mặc xuống tay ác như vậy, như đứa trẻ bị người đoạt kẹo, tức giận lại ngây thơ, lại không phân tốt xấu vừa đánh vừa đá, chẳng lẽ hẳn thật khờ rồi, không nhìn ra là La Trường Khanh cường bạo Thính Tuyết?

Chỉ là đây không phải việc nàng nên quan tâm, Triều Mặc nhất định tự có tính toán, hướng chi nàng lại ghét Thính Tuyết nhất, bị trận đòn này, xem sau này nàng vẫn còn dám câu dẫn Triều Mặc hay không.

Từ đầu tới đuôi, Thần Quang không kêu một tiếng, chỉ là co rúc thành một cục, cả người run rẩy, cho đến La Trường Khanh đột nhiên bước lên, đẩy Triều Mặc ra.

“Trường Khanh, con này ***** đại khái là chán sống tìm đường chết, ta muốn dẫn nàng trở về nghiên cứu bộ xương đề tiện này. Tay nào của nàng đánh người, người chỉ cần nói cho ta biết, ta liền chặt xuống ngay.”

La Trường Khanh ngẩn ra, âm thầm dùng sức siết cổ tay Triều Mặc, cười như không cười nói, “Nếu đầu đánh ta thì sao?”

“Người tới, kéo xuống chém cho ta...”

“Chậm! Các người đều đi xuống, nếu chuyện hôm nay bị lộ ra một chút, ta liền lấy tro cốt các người làm phân bón.” Quản gia mang theo một đám thị vệ vội vàng dập đầu xin tha, tè cả ra quần. La Trường Khanh mới khôi phục mặt ôn hòa, vỗ nhẹ bả vai Triều Mặc, “Dù gì nàng cũng là nữ nhân của người, Trường Khanh kính xin điện hạ bớt giận.”

“...” Triều Mặc cười nhạt, ánh mắt thật sâu xẹt qua Thần Quang cuộn trên đất không nhúc nhích.

Khi Thần Quang tỉnh lại ma ma đang lau vết thương cho nàng, ma ma nói quận chúa đây đưa hết sức, điện hạ đã tham gia đại hội săn thú, mấy ngày nay bà sẽ chăm sóc nàng thật tốt, xin nàng đừng ghi hận điện hạ, nếu điện hạ không làm như vậy, đầu của nàng đã thật sự không giữ được.

“Ma ma, ta hiểu, điện hạ đối với ta rất tốt...” Nàng cười một tiếng, khẽ động vết thương ở khóe miệng, bị đau cau lại lông mày.

Da thịt Thần Quang rất trắng rất non, những mảng màu đỏ tím đan xen lên, khiến ma ma nhìn sợ hết hồn hết vía, có kiến thức như bà cũng sợ hết hồn vía vì một màn hôm nay, lá gan điện hạ cũng quá lớn, thật ra thì phương pháp tốt nhất là giết Thần Quang ngay lập tức.

Lang trung tới xem vết thương cho nàng, nói lại chỗ bị gãy, băng lại chỗ bị rách da, rất nhanh đã xử lý tốt, từ đầu đến cuối Thần Quang cũng không hô một tiếng đau, nàng không sợ đau, nhiều năm như vậy, cái gì mà chưa trải qua. Ngày trước làm nô tỳ ở quảng trường, công đầu đánh còn ác hơn nhiều.

Uống thuốc xong Thần Quang liền ngủ.

Thở dài, ma ma chưa từng thấy chủ tử hốt hoảng như vậy, ngay lúc người làm vừa mở cửa, liền nghe hẳn nổi giận gầm lên một tiếng, mau đi mời lang trung!

Mặt Thần Quang bị máu ứ đọng ngủ mê man ở trong lòng hắc, hắc chạy rất gấp, cánh tay ổn định hơn bất cứ lúc nào, giống như sợ mình không cẩn thận sẽ làm rớt búp bê lưu ly đã bị bể nát sẵn...

11. Chương 11

Triều Dực tức giận đẩy cửa vào, nếu hôm nay đổi lại người khác, hẳn đã sớm tức giận bạo rống, nhưng người đối diện lại là người cậu ruột hẳn kính sợ nhất, là bạn bè chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

“Người rất hồ đồ!” Triều Dực nắm quả đu đủ, hung chẳng đập xuống mặt bàn.

La Trường Khanh không nhanh không chậm uống trà, “...”

“Trường Khanh, người muốn nữ nhân kiểu nào không có, ngay cả Diệu Đảm cũng sớm muộn là của người. Tại sao lại có hứng thú rõ ràng với một Thính Tuyết nhỏ nhỏ như vậy? Mẫu phi chỉ vì người, cả đêm không cách nào ngủ yên!”

“...”

“Hương thơm là một anh hùng, mẫu phi bảo ta nói cho người biết, nàng không hy vọng trên đời tồn tại Tiết Thần Quang thứ hai.”

“Chuyện cười, người chết rồi, sao có thể có thứ hai.” La Trường Khanh cười hết sức tà khí, trong phần tà ác mờ mịt đó lại có bi thương không thể biết.

Trí nhớ giống như một miệng cống chợt mở ra, điên cuồng tuôn ra như thủy triều, toàn thân Thần Quang đều bị nước mưa tưới ướt, quỳ gối trước bọn họ ba ngày ba đêm, nhưng hẳn lại trái ôm phải ấp, tiêu dao khoái hoạt. Nhớ lại rõ ràng, trong nháy mắt nhìn thấy mình, Thần Quang bật khóc lên, mở miệng gọi một tiếng Tử Khiên ca ca, cứu phụ thân đại nhân, cứu ta, Tử Khiên ca ca...

Hắn cho nàng thay bộ y phục sạch sẽ, đưa nàng về nhà, chuẩn xác hơn mà nói là đưa về địa ngục.

Rất khó tưởng tượng da thịt co dãn đầy đặn như nước của nàng cũng sợ lửa, bị thiêu cũng sẽ biến thành than, thì ra nàng cũng sẽ hương tiêu ngọc vãn, thì ra nàng cũng sẽ chết...

Nàng chết rất an tĩnh, không có thống khổ gì, một mũi tên xuyên tim, sau đó mới bị đốt trụi, không giống những người khác, tươi sống bị khói hun chết. An tĩnh co rúc trong ngực người thân duy nhất - Tiết Nhân Cẩn, biến thành hai cái xác đen khó có thể tách ra.

Nghe nói trận lửa kia thiêu đốt nửa bầu trời đỏ thẫm, đốt hết quá khứ vui vẻ của hắn và nàng thành tro bụi, lần đầu tiên hắn dạy nàng viết chữ, lần đầu tiên ôm nàng nhảy dây, nắm tay nhỏ bé của nàng sờ lên dây đàn, công thân thể nhỏ nhỏ của nàng đuổi theo bướm bướm, đưa mắt nhìn nàng mặc cái yếm nhỏ vui chơi trong sông, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên cởi xuống quần áo của nàng...

Ba năm, khi hắn lừa mình dối người rồi cuộc quên lãng sạch sẽ, Thính Tuyết lại khiến cho hắn điên cuồng lần nữa, xoi mói lý trí còn sót lại, cho đến khi nhắm mắt lại, phát hiện rõ ràng nữ nhân phía dưới không ngừng tương tự Tiết Thần Quang, hẳn rồi cuộc biết mình như thế nào... Ngày đêm nhớ thương, thì ra đều đang nhớ nàng, muốn nàng...

Trượng phu đánh thiếp là thiên kinh địa nghĩa, cũng không tính là chuyện đáng ngạc nhiên gì, Triều Mặc là một nam nhân quý tộc được tư tưởng hoàng gia chánh thống hun đúc, tự nhiên sẽ không sinh lòng áy náy, chỉ là... Nhớ tới sự sẵn sàng dịu dàng của nàng, vẫn hơi không đành lòng.

“Đau lòng?” Diệu Đảm kéo rèm xuống, nũng nịu ôm Triều Mặc, tay ngọc dùng sức khều bụng bẽn lẽn của hắn, không cho hắn nhớ Thính Tuyết.

“Đừng làm rộn.”

“Triều Mặc! Bây giờ chàng đang nhớ nàng ta à?”

“Chánh phi nương nương của ta, nàng càng ngày càng thích ghen.” Thanh âm Triều Mặc hơi trầm thấp, Diệu Đảm càng ngày càng kỳ cục, người nam nhân nào không phải tam thê tứ thiếp, tuổi giống như hắn, bình thường mà nói, nha đầu thông phòng tối thiểu cũng mười mấy rồi. Nếu như nàng vẫn như vậy, tương lai làm sao mẫu nghi thiên hạ, trở thành điển phạm hậu cung!

“Chàng tức giận?” Nếu nói vừa rồi chỉ nói giỡn, hiện tại Diệu Đảm có thể hoàn toàn xác định, có thứ gì đó đang chen lấn tràn mi ra, “Làm sao chàng có thể cho ta xem vẻ mặt khó nhìn như vậy? Triều Mặc, ta ghét người, luôn gây gổ với ta vì Thính Tuyết!”

Nàng vốn là thiên kim chưa từng chịu uất ức, cả La Trường Khanh cũng luôn dịu dàng với nàng, lại luôn bị Triều Mặc nằm trong lòng bàn tay. Cũng không biết sao, nàng chỉ yêu hắn, biết rõ La Trường Khanh có tiền đồ hơn hắn, thành thực hơn hắn, nhưng yêu là yêu, không phải sợi dây nói đứt liền đứt.

“Được rồi, đừng khóc, nàng còn như vậy ta sẽ không thích nàng nữa.” Triều Mặc vừa nói như vậy, Diệu Đảm liền bị hù dọa, lập tức khéo léo nằm ở trong ngực hắn, nhưng bây giờ càng khóc càng hung.

Triều Mặc không dễ dàng phát giác cau lại lông mày, chưa từng nghĩ tới Diệu Đảm khéo léo ngậy thơ cũng có một mặt đáng ghét như vậy, nước mắt thỉnh thoảng là độc dược nam nhân không cách nào kháng cự, nhưng thường xuyên thì hoàn toàn ngược lại, khi đó nam nhân phần lớn chỉ cảm thấy phiền não.

“Diệu Nhi. Không phải là ta muốn gây gổ với nàng, mà là nàng không chịu cho bên cạnh ta có nữ nhân khác.”

“...” Diệu Đảm nước mắt lưng tròng, “Uh, ta chính là không chịu! Ta cũng biết rõ nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện thường, nhưng.... Nhưng ta vẫn cảm thấy chúng ta không giống nhau, ta muốn tạo ra kỳ tích, vì ta, người có thể làm được có đúng hay không?” Rốt cuộc nói ra khỏi miệng, chung đụng tới nay, đây vẫn là tâm bệnh của nàng, trước khi có Triều Mặc, thân là quý tộc, đã sớm thấy nhiều thiên kiều bá mị bên cạnh nam nhân nhưng lại không thể trách, phụ thân, ca ca, không phải đều là như vậy, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới, một khi mình gặp phải vấn đề như vậy, có thể điên cuồng hay không?

Không, nàng không muốn chia sẻ Triều Mặc với bất luận kẻ nào! Cho nên giờ khắc này dù mạo hiểm bị Triều Mặc hoài nghi thành đồ phụ (người đàn bà hay ghen) cũng muốn thử một lần.

“Diệu Nhi, biết ta thích nàng điểm nào không?” Triều Mặc nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, “Nàng dịu dàng, vui vẻ, toàn tâm toàn ý yêu ta... Cho nên ta không hy vọng Diệu Nhi hoàn mỹ như thế, đủ để làm thê tử ta, sẽ có ngày biến thành đồ phụ người người chê cười.” Hắn nhìn gương mặt đầy nước mắt của Diệu Đảm, lại không khỏi nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nàng... cho tới bây giờ đều không ghen... Tâm, khê trầm.

Giọng nói nhàn nhạt của Triều Mặc khiến Diệu Đảm đột nhiên dâng lên một cảm giác khẩn trương, nàng cũng không dám nói xằng nói bậy nữa, ô ô nhào vào trong ngực hắn, hôn môi của hắn, không tiếng động nói xin lỗi.

“Triều Mặc, cầu xin chàng đáp ứng ta một chuyện!”

Biết sai liền sửa, quả nhiên vẫn là Diệu Nhi tốt, khéo miệng Triều Mặc nâng lên nụ cười tà, sờ sờ đầu của nàng, “Nàng nói.”

“Bỏ Thính Tuyết!”

“...” Triều Mặc nhún mày.

“Trả nàng lại cho La Trường Khanh, dù sao hai người kia đã sớm có chuyện cầu thả, thân thể của nàng rất dơ, chàng không thể đụng nàng. Cứ như vậy, một khi Trường Khanh cao hứng, nói không chừng sẽ ghi nhớ phần tình này.” Nàng có cảm giác mãnh liệt, trong tiềm thức La Trường Khanh vẫn muốn lấy Thính Tuyết về. Thính Tuyết không chỗ nương tựa, một khi bị đuổi ra vương phủ, không cần bao lâu, cũng sẽ bị Hưởng tiên sinh bắt về như con chó.

Triều Mặc lạnh lùng đẩy Diệu Đảm ra, tròng mắt thâm thúy lấp lánh khiến nàng nhất thời không dám nhìn thẳng.

.....

Mùi hương khói trong am Tĩnh Ninh làm cho người ta không khỏi yên tĩnh, giống như huyền ảo dữ dội đều là trí nhớ kiếp trước.

Cửa vừa khép lại, Thanh Liễu lập tức phịch một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nức nở, “Nương nương, ngài trừng phạt nô tỳ đi, nếu như ban đầu nô tỳ liều mạng với Hưởng tiên sinh, nói không chừng... Điện hạ cũng sẽ không đánh nương nương như vậy! Ô ô...”

“Thân thể nhỏ bé của người có thể liều mạng với ai chứ.” Thần Quang cười, không cần thận nhếch khóe miệng bị thương. Nói đến tột cùng, nếu không có núi đao biển lửa tất nhiên là giả, mà nàng chỉ cũng chỉ chịu đánh mà thôi.

Nói một vài lời riêng tư với Thanh Liễu, tiểu nha đầu này hết sức trung thành, hơn nữa sau khi biết Thần Quang đem vòng ngọc xanh bóng, chuộc thân uội muối bất hạnh luân lạc phong trần của nàng, càng thêm cảm động khóc lớn không ngừng.

Nương nương là Quan Âm Bồ Tát trên đời, là người rất có thể diện lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa, lại ra sức ra tiền vì muối muối không sạch sẽ của nàng, nếu để điện hạ biết được nương nương từng đến thanh lâu, đến lúc đó không biết lại gió to mưa lớn cỡ nào.

Nương nương còn đưa hết tiền còn lại uội muối, chỉ dẫn dò nàng về nhà chăm sóc mẹ già bị bệnh liệt giường thật tốt. Thanh Liễu có tài đức gì, lại có may mắn tìm được chủ tử coi nàng như người, không, còn tốt hơn người, nương nương coi nàng như tỷ muội ruột. Thanh Liễu thề, muốn thần phục Thần Quang cả đời.

Hôm đó lang trung nói xương không gãy, chỉ hơi sai chỗ, gân mạch tay trái bị thương nghiêm trọng, phải từ từ chữa trị. Nàng không biết thương của mình nghiêm trọng cỡ nào, ngây ngô dại dột được người chăm sóc, không bao lâu thì có thể xuống giường, chuyện thứ nhất chính là tới Tĩnh Ninh am thấp hương.

Vậy mà làm nàng không ngờ nhất chính là sự phách lối của La Trường Khanh, có thể thấy được La gia đã chân chính đạt tới như mặt trời ban trưa.

Hắn lại tự mình ngăn nàng lại, đứng ở trên đường cái, chỉ cần nàng dám hất ra, liền gây ra động tĩnh, như thế sẽ có người nhìn sang, đến lúc đó lời đồn đại a...

“Thiếu gia, nô tỳ không nên đánh người, ngày đó nô tỳ đã nhận được dạy dỗ, bây giờ còn chưa khỏe, xin ngài cho nô tỳ một con đường sống đi.” Nàng mềm mại cười. Nhưng tay trái bị hắn nắm run lên, đây là phản ứng bản năng khi thân thể đau đớn.

La Trường Khanh mắt diếc tai ngơ, mó một cái bình sứ nhỏ ra từ trong tay áo, mạnh mẽ đặt trong lòng bàn tay nàng, “Dùng cái này, thương sẽ mau lành.”

Nói xong, liền buông nàng ra, trực tiếp rời đi, thân hình thon dài phiêu dật.

Cẩn thận liếc bình nhỏ một cái, 1ai biết đây là thuốc độc gì. Thần Quang ân cần cảm tạ, đi qua một góc yên lặng liền tiện tay ném đi, bình Hồ cốt cao giá trị một trăm lượng hoàng kim cứ thế mất đi.

12. Chương 12

Đàn hương lả lướt, kinh Phật truyền khắp cả Tĩnh Ninh am, Thần Quang chậm rãi quỳ gối trên bồ đoàn, rót đầy hai ly rượu mơ thượng hạng, một ly rắc vào hương tro, một ly bị nàng ngửa cổ uống cạn.

“Phụ thân đại nhân, chờ Quang nhi có tiền đồ rồi, tất sẽ xây một ngôi mộ đàn ông hoàng cho ngài, trước mộ sẽ trồng đầy trúc tím[1] và [2], mỗi khi đến ngày giỗ đều đem rượu mơ hai mươi năm đến cho ngài đỡ thèm, xin phù hộ Quang nhi từng bước lên chức.”

Chuyện cô đón nhất trên đời chính là làm bầm lều bầu với người thân đã ra đi.

Nàng không sợ cô đơn, không sợ khổ sở, chỉ sợ từng đêm nhớ về phụ thân đại nhân, lặng lẽ rơi lệ. Hình tượng của phụ thân là nam nhân hoàn mỹ nhất mà nàng có thể ảo tưởng ra, tình yêu không để ý bất kỳ giá cả nào, Thần Quang tin rằng đã vĩnh viễn rời khỏi khi phụ thân đại nhân mất đi...

Vinh hoa trong quá khứ biến thành mây khói, bao gồm mạng của bọn họ.

Vật giá trị duy nhất La Trường Khanh để lại cho nàng, hôm nay, nàng am hiểu cực kỳ, hơn nữa vận dụng rất tốt, “Gặp dịp thì chơi”, bốn chữ lời ít ý nhiều, sử dụng thỏa đáng, chẳng những khiến người yêu thích, còn có thể luôn mạnh không yếu, cũng có thể đổi lấy vinh hoa phú quý.

Nàng không hận Triều Mặc, không thích tại sao hận? Hắn chỉ là đối tác nàng xem trọng, tương lai cùng nhau sống qua ngày, cùng nhau leo tường, theo như nhu cầu. Cho tới bây giờ cũng không có tình yêu, chỉ cần ăn ý tốt thôi.

Đại hội săn thú vô vị tẻ nhạt vừa kết thúc, Triều Mặc vội vã đưa Diệu Đảm về nhà, sau đó ngựa không ngừng vó chạy về vương phủ của Triều Mặc. Vốn sẵn được hai con con thỏ nhỏ, Diệu Đảm một con, Quang nhi một con, ai ngờ Diệu Đảm lại bắt đầu nũng nịu ngang bướng, giành hết cả hai con.

Đi ngang qua chợ bán chim hoa, gian hàng của thương nhân Tây Vực trong nháy mắt hấp dẫn hắn, một con mèo trắng nhỏ mới vừa đủ tháng co rúc trong lồng sắt, nhỏ yếu thế kia, giống như Quang nhi ngày đó... Núp ở trên đất không nhúc nhích, lòng hắn cứng lại.

Nguyên tưởng rằng Triều Mặc sẽ mang theo Diệu Đảm chơi thêm mấy ngày, ai ngờ hắn trở lại thật nhanh, Thần Quang có chút xấu hổ mang theo cái khăn che mặt nghênh giá.

Hắn nhảy xuống từ xe ngựa, ánh mắt tối đen, không nhúc nhích nhìn nàng, chợt siết chặt tay của nàng, Thần Quang bị đau khẽ hừ, cười nói, “Điện hạ nhẹ một chút, mệt mỏi không? Thanh Liễu còn không qua đây cởi áo, Thanh Đồng đi thêm nước.”

Tại sao nàng còn có thể cười, như không có chuyện gì xảy ra, không có một chút e ngại một chút hận ý, nàng vẫn như ngày trước, chỉ cách một cái khăn che mặt mà thôi, trong nháy mắt rất hoài nghi lòng của Quang nhi cũng đã cách hắn một tấm màn.

Khoát tay áo, người làm liền đồng loạt lui ra, hắn xoay người, từ trong xe ô ra một con gù trắng trắng lớn cỡ bàn tay, đặt nhẹ ở trong tay nàng, lấy lòng nói, “Mèo trắng nhỏ, tặng cho người.”

“Ha ha, thật xinh đẹp, cảm ơn điện hạ.”

Không nhìn thấy mỉm cười ấm áp của nàng sau cái khăn che mặt, chỉ nghe thanh âm khoái trá mà nhẹ nhõm của nàng, khẽ khàn khàn, xem ra thân thể còn yếu.

Nàng tựa hồ thật rất ưa thích con mèo nhỏ này, mỗi ngày phục vụ cá tôm, mèo càng lúc càng mập, nhìn từ xa cơ hồ như một cái vòng tròn, thường sẽ đoạt chỉ thêu của Quang nhi, đoạt được liền đắc ý chạy biến, thật đáng yêu.

Chuyện này không biết bị ai đến báo phỏng Mặc vương phủ truyền ra ngoài, quan viên bên phe Triều Dực đều cười trộm sau lưng, nói Ngũ điện hạ thích hơi chim, trác phi nương nương thích chơi mèo. Lời đồn đãi này tiếp tục đến khi Tư Mã đại phu ngã chết trên đường từ Di Hồng Lâu say rượu trở về nhà mới kết thúc.

Mỗi ngày nàng vẫn học với hắn, lúc hăng hái còn có thể cầm bút viết vài chữ, không phải rất thanh tú, nhưng không xấu xí. Cho đến hơn nhiều năm sau Triều Mặc mới biết, chữ của Quang nhi cực kỳ xinh đẹp, sánh ngang đại tài nữ Vô Song đương thời, chỉ là nàng thuận tay trái, nhưng dùng tay phải, dĩ nhiên biểu hiện thường thường.

Chỉ là từ đó về sau, Quang nhi rất ít khi đàn đàn tranh, hắn cũng không để ý, càng sẽ không nghĩ đến đó là bởi vì tay trái của nàng bị thương nghiêm trọng, mặc dù khỏe rồi, cũng không cách nào đàn ra tiếng nhạc phiêu dật tự nhiên như ngày trước...

Khí hậu ấm áp, đã sớm không cần ấm giường, rất lâu Thần Quang đều ngoan ngoãn ở trong phòng của mình trêu chọc mèo, nếu như Triều Mặc phái người phân phó nàng buổi tối đi qua, nàng liền tắm rửa thay quần áo, nói chuyện với hắn một chút, mới an tĩnh ngủ.

Quang nhi ngủ rất say sưa, thói quen nằm nghiêng mép giường, cuộn thành một đoàn thật chặt, người như vậy trong lòng nhạy cảm, luôn không có cảm giác an toàn, Triều Mặc cười lắc lắc đầu, không tin cái cách nói này, bởi vì Quang nhi hắn nhìn thấy là nữ nhân kiên cường nhất dùng cảm nhất, hiểu đạo lý, biết rõ đạo lý. Hoặc có thể giải thích là từ trong khuôn mẫu tam tông tứ đức khắc ra... Nhưng kể từ sau ngày đánh nàng, cảm giác có chút thay đổi, nhưng cũng giống như không thay đổi.

Cảm giác hần càng nhích càng gần, hơi thở nóng lên phun tới từng chút từng chút, làm cho cổ hơi ngứa, thần sắc Thần Quang bất động, giả bộ lệt người, kéo ra một chút khoảng cách với hần, ai ngờ sau một khắc hần lại dính lên, không cần mở mắt, Thần Quang cũng có thể cảm giác có hai đạo tầm mắt đang không có ý tốt nhìn mình chằm chằm, biểu hiện xâm lược rõ ràng.

Hần bắt đầu hôn nàng, ngậm miệng của nàng, thậm chí đưa ra một tay nắm cái mũi của nàng, điều này làm cho nàng không cách nào hô hấp, không thể không “Tĩnh lại”.

“Điện hạ, đêm đã khuya...”

“Quang nhi, ngươi thật không hận ta sao?”

“...” Mặt mày nàng còn mang theo vài phần quyến rũ mà cả mình cũng không phát giác, lười biếng cười một tiếng, “Chồng là trời, thiếp làm sai, bị đánh bị mắng là đương nhiên. Điện hạ không giết nô tì, còn thương tiếc như xưa, cho ăn mặc đẹp, cũng không uất ức, sao lại hận được?”

Đúng nha, sao Quang nhi lại hận hần, Quang nhi ngay cả trượng phu mình cũng có thể mỉm cười chia sẻ với người, còn có cái gì không làm được...

Thần Quang hô nhỏ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chợt bị che, bị mút thấy đau, hoàn toàn khác kiểu nhu hòa bá đạo của hần ngày đó.

Hần lại không biết đủ, nỗ lực cảm thụ da thịt mềm mại như ngọc của nàng, nữ nhân này cái gì cũng nhân nhượng hần, cái gì cũng... Lần đầu tiên hần mê mang, một người thật có thể yêu một người khác đến hoàn mỹ như thế sao?

Khi thân thể mà hần mơ thấy vô số lần trong mộng thật hiện ra trước mắt thì đáy mắt Triều Mặc vội vàng xẹt qua một vẻ bối rối.

Giống như ảo tưởng, đầy đà mà không thấy thịt, xinh xắn lại không thấy xương, Triều Mặc buồn giận trong lòng, biết rõ cấu kết với La Trường Khanh không phải nàng tự nguyện, nhưng không thể loại bỏ nàng từng có tâm leo lên, hần không tin một nữ nhân có thể cự tuyệt lấy lòng nam nhân cực phẩm đó.

Như vậy, nàng có thể dịu dàng đối với La Trường Khanh giống như đối với hần không, nếu không, dựa vào kiêu ngạo của đối phương, sao lại coi trọng nàng?

Mơ hồ phát hiện thần sắc Triều Mặc không đúng, Thần Quang ngẩn ra, vội cười nói, “Điện hạ...”

“Cút!”

Còn không đợi nàng phản ứng, đối phương đã đẩy nàng ra, Triều Mặc kéo chăn mền của mình về, không để ý nàng nữa, quay qua ngủ.

Sao trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Thần Quang ngượng ngùng cảm quần áo mặc vào lần nữa, bọc chăn mền của mình vừa muốn ngủ, không ngờ Triều Mặc lật người nhảy lên, hai tay ôm má phẫn của nàng, nặng nề đè xuống. Răng môi đau xót, có thứ mềm mềm gì nhét vào, nàng hô nhỏ một tiếng, chưa từng nghĩ nụ hôn của Triều Mặc lại đã man như thế...

Hần hôn cả người nóng lên, lồng ngực kịch liệt phập phồng. Chỉ cảm thấy cả người đều sắp bị mùi thơm cơ thể của nàng hòa tan thành nước.

“Điện hạ, ách... Làm đau Quang nhi rồi...”

13. Chương 13

Đêm hôm đó hần lại ôm nàng ngủ trong chăn của mình, hôn cũng hôn, sờ cũng sờ, mè nheo nửa ngày, nàng lại ngủ, hai người cái gì cũng chưa xảy ra. Trong mơ mơ màng màng có một nam nhân tựa hồ khăn khăn nói với nàng: Ta sẽ không bỏ qua hần, tuyệt đối sẽ không.

Hắn không buông tha người nào? Người đó có quan hệ gì với nàng sao? Thần Quang tìm một tư thế thoải mái hơn trong lòng hắn, ngủ say...

Thần Quang bấm ngón tay tính toán, Triều Mặc đã liên tục ăn cần thái mườngày, có thể dừng lại một trăm ngày rồi, ở trong một trăm ngày này, bất kỳ nữ nhân xảy ra quan hệ với hắn đều rất khó mang thai, nàng có thể hơi yên tâm.

Thật ra thì nàng cũng rất muốn sinh con, chỉ là, nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện sau khi trở thành chánh thê, hài tử của nàng tốt nhất là vừa sanh ra liền có hào quang con trưởng lấp lánh ánh vàng.

Hiện nay, Triều Mặc cơ hồ cách mỗi sáu bảy ngày đều có thể gặp mặt Diệu Đảm, tuy nói hiệu quả ngừa thai của cần thái rõ rệt, nhưng không phải trăm phần trăm, Thần Quang cảm thấy bất an, suy đi nghĩ lại, không bằng mau sớm thêm cho Triều Mặc một nha đầu thông phòng. Cứ như vậy, cơ hội thụ thai của cả hai đều rất xuống, cơ hồ là số không.

Thanh Đồng dáng dấp xinh đẹp nhất, có mấy lần Triều Mặc tới sương phòng nói chuyện phiếm với nàng, mắt cũng không phải không có nhìn qua, ngay lập tức Thần Quang hoàn toàn có thể hào phóng thuận nước đẩy thuyền, thành tựu chuyện tốt của hắn, nhưng lại nghĩ đến Thanh Đồng là người kín đáo, lại lịch kín kẽ, ngộ nhỡ là mật thám của La Trường Khanh, chẳng phải phiền toái lớn rồi. Vì vậy, liền giả bộ không biết, tiếp tục tâm sự với Triều Mặc.

Lúc ăn trưa Thần Quang theo thói quen gấp mắt cá cho Triều Mặc, hết lòng chia thức ăn cho hắn, “Điện hạ, hôm nay nô tì nghe ma ma trong phủ nói đê đê mới có mấy nữ tử phương Nam tới, có mặn mà, mập ốm, cái gì cần có đều có. Nô tì vẫn cảm thấy điện hạ thiếu một nha đầu cận thân, không bằng nhân cơ hội này mua một người, ngày sau đi xa nhà cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, nô tì ở nhà cũng không cần lo lắng điện hạ ăn no không, mặc ấm không.”

Thuận Thiên quốc xác thực có tập tục này, nam tử ra ngoài, cùng nô tỳ xinh đẹp động lòng người bên cạnh để vẻ vang, ít mang thê thiếp, trừ phi thê thiếp đặc biệt được sủng, xinh đẹp vô cùng.

Nếu lo lắng, vì sao người không tự đi theo? Triều Mặc khẽ cau mày, lời đến khoe miệng lại trở thành, “Tùy người thôi.”

Vừa rồi còn cảm thấy mùi vị thịt cá không tệ, bây giờ lại trở nên vô vị tẻ nhạt, Triều Mặc đẩy thức ăn Thần Quang đưa qua bên cạnh, buồn bực ăn cơm.

Thái độ đối phương không tốt lắm, Thần Quang cũng thức thời im lặng, yên lặng ăn cơm.

Gần đây hắn hơi lạ, có thể là áp lực quá lớn. Thần Quang biết hắn không ngốc, thậm chí rất thông minh, nhưng thế cục bất buộc, hiểu được đạo trung dung[1] thì mới thật sự là người tài tử về dần dần. Nàng nghĩ, có lẽ vào ngày hoàng hậu và thái tử chết, Triều Mặc sẽ hiểu đạo lý này.

“Tại sao không nói chuyện.” Không nghĩ tới vừa trằm mắt lại dọa nàng sợ, Triều Mặc có chút không thích ứng, trong tiềm thức vẫn thích Quang nhi dãi dòng với hắn một chút, như vậy hắn sẽ cảm thấy nàng thật rất quan tâm hắn.

“Ăn không nói, nô tì là người thấp kém, luôn không quản được miệng lắm nhảm, mới vừa chọc điện hạ mất hứng, trong lòng áy náy.”

“...” Triều Mặc buông chén xuống, mặt đen lại đứng dậy, chỉ nói một câu ăn no liền rời đi.

“...” Thần Quang tức cười.

Sau giữa trưa, Thần Quang mặc quần áo cũ lúc trước của Triều Mặc, đảm bảo biến thành một vị thiếu niên đẹp nhẹ nhàng, mang theo Thanh Liễu tấn bộ khắp các thị trường giao dịch trong đế đô, đi ngang qua Túy Yên lâu thì Thanh Liễu đề nén kêu lên một tiếng, “Nương nương, người xem điện hạ...”

Thần Quang theo phương hướng Thanh Liễu chỉ, người đang bị bà chủ mặt mũi tràn đầy tươi cười kéo vào ngưỡng cửa không phải Triều Mặc thì là người nào?

Dù là nữ nhân hiền huệ nhất Thuận Thiên quốc cũng sẽ không tán thành trượng phu đi vào kỹ viện, lúc này Thần Quang biến sắc, Thanh Liễu cho là nàng muốn nổi giận, vội vàng khoát cánh tay nàng: “Nương nương

bớt giận, ngàn vạn lần không thể đi lên quây, điện hạ không có mặt mũi, trở về sẽ không cho chúng ta sống tốt.”

“... Ta không sao.” Hít một hơi thật sâu, chuyện cười, bất kể có tình cảm với Triều Mặc hay không, hẳn đều là trượng phu trên danh nghĩa của nàng, nếu đùa, chơi ra bệnh hoa liễu, gián tiếp bị người hại chẳng phải chính là nàng! Thần Quang chợt nghĩ đến dáng vẻ rục rịch chộn rộn mấy hôm nay của Triều Mặc, không khỏi rung mình một cái, hẳn tới đây mấy lần rồi, sao mình không ghê hay biết?

“Thanh Liễu, hôm nay mang theo bao nhiêu tiền?”

“Quần sự vừa nghe nói mua nha đầu cho điện hạ, lập tức chi ba miếng vàng lá.”

“Đi, chúng ta đi mua nữ nhân xinh đẹp nhất!”

Bên này bà chủ Túy Yên lâu lại dùng băng hiệu hoa khô của Chỉ Lạc, khoác vai cười nịnh, “Điện hạ thật là xấu, hai ngày nay Chỉ Lạc của chúng ta luôn khóc nhớ người, nói là điện hạ ôm được đệ nhất mỹ nhân để đô vào ngực liền quên nàng.”

“Đệ nhất mỹ nhân không phải là Chỉ Lạc sao?” Triều Mặc phe phẩy cây quạt, cợt nhả cười một tiếng.

Trải qua tầng tầng suy tính, Thần Quang cuối cùng xác định một người xinh đẹp nhất, thân thể sạch sẽ, tuổi gần 15, cùng lứa với Triều Mặc. Tiểu nha đầu gọi Đào Diệp, rất cơ trí, cũng rất đơn thuần, luôn đáng thương nhìn nàng, cho đến lúc nàng chọn trúng nàng ấy, khóc lên, lúc này quỳ xuống trước nàng.

Nhìn dáng vẻ này, đã chịu không ít khổ.

Thần Quang nói, “Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ người rớt cuộc không cần lo lắng bị bọn buôn người khi dễ, cũng không cần sợ hãi bị người tai to mặt lớn có tiền mua về làm đồ chơi. Ở mặc vương phủ ăn ngon mặc đẹp, Ngũ hoàng tử trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần, người phải giữ khuôn phép phục vụ hắn, khuyên can hắn cần cù hướng lên, hẳn tự sẽ tốt với người.”

Đào Diệp dập đầu tạ ơn, khóc để nàng kéo đi, bọn buôn người lại giả uy hù đẩy nàng một cái, “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, khóc nữa, cẩn thận người ta không nhớ người.”

Nghe vậy, Đào Diệp lập tức không lên tiếng.

Sau đó, Đào Diệp tự nhiên biết thần tiên công tử mua nàng thật ra là thần tiên tỷ tỷ, là nữ nhân tốt nhất nàng từng gặp, là thê tử hiền huệ nhất, cũng là người cả đời này Đào Diệp sùng bái nhất, sùng bái đến có thể coi thường việc tay nàng từng dính máu tanh.

Phân phó tiểu Đào Diệp tắm sạch sẽ, Thần Quang chọn vài món trang sức và y phục xinh đẹp, thưởng nàng, đây là một nha đầu đơn thuần, không nên tổn hao quá nhiều hơi sức, liền cảm phục trong thủ đoạn có đủ ân uy của nàng. Còn dư lại tự có ma ma an bài, bà sẽ dạy nàng hầu hạ Triều Mặc thế nào.

Đào Diệp trong sạch động lòng người, Thần Quang cũng không tin lại kém nữ tử nơi bướm hoa, nàng nhũ mày, đầu không bỏ được bộ dạng Triều Mặc đi dạo thanh lâu, trong lòng không thể nào không khó chịu, phát hiện rõ ràng mình lại không thể nào nắm giữ nhất cử nhất động của hắn...

Đào Diệp mặt hồng tim đập nghe ma ma nói, tâm thần bất định bất an chờ phu quân đó, nàng không biết gì về Ngũ hoàng tử, nàng chỉ là một nha đầu nông thôn cái gì cũng không hiểu, nhưng thần tiên tỷ tỷ, không, trác phi nương nương nói hoàng tử đẹp mắt, thì nhất định đẹp mắt, nàng tin nàng ấy.

Triều Mặc ngáp một cái, chán đến chết đẩy cửa phòng ra, nghĩ ngợi có nên mời Quang nhi tới đây hay không, lại cảm thấy không ổn, gần đây mình biểu hiện quá cần nàng, thậm chí mang theo vài phần lấy lòng, nghĩ tới việc nàng mua nha đầu ỉn lại cảm thấy tức giận.

14. Chương 14

Thanh Liễu đứng hai canh giờ trong vườn của Triều Mặc, không có nghe thấy bất kỳ động tĩnh, trở lại bẩm báo: điện hạ đi vào nói chuyện với Đào Diệp, vừa mới bắt đầu có thể có chút kinh ngạc, sau đó, nô tỳ không dám nhiều tri hoãn bỏ chạy vào vườn trốn, không bao lâu phòng ngủ tắt đèn, chắc là bắt đầu đi ngủ...”

Thanh Liễu lúc chưa lấy chồng, vừa nói hai chữ “Đi ngủ” liền đỏ mặt.

Hôm sau Đào Diệp đỏ mặt dâng trà cho Triều Mặc và Thần Quang, chẳng biết tại sao nhiệt tình của Triều Mặc hơi giảm bớt, chỉ cười như không cười nói, “Ánh mắt của Quang nhi không tẻ, không tệ.”

Sau đó mặt đen lại ra cửa, gần đây hắn có vẻ hơi bận, ma ma cũng có nhắc nhở Thần Quang, đừng dây dưa hắn lại càng đừng nên hỏi này hỏi kia, gần đây thế cục trong triều biến hóa mau, kể từ sau khi Tiết Nhân Cẩn chết, Phan Tả tướng ngày càng thất thế, điện hạ sống cũng rất khó khăn.

Đào Diệp là người linh hoạt, không đợi Thần Quang hỏi thăm đã tự nói, điện hạ đối với nàng coi như săn sóc, chỉ không cho phép nàng giúp thay quần áo, cũng không cần nàng xoa bóp, lệnh nàng mau đi ngủ, kết quả nàng lại ngủ thật, ngủ say trước nay chưa có, cái gì cũng không biết a ...

Sáng nay để đồ nổ tung nôi, đêm qua Lưu Thái Úy mới ra La phủ không tới hai thước liền bị một mũi tên xuyên qua cổ họng, uống cho hắn còn mặc hai tầng áo giáp vàng. Thần Quang ngẩn ra, trong thiên hạ có tài bắn cung như thế trừ La Trường Khanh còn có ai? Chuyện xảy ra ngọt, tốc độ thoát đi của thích khách rất nhanh, mấy chục cao thủ của La phủ đều không thể gần người, lại so hơn mười chiêu với La Trường Khanh, bụng bị thương. Hiện tại đây đường đều dần lệnh truy nã, các đại y quán đều có binh lính canh giữ, một khi phát hiện kẻ bị thương ở bụng, đều bắt lại hết.

Bên ngoài loạn thành như vậy, lại náo có thích khách, Thần Quang ở lúc 1 Thanh Liễu còn chưa phản ứng kịp đã nâng váy chạy như bay ra cửa, may mắn chặn lại Triều Mặc sắp xuất phát.

“Điện hạ!”

“Người đuổi theo tới đây làm gì?”

“Đừng đi.”

“...” Triều Mặc nhướn đuôi mắt lên, Thần Quang tựa hồ cao hơn lúc vừa vào phủ một hất, “Người đang quản ta?”

“Không phải, nô tì chỉ lo lắng an nguy cả điện hạ. Còn nữa, nô tì cảm thấy điện hạ đang tức giận. Ngày hôm qua đột nhiên tặng nha đầu, có thể không hợp tâm ý điện hạ, nhưng nô tì đúng là vì cho điện hạ một sự vui mừng, bởi vì... Bởi vì...”

“Bởi vì sao?”

Má phấn của Thần Quang ửng đỏ, tiến lên một bước, Triều Mặc vì nhân nhượng chiều cao của nàng, không thể không khẽ cúi người, nghe nàng nói.

“Bởi vì ta không muốn để điện hạ đi dạo thanh lâu!”

“Ta không nghe lắm chứ, đây là lời trách phi nương nương hiền huệ nhất Mặc phủ nói ra?”

“Nô tì không có gì cả chỉ có điện hạ, cho nên xin điện hạ lấy thân thể làm trọng!” Thần Quang cắn môi, mặt của Triều Mặc gần trong gang tấc, tựa hồ muốn xem thấu dưới sự trấn định nàng cố gắng duy trì đến tột cùng cất giấu cái gì.

“Đây là ghen hay là cái gì?”

“...”

“Quang nhi, biết vì sao ta tốt với người vậy không? Bởi vì ta chưa bao giờ gặp được nữ nhân hiểu chuyện hơn người, nhưng ta luôn cảm thấy người không chân thật...” Triều Mặc nhàn nhạt nói, trực tiếp lướt qua Thần Quang đang giật mình, sau một khắc Thần Quang chợt xoay người, bước nhanh đi lên trước, làm ra một động tác to gan, từ phía sau ôm chặt lấy hông gầy mảnh mẽ của hắn, người làm rồi rít rút lui.

“Điện hạ.. Sao nô tì lại không chân thật? Chẳng lẽ toàn tâm toàn ý tốt với một người là không chân thật?”

Triều Mặc chậm rãi vuốt ve hai tay nhỏ bé ôm chặt hông mình, một khắc đó tim đập vô cùng nhanh, rồi lại ép buộc mình khôi phục lại bình thường, “Có lẽ người không sai, là ta soi mói. Buông tay...”

“...” Thần Quang chậm rãi buông tay ra, Triều Mặc cảm thấy trong mắt của nàng ẩm ướt, tựa hồ có lệ, vừa đọng liền rơi, một khắc kia hắn chợt cúi người in lại một cái hôn, xin lỗi, hắn phải đi.

Triều Mặc vẫn đi, nàng cuối cùng vẫn cách bí mật của hắn một bước.

Kéo lên màn kiệu, Triều Mặc vội vàng móc khăn tay ra hứng máu nôn ra từ trong miệng, cảm giác đau đớn ở bụng mờ mờ ảo ảo.

Chỉ Lạc đã sớm không có phản ứng với vết thương của hắn, chết lặng, cũng không phải lần đầu tiên thấy, xử lý và đối phó cũng không khác với con thỏ gây một chân, hai ba lần giải quyết.

“Thương thế của ta như thế nào?”

“Không chết được, ta cũng không để thuốc lãng phí ở trên thân người chết.”

“Người không thể dối giọng nói uyển chuyển để biểu đạt?”

“Xin lỗi, không có thói quen này.”

“...”

“Hai ngày này ngươi cứ ở chỗ ta đi, ta chỉ trông nom trị liệu, về phần nữ nhân phía sau ngươi, tự ngươi xử lý, ngàn vạn đừng để cho ta nhận lấy, ta sợ nhất phiền toái.” Hoa khôi Chỉ Lạc trong Túy Yên lâu vừa gặm dưa leo vừa gác hai chân lên, chim bói cá mập nhìn thấy thèm, kêu mấy tiếng, bị Chỉ Lạc ném một quả dưa leo sang, kinh hãi rụng mấy cọng lông.

Triều Mặc liếc mắt xem thường, đi dạo thanh lâu đương nhiên là càng quang minh chính đại càng tốt, hắn cũng không thể lên elén lút lút khiến người bhoài nghi chứ? Chỉ là hậu quả của quang minh chính đại lại khiến Quang nhi và Diệu Đảm phát giác...

Diệu Gia Minh vốn giữ thái độ trung lập lại hoàn toàn cự tuyệt lời cầu hôn của Triều Mặc, điều này làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, Phan Tả tướng là dưỡng của Diệu Đảm, giao tình hai nhà không tệ, Diệu gia vẫn có ý gả Diệu Đảm cho Triều Mặc, nhưng gần đây triều cục rung chuyển, nên bọn họ đã mau chóng tỏ rõ lập trường như vậy!

“Triều Mặc, trong khoảng thời gian này vương phủ sợ rằng không yên, nuôi cao thủ mới là thượng sách.”

“Cao thủ? Ta đang có tính toán này, chỉ là một lúc không có người thích hợp.”

“Ta lại có một người, nhưng phải xem ngươi có bản lĩnh nuôi hay không, sinh trưởng hoang dã, bị chủ trì chùa Kim Đỉnh tìm được, hết sức có linh tính, chủ trì nói, nếu như gặp người có thể khống chế hắn, tự khắc trở thành một mảnh hổ dũng mãnh thiện chiến, thế không thể đỡ.”

“Thần kỳ vậy à, sao ta thấy hơi tà quái?”

“Hắc hắc, ngươi không phải không biết quan hệ của ta với chủ trì.” Chỉ Lạc nói đến chỗ hưng phấn cúi người xuống quơ tay múa chân, bánh bao ngự trang bộ ngực không cẩn thận rớt ra ngoài, hắn cũng không ghét bỏ, liền cắn một cái nói tiếp, “Mi tâm Thỉnh Tuyết không phải có một nốt ruồi đỏ sao? Chủ trì nói tên nô lệ Côn Lôn này đặc biệt để ý nốt ruồi chu sa, không bằng dắt về để cho nàng nuôi.”

“Để ý thế nào? Nếu sợ hãi nàng, ta có thể lấy về cho nàng làm món đồ chơi, nếu như gặp mặt liền giết thì sao?”

“Cái này... Ta cũng không rõ ràng lắm, có cao thủ như ngươi ở bên sợ cái gì?”

“Ồ đồ.”

15. Chương 15

Bị tiếng khóc thút tha thút thút àm cho phiền não, Thần Quang dịu dàng nói, “Quận chúa, cứ khóc cũng không phải là biện pháp, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn...”

“Người làm sao biết rõ, người rút cuộc còn chưa phải là nữ nhân của Triều Mặc! Hẳn bị những người không đứng đắn bên ngoài quyến rũ, ngộ nhờ sức khỏe bị ảnh hưởng thì làm sao?!” Diệu Đảm đỏ mắt rống giận, vung toàn bộ lửa giận lên người Thần Quang.

Người làm vội vàng rót một ly trà hạ lửa cho Diệu Đảm.

“Nếu quận chúa biết thân phận của ta, nói vậy nên hiểu rõ bị thương của ta tuyệt không thua gì người nửa phần, nhưng ta có thể làm gì? Đó là thanh lâu kỹ viện, há chúng ta có thể nhúng tay vào, coi như phải người qua cũng sẽ bị rơi vào tiếng xấu đồ phụ (phụ nữ ghen tuông).”

“Vây... Vây người nói làm sao bây giờ?!”

“Theo ta thấy Quận chúa nên giả bộ bệnh, giả bộ nghiêm trọng một chút, điện hạ nghe nhất định đau lòng, tự nhiên sẽ trở về.”

“Đúng nga, sao ta không nghĩ tới. Ta... Ta sẽ trở về phủ, người mau phái quản gia đưa tin.”

Thần Quang lễ phép đứng dậy đưa tiễn, chỉ thấy quản gia vội vã chạy về phía này, vừa chạy vừa nói, “Nương nương, phò mã gia đến thăm!”

Diệu Đảm lập tức như lâm đại địch, run run rẩy rẩy co lại sau lưng Thần Quang, hận không thể đẩy nàng ra ngoài. Bên này, người làm vừa dứt lời, phò mã gia Diệu Chính Bạch đã mặc triều phục, mắt hổ giận dữ xoay bước đi tới.

“Nô tì gặp qua phò mã gia.”

“Ừ.” Nặng nề đáp một tiếng, ánh mắt sắc bén của Diệu Chính Bạch thủy chung nhìn Diệu Đảm sau lưng Thần Quang, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, vừa giơ tay đã kéo Diệu Đảm ra, động tác mau đến Thần Quang còn không kịp nháy mắt.

“Khốn kiếp! Ban ngày ban mặt ra vào Mặc vương phủ như vào chỗ không người, người bảo Diệu gia ta còn mặt mũi nào mà tồn tại, bảo cha làm sao giao phó với hữu tướng!” Dứt lời, nói với Thần Quang sắc mặt như thường, “Đặc tội, lão phu thay mặt nữ nhi bắt hiếu chịu tội với ngũ hoàng tử, bảo đảm sẽ không bao giờ để nàng ra ngoài mất mặt xấu hổ nữa!”

“Phò mã gia nghiêm trọng...”

“Không nghiêm trọng! Lão phu là một người lỗ mãng, nhưng vẫn hiểu chút đạo lý, hi vọng nương nương truyền lời cho Ngũ điện hạ, xin điện hạ chớ khiến lão phu khó xử!”

Dứt lời liền ném khuê nữ của mình cho ba nha hoàn có công phu như ném bao cát, giận không kềm được rời khỏi Mặc vương phủ, cho đến tiếng bước chân biến mất, Thần Quang còn có thể loáng thoáng nghe thanh âm khóc lóc huyền não của Diệu Đảm.

Quản gia nóng nảy nhìn về phía trắc phi nương nương, không biết nàng có tính toán gì? Diệu Đảm quận chúa là bảo bối của điện hạ, cầu hôn bị cự đã khiến điện hạ chịu đủ đau khổ, nếu như biết Diệu Đảm bị giam lỏng chẳng phải càng thêm gấp gáp!

Thần Quang cười thầm, điện hạ gấp gáp? Gấp gáp còn có thể đi dạo kỹ viện! Nam nhi thế gian đều phụ bạc, thấy một người yêu một người, ôm lấy người mới thì trong lòng đâu còn rảnh rỗi nhớ người cũ!

“Vương Toàn, trước đó vài ngày điện hạ vào cung đã xảy ra chuyện gì?” Có một số việc không phải là bí mật gì, nhưng nàng không tiện tự mình mở miệng hỏi Triều Mặc.

“Bẩm nương nương, đều là Yêu Cơ Hiền phi kia a...” Quản gia đầy lòng căm phẫn lại không tự chủ im bật, kinh hoàng che miệng nhìn chằm chằm Thần Quang.

“Cứ nói đừng ngại, chúng ta cùng ở Mặc vương phủ thì chính là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.”

Giống như lấy được kích lệ, Vương Toàn tức giận bỏ mặc tất cả, nói ra ngọn nguồn. Hiền phi lại bắt đầu tà nói chuyện mê hoặc người khác, làm hại điện hạ bị Đế Quân khiển trách. Người gió chiều nào theo chiều đó trong triều đình đều nghiêng về La gia rồi!

Hôm nay triều đình phân ba phái, lực lượng của La gia thiên về Triều Mặc, Phan gia kiên trì con trai trưởng là lớn, Cảnh Ngọc Trung hàng năm đóng ở biên 5 quan, coi như là phần tử trung gian.

Diệu gia xưa nay kính trọng Phan Tả tướng, vì vậy coi như có mấy phần kiêng kỵ với điện hạ, khi Đế Quân lên tiếng gả, bọn họ cũng giơ hai tay tán thành. Ai ngờ kể từ khi Tiết Nhân Cẩn chết, Phan Tả tướng ngày càng thất thế, khiến cho bọn gian nịnh ngoại thích như La gia bò lên, cũng muốn danh chánh ngôn thuận đẩy ngã điện hạ, lập Tứ hoàng tử Triều Mặc.

Thần Quang trầm mặc một cái chớp mắt, ngược mắt nói, “Hiện tại Đế Quân coi như càng già càng dẻo dai, nếu không có nguyên nhân mạnh, ai cũng đừng mơ tưởng làm hư quy củ con trai trưởng là lớn.”

“Nương nương nói đúng lắm, nhưng...” Ai, quần gia thở dài.

Thái độ làm người của điện hạ rất khiêm tốn, đành chịu La gia nhìn chằm chằm, từ lúc Đoan Tĩnh hoàng hậu mang thai, ngày tháng đều chưa từng yên ổn.

Thần Quang từ từ xoay người, không hiểu tại sao Triều Mặc biết rõ nguy hiểm còn muốn đi ra ngoài? Lại còn đến chỗ bắn thủ đó! Mình luôn luôn tỉnh táo nhưng khi nghĩ đến tình cảnh Triều Mặc cười nói ở thanh lâu lại có chút không tập trung, mơ hồ dâng lên ý giận!

Đã phải người đi Túy Yên lâu đưa thư, Triều Mặc chỉ xem một chút, thuận miệng phân phó, trở về bẩm báo nương nương, chơi hai ngày nữa ta tự sẽ trở về.

Thần Quang hung hăng cắn môi dưới.

Chẳng lẽ hần cũng không quan tâm Diệu Đảm luôn!

Cây cối ở Tiềm Long cốc của đế quân sinh trưởng tốt, nên tiến cử một nhóm hươu sao (mình có đếm) cao lớn mạnh khỏe, đặc biệt ban thánh dụ, muốn mời Vương Tôn quý tộc hộ tống thánh giá đi săn thú. Nghe nói nhóm hươu sao này là Hiền phi phái người không ngại vất vả chuyển từ Kim Cương đến, đường đi phải trải qua con sông Bắc dài rộng, xa xỉ không dứt.

Tuy nói mấy ngày trước đây mới vừa mắng Triều Mặc, nhưng rốt cuộc là con trai ruột, Đế Quân cũng không muốn gây quá cương, vì vậy lúc thái giám truyền lời cười híp mắt bổ sung một câu, điện hạ có thể mang theo gia quyến cùng nhau đi du ngoạn.

Mọi người dập đầu tạ ơn, Triều Mặc một mực cung kính đón lấy thánh chỉ, sai người đưa lên bao tiền lì xì, thái giám vung phất trần, nghênh ngang ra.

“Tối sớm không bằng tối khéo, xem ta mới vừa vào cửa nhà thánh chỉ đã đến.” Triều Mặc không có việc gì nói nhảm với Thần Quang, hai tay nhỏ bé của nàng nắm lại trong tay áo, lông mày nhíu lại, đại khái là giận hần rồi.

Cho người lui ra, Triều Mặc lại nhanh chóng ôm chặt thân thể mảnh khảnh của nàng từ phía sau, vừa cắn lỗ tai nàng vừa nói, “Mấy ngày nay có nhớ ta hay không, nếu nói nhớ, ta liền dẫn ngươi đến Tiềm Long cốc du ngoạn.”

Mặc dù cảnh cáo mình vô số lần, không được biểu lộ ý tưởng muốn gần nàng quá mạnh mẽ, nhưng bây giờ hần đang làm gì?

“... Điện hạ phong trần mệt nhọc, hay là tắm sạch vị son phấn cả người đi rồi hãy khi dễ Quang nhi!” Thật vô sỉ!

“Nàng ghen?”

“...” Thần Quang khẽ xoay mặt, mặc cho Triều Mặc càng thêm không chút kiêng kỵ mút lấy da thịt trắng nõn trên cổ nàng.

Chắc là hoa khôi ở Túy Yên lâu không cho hần ăn no, hần lại càng không chút kiêng kỵ, Thần Quang nổi lên một tảng da gà thật nhỏ, ồm ồm lôi kéo hần tắm rửa, e sợ trên người hần dính bẩn gì. Sắc mặt của Triều Mặc càng ngày càng thối.

Thừa dịp đối phương tắm rửa, Thần Quang liền thoát thân, xoa xoa vành tai bị hấn cắn hồng, âm thầm hoài nghi hấn có tính toán khác hay không, dù sao lâu như vậy, Triều Mặc nàng nhìn thấy từ trước đến giờ đều là không hề vội vã, đối với chuyện gì cũng không để tâm, lại vĩnh viễn đều làm giọt nước không lọt.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, nàng tiện tay lật lật sổ sách chi tiêu trong phủ tháng này, thẩm tra đối chiếu từng chút. Lại nghĩ đến chuyện du ngoạn Tiềm Long cốc, trường hợp như vậy nàng từng gặp một lần, vương tôn quý tộc trùng trùng điệp điệp, phía sau tiếp btrước cười nịnh Đế Quân bốn phía, những người trẻ tuổi đều lấy La Trường Khanh làm trung tâm, đều muốn thấy phong thái thần tiên. Nói vậy đến lúc đó, lấy thân phận lúng túng của Triều Mặc, tự nhiên không cách nào dung nhập vào, cộng thêm công phu dưỡng sinh gà mờ kia, xen lẫn trong đám công tử dũng mãnh uy vũ không khỏi bị khi dễ, nghĩ đến điều này quả thật làm người đau đầu.

Eo mềm bỗng dưng bị một đôi tay cứng rắn ôm.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Cả người Triều Mặc còn phảng phất mùi hoa bụi gai nhàn nhạt, rất được Thần Quang thích, bất giác ngửi nhiều vài lần.

“Điện hạ cũng thích mùi vị này?”

“Ừ.”

Liên tiếp ba ngày không gặp, cứ có cảm giác lúc ngủ thiếu một thứ gì để ôm vào trong ngực, tuy nói Quang nhi mua Đào Diệp rất đẹp, nhưng lỗ mũi hấn vẫn ưa thích mùi hương thoang thoảng đặc biệt trước mắt.

“Điện hạ...” Nàng còn chưa từng thấy qua bộ dạng gấp gáp như vậy của Triều Mặc, bị hấn bế lên ngã vào giường hẹp. Từ bản năng của nữ nhân, trong bụng ít nhiều có chút khấn trương, con người của đối phương tràn đầy tính xâm lược.

“Quang nhi, chúng ta cũng nên viên phòng rồi.” Thanh âm khàn khàn từ trong răng môi tràn ra, phun vào trong cổ mềm mại thơm hương của nàng.

“...” Sắc mặt Thần Quang ửng đỏ, ánh mắt bị con người thâm thúy như mực của Triều Mặc thắt chặt, má phẫn cũng bị đôi tay cổ chấp của hấn nắm, không cách nào né tránh ánh mắt của hấn.

Hơi thở ấm áp chậm rãi đến gần, làm nóng môi của nàng, Triều Mặc chợt phát hiện Quang nhi lại đẹp hơn, da thịt càng thêm trắng nõn hơn trước, ngũ quan cũng tinh xảo hơn rất nhiều, cả người được nốt ruồi chu sa ở mi tâm tôn lên càng thêm mê người, nghĩ vậy bụng liền nóng lên, liền dùng sức ép xuống.

“Ách, điện hạ...” Nàng cắn môi tràn ra tiếng ưm thật thấp, đều bị hấn ngậm lấy, tựa hồ như hôn nàng, lại tựa hồ như nuốt hết.

Áo bị cởi ra, trên người càng ngày càng lạnh, khi nàng không biết là khó chịu hay là vui vẻ thì có một thân thể bền chắc bình thản của phái nam bao trùm xuống, trong nháy mắt, tất cả ý lạnh đều không ở đây, cảm giác quanh thân đều là da thịt nóng bỏng của hấn, một giây kế tiếp sẽ bị ngọn lửa nguy hiểm trong mắt hấn đốt cháy.

Cảm thấy eo hấn có động tác, Thần Quang kêu lên, mắt cá chân bất lực đập loạn, không ngờ lại nghênh hợp càng thêm thân mật, hấn khàn khàn rên lên một tiếng, cúi người hung hăng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không cho phép nàng nói không muốn.

Nàng run rẩy núp ở dưới người hấn, lã chã chực khóc, má phẫn từ từ tràn ngập phẫn hồng làm người ta mất hồn, ửng đỏ mê người kia, lan tràn đến cổ trắng của nàng, xương quai xanh... Hấn cúi đầu dùng sức mút lấy...

Thân thể giống như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, Thần Quang thở dốc dồn dập, không khỏi phát ra rên rỉ giống như khóc thút thít, bất đắc dĩ bất kể tay chân dùng sức nện vào trên người hấn như thế nào đều hóa thành bông vải ngâm nước, chỉ có thể nghẹn ngào kêu tha mạng, điện hạ, Quang nhi không được, điện hạ, khó chịu...

Hấn không thuận theo, kéo chần qua trùm lại một màn làm máu nóng sục sôi này, giữ chặt móng đẹp của nàng, mây mưa không ngừng, lắng nghe người trong ngực thoải mái thổ gấp, rồi lại khóc cầu xin tha thứ, thân thể nhỏ bé trong ngực không ngừng run rẩy, làm nóng lồng ngực cứng rắn của hấn..

Một đêm này, nàng mệt muốn chết rồi, thân thể sau khi hoan ái mềm nhũn nằm ở trên người hắn, má phấn gối lên lồng ngực của hắn, tất cả đều có vẻ rất chân thật, hắn cảm thấy mình đã có được nàng.

16. Chương 16

cho rằng sau khi nam nhân lấy được thân thể của người sẽ tốt với người hơn, đây tuyệt đối là hoang đường.

“Quang nhi, người biết bây giờ ta đang ở nghỉ cái gì không?” Triều Mặc lười biếng, hai tay ôm ngực, chỉ mặc một cái quần trong.

Thần Quang chậm rãi chải đầu, xuyên thấu qua gương đồng khê mỉm cười với Triều Mặc, “Điện hạ lo lắng Quận chúa, nô tì tự nhiên tận tâm tận lực giải phiền cho điện hạ.”

“Người chịu giúp ta?”

“Nếu không thì sao?”

Đêm qua ôn tồn đối đãi, cũng chỉ là vì hòa tan phòng tuyến cuối cùng của một nữ nhân, trong lòng của nam nhân, khi nữ nhân giao thân thể cho hắn thì đã không còn đường lui, hắn liền hoàn toàn trở thành chúa tể ông trời của các nàng. Thần Quang âm thầm thở dài.

Giúp hắn cũng không coi là rất khó, chẳng qua cảm thấy tình yêu nam nữ cuối cùng bù không được lạnh bạc.

Nàng không cách nào cải biến tình yêu của Triều Mặc với Diệu Đảm, nhưng có thể làm theo ý, đòi lấy một phần để ý trong nội tâm hắn. Chỉ có để ý, nàng mới càng đặc biệt, khiến hắn không cách nào vứt bỏ. Ngày khác phải báo thù lớn, tất cả bụi về bụi, đất về đất, hắn làm quân vương ủa hắn, nàng làm Tiết Thần Quang của nàng.

Thịnh hội du ngoạn lớn vậy trừ một vài quy củ nghiêm cần gò bó lúc bá kiến Đế Quân, thời gian còn dư lại ngược lại khiến người ta nhẹ nhõm vui vẻ không tưởng được, nhất là người trẻ tuổi, náo nhiệt thành một đoàn. Đế Quân cực kỳ vui mừng, hạ chỉ, con mồi của người nào nhiều nhất, trầm nhất định ban thưởng long trọng.

Hai chữ “Long trọng” khiến vương tôn quý tộc đều chà sát tay, La Trường Khanh chấp tay cười một tiếng, thật ra thì căn bản không có lo lắng, hắn vẫn luôn là người mạnh nhất.

Thần Quang thầm nghĩ giải thưởng này đến tốt cùng là cái gì? Ánh mắt lặng lẽ liếc về nữ nhân có tư thế khuynh thành bên cạnh Đế Quân, đây chính là Hiền phi, đẹp vô cùng quyến rũ vô cùng, quả nhiên không phụ hai chữ Yêu Cơ. Như vậy ban thưởng này nhất định cũng là nàng thổi gió bên gối vì đệ đệ. Nghĩ đến chỗ này, Thần Quang dừng lại, ước chừng hiểu ra, cảm thấy Triều Mặc cầm lấy tay nàng càng chặt.

Chẳng lẽ Đế Quân hạ chiếu ban Diệu Đảm cho La Trường Khanh! Đáp án không cần nói cũng biết.

Tuy nói quân vương nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng lần Triều Mặc cầu hôn đó dù sao cũng là Đế Quân bị hắn dây dưa phiền, Diệu gia cũng thuận tiện nửa thật nửa giả nói ra. Hôm nay Diệu gia đi theo La hữu tướng, tự nhiên không nhận nợ, Đế Quân thuận nước đẩy thuyền giả bộ hồ đồ, đến lúc đó Triều Mặc trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Tất cả tùy tùng vương phủ đã dựng tốt lều cho chủ tử, Triều Mặc bắt tay Thần Quang bái biệt mọi người, vội vã rời đi, có người bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Mấy ngày không gặp đã cao không ít.”

“Trước kia hắn rất lùn sao?”

“Quả thực là vừa gây lại lùn, chân cũng yếu, thật không nhìn ra cũng biết chơi nữ nhân, trước đó vài ngày còn đi dạo Túy Yên lâu.”

“Người ngốc có phúc ngốc, nghe nói vị trắc phi nương nương này hết sức hiền huệ, trên dưới trong phủ khen không dứt miệng. Nữ nhân tốt như vậy thật là đáng tiếc!”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc là giày rách La tam công tử từng mang...”

Mọi người che miệng cười trộm.

Thần Quang khẽ nắm chặt lòng bàn tay, Triều Mặc nghe.

Đêm qua, nhịp tim nàng như sấm, tâm thần bất an chờ hấn ngủ say mới lấy bình nhỏ cất giấu thời thời khắc khắc trong gối nằm ra, còn chưa rải máu xuống đã bị Triều Mặc hung hăng nắm, nàng cả kinh thất sắc, cho là chạy trời không khỏi nắng, một giây kế tiếp chỉ thấy hấn đánh bay bình, thân bình rơi xuống đất, văng lên bọt máu, hấn không có nói chuyện, lật người tiếp tục ngủ. Ra trải giường trắng noãn vẫn trắng noãn, chưa từng có máu đỏ.

Thần Quang tái mặt ngồi cả đêm, thì ra hấn sớm đã biết rõ. Sau tất cả như thường, hấn không hề không đề cập tới chuyện này, nam nhân này đến tột cùng dùng bao nhiêu mệnh mẽ đè xuống sĩ nhục như thế, trong lòng hấn có hận không? Hận nàng hay là hận La Trường Khanh?

“Điện hạ, nô tì mới vừa thấy Quận chúa thỉnh thoảng nhìn qua bên này, nói vậy người trong lòng nàng vẫn còn là điện hạ, thật lòng yêu nhau như thế, ngay cả là Đế Quân cũng không cách nào chia rẽ.”

“...” Sắc mặt của Quang nhợt tái nhợt, đại khái là bị đám kia xuyên tạc sợ, dù sao hai chữ “Giày rách” giống như một vết bẩn không thể nào tẩy trong cuộc đời của nữ nhân, nàng rất thông minh, đã hiểu bây giờ còn có thể lấy được sự quan tâm mến yêu của hấn đã là ân đức lớn lai. Tương lai cho dù không cho nàng danh phận, nàng cũng không thể có câu oán hận.

Người thông minh lanh lợi như vậy đã bắt đầu nịnh hót làm mai mối cho hấn và Diệu Đảm, Triều Mặc cười như không cười.

Vào một tiếng, có phi tiêu bay đến bàn gỗ kế tay Thần Quang, nàng vội vàng rút tay về, phi tiêu trói thư, Triều Mặc vội vàng mở ra, là Diệu Đảm viết.

Tối nay giờ Tý, Đỗ Quyên tự, chỗ rêu xanh sâu, yên chờ lang quân.

Hai chữ lang quân này cũng chỉ có Diệu Đảm mới gọi, Thần Quang liếc mắt nhìn, mềm mại nói, “Điện hạ mang theo Quang nhi du ngoạn khắp nơi, sẽ không ai hoài nghi gì.”

“Người đầu nhỏ luôn phản ứng rất nhanh.”

Đúng nha, có ai sẽ hoài nghi nam nhân dẫn nữ nhân của mình tới du ngoạn lại thật ra đang hẹn hò với tình nhân đây? Hấn chỉ cần mang theo nàng, là có thể yên tâm ngắm hoa ngắm trăng với Diệu Đảm, một khi có người phát hiện, cũng có thể kéo tay của nàng, trong mắt người ngoài, đây là tượng phu và thiếp thất...

Thần Quang cười nhạt, thì ra hấn đã sớm đoán chắc, cho nên mới sẵn khoái dẫn nàng ra như vậy, mặc dù chịu được lửa giận bị người cười nhạo, cũng muốn ân ái không rời. Không trách được khoảnh khắc Diệu Đảm phát hiện nàng lại cười rất là hài lòng, không hề ghen tức như ngày thường.

Rốt cuộc chờ đến buổi tối, mọi người rồi rít lấy ra con mồi của mình hiến tặng cho Đế Quân, tranh công lĩnh phần thưởng, Trường Khanh trừ hai con hươu sao, còn có một con gấu đen, một mũi tên trúng tim, đoán chừng gấu đen cả cơ hội hừ ra cũng không có, Đế Quân than thở không ngừng.

Ngược lại tiểu công chúa sáu tuổi không ngừng quần Trường Khanh muốn hấn bắt con sóc chuột, nghe nói đặc biệt đáng yêu. Trường Khanh nói đùa, không cho. Tiểu công chúa không thuận theo: không cho Bốn cung, chẳng lẽ muốn cho cô nương xinh đẹp nhà nào. Mọi người cười ha ha. Ánh mắt La Trường Khanh nhàn nhạt rơi vào trên người Thính Tuyết không nói tiếng nào trong góc, hôm nay chắc nàng bị lời đồn làm mệt mỏi rồi.

Từng đồng lửa thiêu đốt, cung nữ xinh đẹp múa lên, sáo trúc dễ nghe, nước lượn mây trôi, Triều Mặc giống như tất cả con nhà giàu kéo tay nữ nhân của mình lắng lắng tận bộ dưới ánh trăng.

Nàng đã tới Tiềm Long cốc một lần, lúc đó chơi thật là vui, chưa bao giờ từng chú ý lại còn có Đỗ Quyên tự hoang vu như thế, chỉ cung phụng thần, cả hòa thượng cũng không có.

Leo lên một bậc thang cuối cùng, nàng dừng bước lại, đưa mắt nhìn Triều Mặc cũng không quay đầu lại bước vào, lặng lẽ khép lại cửa chính. Chim bói cá mập trong lồng tre ạch một tiếng, tựa hồ muốn khiến nàng chú ý, nàng dứt khoát ngồi ở trên bậc thang, nhỏ cỏ xanh cho nó ăn, thưởng thức bộ dáng tức giận của nó.

Triều Mặc nói, một khi có người tới đây, liền thả chim bói cá mập ra.

Nếu có người hỏi nàng vì sao ngồi một mình nơi này, thì nói chọc điện hạ không vui, bị phạt ở chỗ này suy nghĩ.

Bốn phía an tĩnh cực kỳ, chỉ còn tiếng hít thở của mình nàng, còn có tiếng kêu vang hơi yếu của côn trùng, Thần Quang ngẩng đầu nhìn trăng, bầu trời đêm đen tối chợt nổi lên vô số pháo hoa điểm lệ, làm trông mắt nàng sáng lên, lại không tự nhủ đứng lên, si ngốc nhìn.

Khoác một cái áo tránh gió lạnh, Thần Quang nỉ non trong lòng, đây coi là cái gì, phụ thân còn có thể làm pháo hoa có tên nàng... Lời này hơi có chút không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh (ghen tỵ), trông mắt thản nhiên, nàng cảm thấy mình rất cô đơn, không khỏi nhớ tới bộ dáng Triều Mặc ôm nàng đêm qua, nàng cũng ôm hắn, phân không rõ chân tình hay giả vờ, nhưng ấm áp là thật, lạnh quá lâu, cho dù là một chút ấm áp cũng không nhận được muốn dựa vào gần, người, vẫn là động vật máu nóng, khát vọng ấm áp.

Chỉ là Tử Khiên ca ca nàng đã từng tín nhiệm nhất, người phụ Tiết Thần Quang cũng được, chỉ là... Vì sao còn phải tuổi đoạt cả quyền lợi hít thở không khí của nàng?

Một con chuột sóc ôm quả hạch cố gắng gặm, lặng lẽ lăn đến bên chân nàng, lăn lộn vui mừng, trông mắt Thần Quang sáng lên, vừa muốn đưa tay liền liếc thấy La Trường Khanh nhìn nàng mỉm cười dưới bậc thang.

17. Chương 17

Chưa từng nghĩ tới chim bói cá lại có thân thể nhanh nhẹn như vậy, phút chốc biến mất không thấy gì nữa, Thần Quang nghĩ, Triều Mặc nên mang theo Diệu Đắm trốn đi.

La Trường Khanh tiến lên phía trước một bước, nàng lui về phía sau một bước, cho đến phần lưng dán tường, hơi thở của nam nhân tràn đầy tính công kích nào đó.

“Hôm nay vì sao buồn buồn không vui?”

Sao hẳn chợt có hứng thú quan tâm tâm tình của nàng, Thần Quang như không có chuyện gì xảy ra nói, “Không chịu nổi lời đồn, tâm tình điện hạ không tốt, Thánh Tuyết cũng tự nhiên không tốt.”

“Lời đồn? Chẳng lẽ đêm hôm đó của chúng ta là giả...” La Trường Khanh cười cười.

“...”

Nếu như Triều Mặc rời đi, nàng nên làm cái gì bây giờ? Thần Quang chợt cảm thấy sợ, La Trường Khanh nhẹ nhàng vỗ về lông mi không ngừng run rẩy của nàng, nhỏ giọng nói, “Tại sao khẩn trương như vậy...” Lúc nói chuyện, môi cơ hồ chạm đến chóp mũi của nàng, “Có phải bên trong giấu người hay không?”

Thần Quang ngẩn ra, hẳn biết Triều Mặc ở chỗ này?!

Như vậy tại sao Triều Mặc không nghĩ đến mình có thể bị La Trường Khanh phát hiện?

Bỗng nhiên có cảm giác mình bị lừa.

Ánh sáng vừa lóe liền mất, ám khí ngâm độc sượt qua vành tai của La Trường Khanh! Ánh mắt hai người đều rét!

Có sức mạnh đặc biệt lớn bắt nàng, kéo vào trong ngực La Trường Khanh, cảnh vật chung quanh không ngừng quay ngược lại.

Chỗ sâu trong rừng phút chốc có mười người bật mặt chui ra, công kích La Trường Khanh như muốn tự sát.
“Có thích khách!”

Tiếng giết rung trời, đồng lửa nơi xa nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời đêm, kèn trỗi lên, khiến Thần Quang có ảo giác, lại trở về ban đêm máu chảy thành sông bốn năm trước...

Lần này La Trường Khanh không có bỏ nàng. Mũi tên xuyên qua bên tai nàng và hắn, những thứ này đều là Triều Mặc an bài. Vì giết La Trường Khanh, nàng thành con mồi tốt nhất trong ván này.

Cái gì nhớ Diêu Đảm, cái gì ngắm hoa ngắm trăng, cuối cùng chỉ là một cuộc nguơ lừa ta gạt thôi. Thả chim bói cá ra hắn là ám hiệu để cho hắn phát ra vô số vũ khí có lực sát thương, thì ra là hắn đã sớm biết người tới nơi này chỉ có La Trường Khanh...

“Có ai không, có thích khách!”

Người tới càng ngày càng ít, toàn bộ đều lấy Đế Quân làm trung tâm, mà thích khách lại càng ngày càng nhiều.

Đùi phải Thần Quang đau rát, một phi tiêu sáng loáng mỏng như cánh ve cắm ở trên, La Trường Khanh lật tay, không biết từ đâu lấy ra một thanh nhuyễn kiếm, vẽ ra mấy đường kiếm, đinh đinh đinh, quét rơi ám khí như lưới bay vụt về phía hắn cùng với Thần Quang.

“Người, đi ra sau gốc cây trốn!” Tay La Trường Khanh đẩy ra, Thần Quang cơ hồ liền lăn một vòng đến đó, nàng ôm cây khô thật chặt, vẻ mặt lại lạnh nhạt khác thường.

Không có người nào là ai đó vĩnh viễn của người nào, cũng chưa bao giờ tồn tại bởi vì một phần để ý mà không bỏ được mạng của người, giống như Triều Mặc đối với nàng.

Hắn có biết một giây kế tiếp nữ nhân bị lợi dụng hết này sẽ chết?

Du ngoạn Tiềm Long cốc, tử thương vô số, Tứ hoàng tử Triều Dực bị đâm tại chỗ, không trị được bỏ mình, Đế Quân bị giết mình, thân thể ngày càng suy yếu.

Lão Đại La gia hi sinh vì nhiệm vụ, lão Nhị lão tam tuân ra trùng vây, cứu ra thánh giá.

Ở trong trận đấu giành vị trí thái tử này, Triều Mặc là người thắng lớn nhất.

Mất đi Triều Dực, Hiền phi hồng mất tại chỗ.

Triều Mặc hợp lý đứng hàng Đông cung, cũng từ ngày đó sử quan liền xóa ghi chép tầm thường tùy hứng không có chí tiến thủ, ngu dốt ngu ngốc, đổi thành: Ngũ hoàng tử kín kẽ trầm ổn, tiết mực hư vàng, nói một tiếng ai cũng kinh ngạc, là người tài trí mưu lược kiệt xuất.

La Trường Khanh dưỡng thương ba tháng, bị La hữu tướng thi roi hình, răn đe trước mặt mọi người, về phần vì sao chịu gia pháp nghiêm khắc như thế, chỉ có La gia rõ ràng, Hiền phi luôn luôn thương yêu đệ đệ nhất cũng khóc cho hắn một bật tai.

Đế Quân một ngày một ngày suy yếu, thủ đoạn của Triều Mặc cũng ngày càng hiển lộ, gió chiều nào theo chiều đó ngày trước liền bắt đầu dao động, gia tăng khôi phục tất cả quyền lợi của Phan Tả tướng, triều cục đạt tới sôi nổi ngăn được nhau lẫn nữa.

Triều Mặc một mặt kiềm chế La gia, một mặt lại không thể không dựa vào thế lực của La gia thắng bằng cục diện chính trị sụp đổ cho hắn.

Được Thanh Liễu chăm sóc tỉ mỉ, Thần Quang dần dần khôi phục từ trong sợ hãi, kiếp trước Tử Khiên ca ca giết nàng, kiếp này, La Trường Khanh nắm tay của nàng bảo vệ nàng.

Hôm đó nàng vết thương đầy người đứng ở dưới tàng cây, trong nháy mắt thích khách giờ đao lên chém tới, ánh mắt chạm đến nốt ruồi đỏ ở mi tâm nàng, lại thu tay lại, biến mất ở trong bóng đêm.

Sau đó, có tiếng bước chân nườm nượp mà đến, Triều Mặc dịu dàng cười một tiếng, “Cũng may, nàng không có sao.”

“...” Nàng cười nhạt, thì ra thủ đoạn gấp díp thì chơi inh nhất không phải nàng.

Làm như kỳ tích, nàng được mang về Mặc vương phủ, không lâu lại chuyển vào Đông cung.

Trong lúc mọi người đều gió chiều nào theo chiều vậy, Diệu Chính Bạch lại chết sống không chịu gả Diệu Đảm cho Triều Mặc, Triều Mặc cũng không gấp gáp giống như trước, trong thiên hạ đều là vương thổ, có một số việc không phải người nói không muốn là có thể không muốn.

Ngày La Trường Khanh chịu roi hình, Diệu Đảm len lén đi qua hiện trường, khi trở về mắt khóc rất đỏ, Tử Khiên ca ca hừ cũng không hừ một tiếng, mà lại cười nói với nàng, thật là uống phí yêu thương người, đi theo người ngoài để gạt ta.

Người đùa bốn người khác cuối cùng có một ngày bị người khác đùa bốn, tựa như thiên đạo luân hồi theo lời phụ thân, không phải là không báo mà là thời điểm chưa tới. Thần Quang nhẹ nhàng cắt tỉa lông mềm của A Miêu, khi nàng xem người khác là con cò, người khác cũng cho nàng là con cò.

Diệu Đảm mang thai, chuyện xấu như thế khiến Diệu Chính Bạch khắc ra một búng máu tại chỗ, hôn mê ba ngày. Thần Quang lại lôi kéo tay Đào Diệp, cắt tỉa tóc mây của nàng từng chút, Đào Diệp ngồi như kim châm, cơ hồ muốn khóc lên, “Nương nương, van ngài đừng hù dọa nô tỳ nữa, nô tỳ không dám để ngài chải đầu...”

Thần Quang chậm rãi nâng cằm của nàng lên, gương mặt này rất đẹp rất đẹp, hơn nữa có tiềm lực vô hạn, “Muội muội tốt, người nguyện ý làm nô tỳ cả đời sao?”

“Nô tỳ...”

“Chẳng lẽ người không muốn làm Thái Tử Phi?”

Lời vừa nói ra, Đào Diệp sợ đến cả người run run, lập tức quỳ xuống đất, “Nương nương tha mạng, nô tỳ không dám.”

Nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, Thần Quang enói từng chữ từng chữ, “Ta muốn người dám, người phải dám!”

“...”

“Người là người của ta đây, có đúng hay không?”

“...” Đào Diệp gật đầu một cái.

“Thái tử điện hạ sủng ái Diệu Đảm như vậy, người nói một khi nàng ngồi lên vị trí Thái Tử Phi, trong cung có thể có đường sống cho chúng ta?”

“...” Đào Diệp lắc đầu một cái.

Nữ nhân cuối cùng vẫn sợ cô độc quãng đời cuối cùng, may là Đào Diệp cũng biết tương lai không lâu, nàng phải cạnh tranh với nữ tử xinh đẹp. Cũng không có ai tự tin độc hưởng thánh ân, duy nhất có thể làm chính là cầu một đứa con, vận khí tốt có thể tuổi già không lo.

Nếu nhất định làm nữ nhân của điện hạ, nàng cũng hi vọng có một hài tử, nhưng biết mình hèn yếu căn bản cũng không có bất kỳ năng lực tự vệ, cho nên cam tâm tình nguyện phụ thuộc trắc phi nương nương.

Triều Mặc thần nhiên ngưng mắt nhìn từng cọng cây ngọn cỏ đông cung, trong bố cục đó hẳn đã đánh một cuộc, đánh cuộc La Trường Khanh đến tận cùng có bao nhiêu nhu tình?

Thân là nam nhân, không thể nào không phát hiện ánh mắt nhìn lên Quang nhi của La Trường Khanh, một khắc bị buộc đánh chữ Quang nhi ở La phủ, Triều Mặc đã hiểu. Đây không phải là La Trường Khanh dẫn, mà là hẳn đang bị tình cảm nào đó khó có thể hé răng không chế.

Triều Mặc lôi kéo tay Quang nhi từng bước từng bước đi lên Đổ Quyên tự, nữ nhân thông minh này đang tín nhiệm hẳn, nhưng hẳn lại không còn kịp quý trọng, tình thế không cho phép nghĩ quá nhiều, giờ khắc này mềm lòng, tương lai sẽ sống chết khó liệu.

Vứt bỏ tình yêu, là lớp mỗi một đế vương phải chọc. Hẳn dùng những lời này không ngừng báo ân, thanh trừ cảm giác phức tạp sâu trong nội tâm với Quang nhi.

Mỹ nhân có vô số, giang sơn chỉ có một. Hắn đi, Quang nhi còn ngây ngốc ngồi ở chỗ đó giữ cửa cho trượng phu và tình nhân.

Hắn cho là nàng sẽ chết trong hỗn loạn đó, như vậy cũng tốt, cũng không cần đối mặt cặp mắt thất vọng, đôi mắt thương tâm của nàng nữa, hẳn cuối cùng là một nam nhân hư.

Nhưng nàng không có chết, khoảnh khắc thấy nàng còn sống, tâm nặng trĩu lại chuyển biến tốt, nếu không phải có người ngoài ở đó, một khắc kia mình có lẽ sẽ chạy như bay qua, ôm nàng thật chặt.

Hắn nói “Cũng may, nàng không có sao”. Nàng cười nhạt, không có tức giận cũng không có vui sướng, lại thật xa xôi, cách giang sơn vạn dặm.

“Nô tì gặp qua thái tử điện hạ.” Thần Quang để xuống công cụ tu bổ cành lá, cúi cúi thân.

“Hoa này là nàng tía?” Hắn tìm chủ đề không liên quan chuyện đau khổ.

Cổ ý nửa tháng không triệu kiến nàng, lại phát hiện điều này căn bản là đang hành hạ mình. Bất tri bất giác lại tâm thần hoảng hốt đến trong vườn nho nhỏ này, Quang nhi vẫn như thường.

Nàng đại khái nhận mệnh, biết dù đối với hắn khá hơn nữa cũng không được danh phận, nụ cười dối trá trên mặt ít rất nhiều, lại có vẻ càng thêm bình thản, không quan tâm hơn thua.

“Ừ, hoa này là Đào Diệp đưa tới, thái tử điện hạ, Đào Diệp là người khéo léo, lại biết trồng bụi gai máu, mới vừa dạy cho nô tì.” Trên thực tế là nàng dạy Đào Diệp trồng, bởi vì Triều Mặc thích loại hoa này.

“Vậy sao, còn có người khéo léo hơn Quang nhi.” Triều Mặc không chút để ý, bàn tay lại lặng lẽ ôm nàng, thân hình nàng dừng lại.

Cần gì chứ, mục đích hắn muốn cũng đã đạt tới, cần gì làm bộ thương tiếc nàng nữa. Thần Quang giả bộ vén sợi tóc rơi xuống, bàn tay trắng nõn lặng lẽ tránh ra bàn tay cột nhả của hắn.

Vẻ mặt Triều Mặc rét lên, đột nhiên tiến lên một bước, ôm nàng vào lòng lần nữa, Quang nhi uyển chuyển cự tuyệt khiến cho hắn hết sức bất an.

Thần Quang khẽ cứng ngắc, cảm giác có hơi thở nóng rực phun trên mặt, “Điện hạ ôm thật chặt...”

“Quang nhi, nàng đang tránh ta?”

“Ách, thái tử điện hạ, nô tì không dám, nô tì chỉ là...”

Môi của hắn dè vô cùng chặt, giống như hết sức ghét nghe giải thích hai lòng của nàng, ngược lại dán chặt gương mặt về phía nàng, chậm rãi cọ sát lẫn nhau, khàn khàn nói, “Tối nay, muốn nàng...”

“...” Thần Quang mềm mại cười.

Một đêm này, nàng cũng không dám phản kháng hắn, đây là số mạng nhất định của nữ nhân thời đại này. Đầu của nàng khẽ nghiêng qua, tóc thật dài ngã vào trên gối, theo động tác của hắn, nhu nhược lắc lư thân thể lên xuống. Có thể là làm đau nàng, trong nháy mắt, nàng hô nhỏ một tiếng, eo yếu đuối bất lực cứng đờ, lùi bước, cuối cùng trong động tác từ từ dịu dàng của hắn, mới run rẩy thả mềm.

Thần Quang dồn dập thở dốc, một bộ vị tựa hồ bị hắn đốt đồng lửa, đốt nàng bất an, giãy giụa, đợi người trên người thỏa mãn, nàng mới lau mồ hôi trên trán, kinh ngạc nhìn ánh sao nhàn nhạt ngoài cửa sổ, rất yếu ớt...

Lần này, hắn không có ngủ, mà là không nhúc nhích ôm nàng, tựa hồ sợ nàng chạy, chặt đến khiến nàng cảm thấy hít thở không thông. Thừa dịp hắn còn chưa ngủ, Thần Quang cười nói chuyện phiếm với hắn, hữu ý vô ý nhắc tới Đào Diệp, thử dò xét tâm tư của hắn.

Triều Mặc biết, nữ nhân này lại muốn hắn viên phòng với Đào Diệp, hẳn cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lẳng ôm nàng, thân thể của nàng khẽ cứng ngắc, tựa hồ rất không thoải mái, hắn biết, vừa rồi thô lỗ làm đau nàng, nàng cũng không mấy vui mừng, cái gì đều là làm bộ...

18. Chương 18

Tin tức Diệu Đảm chưa kết hôn mà có con không biết là người phương nào truyền ra, hiện khắp phố lớn ngõ nhỏ đã không ai không biết không người không hiểu, Diệu Đảm không ngừng khóc lớn, nhiều lần tự sát đều được người cứu.

Lòng Triều Mặc như lửa đốt, trước mắt tự nhiên không thể nào lập Diệu Đảm làm phi. Quang nhi bưng một ly trà, yếu ớt đưa cho hắn, “Thái tử điện hạ, có lẽ nô tì có thể giúp người.”

Nàng nói nàng có thể giúp hắn.

Điều kiện là không lập Diệu Đảm làm chánh phi. Triều Mặc nhú lông mày ngọn núi, không phải bởi vì Diệu Đảm không cách nào làm thê tử của hắn mà là không thích Quang nhi ích kỷ như thế, “Quang nhi, như vậy không giống người. Người ghen ta rất vui vẻ, nhưng không đáng bởi vì thứ mình không có được lại không để người khác có được.”

Thần Quang cười nhạt, “Quang nhi biết tội, nhưng điện hạ nên rõ ràng hơn Quang nhi, Quận chúa xảy ra chuyện như vậy đã sớm mất đi tư cách làm chánh phi, nhưng điện hạ là người thủ đoạn trác tuyệt, nếu như muốn, tự nhiên sẽ có đường khác. Nhưng Quang nhi ghen tỵ nha, thật không muốn cho nàng trở thành chánh phi.”

Nàng nhẹ nhàng ngang nhiên xông qua, rúc vào trong ngực hắn, Triều Mặc chưa từng thấy Quang nhi chủ động như thế, tâm thần ngẩn ra, nhưng lại không có từ phản bác, si ngốc nhìn nàng ngượng ngùng hôn mình, nửa hí lông mi dài, đẹp vô cùng quyến rũ vô cùng, rất có mấy phần phong thái của Hiền phi.

Thân thể nữ nhân là một tài nguyên khoáng sản tiềm lực vô cùng.

Nàng phục vụ Triều Mặc vô cùng tốt, hắn cũng rất hài lòng, lại khôi phục thời gian sủng ái ngày đêm như trước. Thần Quang lấy cớ nha đầu quá ít, kêu Đào Diệp kêu đến bên cạnh sai bảo.

Hôm đó, Quang nhi mời rượu hắn, uống hơi nhiều, trong hỗn loạn được người đỡ đến giường hẹp, đôi tay mò tới da thịt bóng loáng mịn màng, hắn cười tà một tiếng, “Tiểu yêu tinh thích ném ngon ngọt này, còn gấp hơn cả ta.” Nói xong, cúi đầu hôn lên, lại một phen điên loạn đảo phượng.

Khi tỉnh lại, Đào Diệp đang e lệ nằm ở lồng ngực bình thản của hắn, cả người Triều Mặc ngẩn ra, đầu tiên là kinh hoàng, Quang nhi thấy một màn như vậy sẽ nghĩ như thế canào, hắn lại lâm hạnh nha đầu của nàng trong phòng của nàng, nhưng ngược lại, ý lạnh lan tràn đáy lòng, nàng cố ý...

Nàng thích cùng hưởng trượng phu của mình với người như vậy, thế vì sao còn phải quan tâm hắn có yêu Diệu Đảm hay không, đã như vậy, hắn càng muốn làm ra bộ dạng yêu Diệu Đảm, thật ra thì từ vừa mới bắt đầu hắn không phải có khuynh hướng này sao! Hắn muốn yêu Diệu Đảm, yêu đến khiến nàng ghen tỵ đến chết mới thôi!

Triều Mặc lạnh lùng mặc y phục, Đào Diệp ở một bên uất ức khóc, đêm qua điện hạ thật dã man, nàng là lần đầu tiên mà, tỉnh lại trừ đau đớn chỉ là đau đớn, lại không chiếm được nửa phần triu mến. Ngày trước, mỗi sáng sớm bưng đồ dùng rửa mặt tiến vào, nàng rõ ràng thấy điện hạ dịu dàng như nước, luôn ôm thật chặt trác phi nương nương, vì sao đến phiên nàng thì lại rét lạnh như vậy...

“Đêm qua điện hạ ngủ có ngon giấc không?” Thần Quang mỉm cười đi vào, dịu dàng giúp Triều Mặc thay quần áo, Đào Diệp nức nở trả lời ngon, lại bị một ánh mắt của Triều Mặc dọa lui, không thể không cúi đầu thối lui khỏi.

“Rốt cuộc leo lên giường của ta, ngươi có phải cảm thấy ta nên thưởng nàng một danh phận hay không?” Triều Mặc cười âm lãnh.

“Điện hạ có tình có nghĩa, Đào Diệp có thể có phúc phận này, Quang nhi cũng vui mừng thay điện hạ.”

“Vậy sao? Các người thật đúng là tỷ muội tình thâm. a Ta cũng không dám cô phụ người, như người mong muốn, bắt đầu từ hôm nay Đào Diệp thăng làm trác phi ở đông viên, người đến tây viên!”

“...”

“Cao hứng đi, cao hứng nữa, hiện tại địa vị muội muội tốt của người cao hơn người.” Triều Mặc lạnh lùng cười một tiếng.

“Điện hạ...” Thần Quang đột nhiên quỳ xuống đất, vẻ mặt cũng là kiên định trước nay chưa có.

“...”

“La Trường Khanh ghen ghét Quận chúa tính toán hẳn, tự nhiên sẽ không thành toàn thâm tình của nàng và điện hạ, Quang nhi có biện pháp khiến La gia nhượng bộ. Đến lúc đó chỉ cần tuyên bố với bên ngoài Quận chúa bởi vì bệnh mà qua đời, đổi lại danh xưng cho Quận chúa rồi cưới vào trong phủ cũng không khó.”

“Khiến La Trường Khanh buông tay, ha ha, đúng nha, có việc gì Thính Tuyết người không làm được, một ánh mắt quyền rũ không phải giải quyết sao. Ta thành toàn người, đi đi, đi đi!” Triều Mặc nặng nề đẩy nàng ra.

“Điện hạ! Quang nhi chỉ muốn một danh phận thật khó khăn vậy sao!” Thần Quang chợt đứng lên, giọng nói cất cao rất nhiều, nước mắt chứa đầy đáy mắt chảy xuống, Triều Mặc trở mặt, lại ngừng lại thân hình.

“Được rồi, ta thừa nhận trước khi gả cho người đã không trong sạch, người không cho danh phận ta cũng chịu, nhưng người có nghĩ tới ta chỉ là một nữ cô nhi không nơi nương tựa, trong địa phương ăn thịt người này, sau lưng không có thế lực nào, thử hỏi tương lai già rồi phai sắc, ai sẽ bảo vệ ta chu toàn? Điện hạ là nam nhân, tương lai là quân vương, làm sao cam kết trăm phần trăm chăm sóc hết toàn bộ muối biển trong cung? Ta và Đào Diệp tình cảm tốt, thân thể nàng sạch sẽ, muốn điện hạ ột danh phận thôi, chúng ta có lỗi sao? Chúng ta chỉ là hi vọng tương lai lúc không thể lấy lòng điện hạ còn có thể có một chút kỷ niệm tốt đẹp...”

Triều Mặc khiếp sợ ở trong hai mắt đầm lệ của Thần Quang, lần đầu tiên hẳn thấy nàng rơi lệ.

Thật chỉ là bởi vì thế này sao? Cho tới nay cả hai đều dùng phương thức xử sự hai mặt, hư tình giả ý sống chung, Triều Mặc cho tới bây giờ cũng không dám tin tưởng thật tình của Thần Quang, cho nên cả hai mới vẫn không ngừng tổn thương nhau?

Nhưng tại sao khi đối chọi kịch liệt với nàng lại khiến người ta căm tức và không có cách nào như vậy.

Triều Mặc hất tay bị nàng bắt được ra, “Ta không hiểu người, thật không hiểu. Hiện tại mục đích của người cũng đạt tới. Về phần Diệp Đảm, ha ha, không có người, ta làm sao có thể lấy nàng. Trừ nàng ai cũng không làm được chánh phi, người chết cái ý niệm này đi!”

“Điện hạ thật cảm thấy Diệp Đảm thích hợp làm chánh phi, nàng nguyện ý dễ dàng tha thứ tam cung lục viện tương lai của người?”

“Có lẽ nàng không tốt như người, không đại độ như người, nhưng mà ta lại thích nàng như vậy! Về phần người, chẳng qua là công cụ thị tẩm của ta mà thôi, cả đời cũng đừng vọng tưởng.” Hẳn thật không nghĩ tới mình sẽ càng nói càng tức giận, thậm chí không lựa lời nói. Khi nói hết lời đã thương người như vậy hẳn liền hối hận, nhưng lòng tự ái lại làm cho hẳn không muốn thu hồi, chỉ có thể trở mặt nhìn trừng mắt sáng ngời của Quang nhi chuyển qua chán nản.

19. Chương 19

La Trường Khanh chưa từng thấy Thính Tuyết xinh đẹp như vậy, nàng mặc một bộ áo lụa trắng mỏng đứng ở trong gió mát, mưa phùn bay nhẹ, dù giấy thật mỏng khiến cho nàng nhìn qua không như thật, mà giống như từ trong tranh đi tới. Ánh mắt lơ đãng chú ý tới trang phục của nàng, kì thực tỉ mỉ thay đổi, xuyên thấu qua lụa mỏng, trên tay trắng còn đeo một chiếc vòng hiện đang lưu hành nhất, như ẩn như hiện.

“Tiểu Thính Tuyết, khi nào lá gan của người trở nên lớn, dám đơn độc gặp ta.”

“Ta chỉ tới dâng hương, cũng không có ý gặp La công tử.” Thần Quang thành kính lạy tượng thần một cái, buông xuống lòng mi vĩnh lên, yên lặng hứa nguyện.

“Được rồi, coi như ta tự mình đa tình. Bây giờ thấy ngươi sống rất tốt, ta cũng yên tâm.” Khoảnh khắc phát giác Triệu Mặc lại coi nàng như một con mồi, lòng của La Trường Khanh không hiểu sao bị đau, thậm chí tưởng tượng đến khó khăn nàng gặp phải khi không còn người thương yêu sau này, hôm nay thấy nàng ăn mặc hoa mỹ, sắc mặt đỏ thắm, cũng hơi yên tâm.

Thật là một bước sai từng bước sai.

Nhớ ngày đó hắn cần gì phải vũ nhục Triệu Mặc, cứ để cho hắn và Diệu Đảm ở chung cũng không hắn không thể, không đáng đem một nha đầu thất thân áp đặt cho hắn. Nhưng người nào lại không từng tuổi trẻ khinh cuồng, hắn cũng là nhất thời khí thịnh, nếu không, nói không chừng hắn bây giờ đang nắm tay Thính Tuyết, tình cảm ngày càng sâu hơn...

“Bây giờ hắn vẫn tốt với ngươi chứ?”

“...” Sâu trong dtròng mắt của Thần Quang hiện lên hơi chán nản, thở dài, “Hôm qua điện hạ đi thăm Phan Tả tướng, bởi vì Tả tướng bệnh nhẹ, tâm tình điện hạ không tốt...”

“Tâm tình của hắn không tốt liền khi dễ ngươi!” La Trường Khanh kích động lôi kéo tay của nàng, ánh mắt Thần Quang dừng lại, nhưng không có rút tay về, giống như không có phát hiện, nhẹ giọng nói, “Thính Tuyết là một nữ cô nhi, có thể được một chỗ sống yên ổn đã rất thỏa mãn. Chỉ là điện hạ chung tình Quận chúa, Thính Tuyết có thể nào không ưu thương, nhắm mắt lại cũng tự biết cuộc sống tương lai không dễ chịu lắm. Còn có Phan Tả tướng kia rất là ghê tởm, chẳng biết tại sao càng nhìn không thức Thính Tuyết, nói ngày xưa Tiết Thần Quang nữ nhi của đệ nhất ẩn sĩ Tiết Nhân Cẩn trái với đạo lý, hết sức không kiềm chế, bắt cóc dĩ Nhân Cẩn yêu nữ thành cuồng, cũng không thể ngăn trở. Ngay lập tức có đại sư nói người Tiết Thần Quang có nốt ruồi đỏ, là rất bất tường, là họa thủy. Mà Thính Tuyết nốt ruồi đỏ còn mọc ở mi tâm, càng thêm dụ dỗ yêu nghiệt, về sau... Thính Tuyết nên làm cái gì bây giờ...” Lệ trong mắt nàng cuộn cuộn mà rơi, tựa hồ lại cảm thấy nói điều này với nam nhân thật không hợp quy củ, liền xoay người gạt lệ một mình.

Ba chữ Tiết Thần Quang khiến La Trường Khanh ngẩn ra, khẽ phát run, nhưng cái gì cũng không nói ra, chỉ có thể an tĩnh ngưng mắt nhìn nữ nhân khóc thút thút này.

“Tiết Thần Quang đó không tốt, nào có dính dáng gì ta, ta chỉ là vừa lúc có thêm một nốt chu sa mà thôi. Mặc dù Thính Tuyết ra đời không cao quý bằng nàng, nhưng tự nhận sống mạnh mẽ hơn nàng, nghe nói Tiết gia là gian tế phản quốc, chứng cứ xác thật, còn là Tứ hoàng tử dẫn người bắt, người cả nhà cứ thế bị diệt khẩu...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” La Trường Khanh đột nhiên nắm bả vai nàng, sức lực kia lớn hơn một phần nữa liền có thể xé nát nàng, Thần Quang kinh hãi, đáy mắt lại bình tĩnh.

“...”

Ẩn nhẫn một hồi lâu, hắn mới dè xuống xung động muốn giết người trong lòng, ma mị cười một tiếng, bỗng chốc nâng cằm của nàng lên, hung ác nói, “Ngươi, không xứng nói nàng!”

“Thế nào, chẳng lẽ La công tử cũng thích nàng? Lời đồn đãi quả nhiên không giả, nàng là yêu cơ họa thủy, rất nhiều vương tôn quý tộc đều mê luyến nàng.”

La Trường Khanh không có nói gì, đột nhiên ôm chặt nàng, dùng môi răng triển miên thay thế tất cả, ở giữa ban ngày, mặt trời nhìn soi mói, hắn không cố kỵ gì hôn nữ nhân của người khác. Thần Quang cũng không có động tác, thân thể thon gầy trầm tĩnh quan sát nhất cử nhất động của hắn, vì sao cảm giác nhịp tim đập loạn cào cào trong lồng ngực đối phương chứa đầy tưởng nhớ, vì sao hắn phải tưởng nhớ, hắn không phải tự tay giết Tiết Thần Quang.

“Người kia thật giống nàng, vì sao... Rồi lại không phải nàng đây?” La Trường Khanh đỏ mắt, thương tâm cầm mặt của nàng, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đã bị hắn giày xéo sưng đỏ không chịu nổi.

Thần Quang khẽ mỉm cười, lòng bàn tay ngửa một chút, hắc cũng giống trước kia, nhẹ nhàng cầm tay của nàng lúc trầm mặc, dùng ngón tay trở khoanh tròn một vòng một vòng ở lòng bàn tay nàng, không có bất kỳ ý nghĩa, chỉ vẽ...

Ba ngày sau, Diệu Đảm im hơi lặng tiếng sanh non, Diệu Chính Bạch bày tỏ đợi tin đồn đi qua tự sẽ đưa nữ nhi tạ tội đến La phủ.

Chuyện này giữ bí mật vô cùng tốt, người ngoài không thể nào biết, La Trường Khanh lại bày tỏ thái độ khác thường, sẽ cho Diệu Đảm một danh phận, điều này làm cho Diệu gia thụ sủng nhược kinh! Càng làm cho Triều Mặc kinh ngạc không thôi, La Trường Khanh uống lộn thuốc, theo hành vi của hắn phải là giam lỏng Diệu Đảm ở La phủ, sau đó mặc kệ tự sanh tự diệt.

Thần Quang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, La Trường Khanh đối với mình cũng có mấy phần chân tình, hôm đó cúng bái thần linh xong từ biệt, hắc cũng không có hứa hẹn mình cái gì, lại dùng hành động thực tế chứng minh, Diệu Đảm sẽ không trở thành chánh phi.

“Đây có phải người giở trò quỷ?” Triều Mặc đã lâu không gặp hung hăng đẩy cửa ra.

“Điện hạ chớ oan uổng nô tì, chuyện lớn như vậy, nô tì cả điện hạ cũng khuyên không được, còn có thể khuyên người nào?”

Quả thật bị nàng làm tức giận điên rồi, Triều Mặc cũng là không lựa lời nói, “Mặc dù ta không có chứng cứ, chỉ là người tốt nhất đừng giở trò với ta, có tin ta lập tức ban người cho hắn hay không, bảo đảm hắn vui lòng lấy Diệu Đảm tới trao đổi! Chơi giày rách của mình nhất định thú vị hơn của người khác.”

“...” Thần Quang hờ hững.

Hắn quả thật cũng chỉ nói lấy, cuối cùng không có đưa nàng đi. Thần Quang cũng không dám làm tiếp rõ ràng, chỉ có thể tiếp tục cẩn thận. Cuối cùng người thiếu kiên nhẫn chính là Triều Mặc, Diệu Đảm dù sao cũng là tình đầu của hắn, khiến hắn trở mặt nhìn nàng chôn vùi ở La phủ cả đời là không thể nào. Lại nghĩ đến mình năm lần bảy lượt dùng lời nói đã thương Quang nhi liền mềm lòng, nói với Thần Quang, được, ta không lập Diệu Đảm làm chánh phi.

20. Chương 20

Hoa sen tỏa hương, Triều Mặc mới nạp một vị trắc phi, tên là Phi Vân. Phi Vân chính là Diệu Đảm, Diệu Đảm cũng là Phi Vân.

La Trường Khanh lại giúp nàng một lần, Thần Quang không khỏi lâm vào mê mang, lòng của nàng vẫn cứng, chỉ là tại sao có một khoảnh khắc tựa hồ thấy được Tử Khiên ca ca...

Lắc đầu một cái, La Trường Khanh đối với nàng tốt như vậy, đơn giản là vì đền bù thiệt thòi đối với Thần Quang và Tiết Thần Quang bị hắn giết chết.

Cho nên Thần Quang cũng muốn giết người, Tử Khiên ca ca, thật xin lỗi.

Đời này, còn sống chỉ là vì báo thù, nếu không nàng không cho là mình còn có lý do gì đáng chống đỡ đến bây giờ. Cuộc đời tàn nhẫn đã sớm bóp chết Thần Quang tự do chánh nghĩa thuần khiết, Thính Tuyết còn sống cho tới bây giờ cũng không có một khắc tự chủ quyết định vận mạng, từ khi có tri giác mới, nàng chính là đầy tớ, không ngừng bị nô dịch, ăn thức ăn bốc mùi, mặc y phục bẩn thỉu, đợi đến thân thể trưởng thành lại bị tắm sạch sẽ làm đồ chơi bán ra, ba ngày tới tắm kia, sống giống như súc vật, không hề có tôn nghiêm, may là tất cả vũ nhục, nàng đều gắng gượng qua, như vậy còn có cái gì có thể ngăn cản điều nàng muốn theo đuổi.

Tử Khiên ca ca, cùng ta chết đi!

Nàng nghĩ tất cả phương pháp lung lạc lòng người, so với mặc Diêu Đảm ghen thích khóc khóc, luôn khi dễ nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Triều Mặc, Thần Quang lấy được tôn kính của mỗi người làm Đông cung, nàng đã sớm là chủ mẫu có thực vô danh. Triều Mặc cam chịu tất cả, ngay cả tổn thương nàng hơn, cũng chưa từng chân chính tức đoạt những thứ nàng cố gắng đoạt lấy. Chỉ là không bao giờ đụng nàng nữa, cũng ăn đủ cần thái.

Thế lực La gia lại bắt đầu từ từ tăng trưởng, không biết Hiền phi dùng phương pháp gì, lại khiến thân thể Đế Quân từ từ chuyển biến tốt, cả ngày lẫn đêm ở bên cạnh Đế Quân thương tâm rơi lệ, tự thuật con trai của nàng chết thảm như thế nào, hôm nay nhi tử không có, nàng cũng không phải là hoàng hậu, về sau làm sao sống, Triều Mặc đứa bé kia vẫn luôn không thích nàng.

Đế Quân sủng ái nàng không giảm, chỉ là một như thường lệ kiên định ý nghĩ không lập hoàng hậu. Hiền phi biết, trong lòng của hắn chỉ có Đoan Tĩnh, chỉ có nữ nhân hạ tiện đó! Cái gì nhất quốc chi mẫu, rõ ràng chính là tiện phụ hồng hạnh vượt tường, câu dẫn nam nhân, người khác không biết, nàng còn không rõ ràng sao.

Chỉ là tiện phụ này quá kiêu ngạo, cho là chuyện xấu của mình không ai phát giác, cho đến khi nàng sinh ra nữ nhi đã chứng cho người nam nhân kia, Đế Quân rốt cuộc giận dữ. Trần tru diệt kia, nếu như không có Đế Quân ở sau lưng ủng hộ, làm sao có thể tiến hành hoàn mỹ như thế, Triều Dực tự tay giết Tiết Nhân Cẩn, mặt rồng của Đế Quân cực kỳ vui mừng!

Có một lần La Trường Khanh thẳng thắn nói với Triều Mặc, bây giờ ngươi đã được như nguyện phu thê tình thâm với giai nhân, trong này có bao nhiêu là nhẫn nhịn của ta, ngươi tự rất rõ ràng, như vậy hãy để cho tất cả trở lại nguyên điểm, ta không đụng ngươi, ngươi trả Thính Tuyết cho ta.

Triều Mặc hừ lạnh một tiếng, cười mà không nói.

Trả? Tại sao phải trả, chẳng lẽ cho ta xem các ngươi phu thê tình thâm!

Triều Mặc uống rất say, trong trạng thái hồngбет chạy vào phòng của Thần Quang, dọa nàng giật mình.

Nàng cũng không phải là lần đầu tiên, tự nhiên biết nam nhân thần trí mơ hồ này sẽ không bận tâm nàng bao nhiêu, chỉ biết làm nàng bị thương, cho dù nói lời hay khuyên can, dụ dỗ thế nào đều không nghe, hung ác nắm nàng đang muốn chạy trốn, đặt nửa người nàng lên bàn, Thần Quang bị đau khóc lên.

Diêu Đảm ở trong vườn hoa lệ nhất Đông cung, tâm thần bất an, cho đến người làm nói cho nàng biết, thái tử điện hạ ở tây viên của Tuyết nương nương, nàng như ở trong mộng mới tỉnh, vừa giận vừa hận ngã ngồi ở trên giường lần nữa, hung hăng ném vụn vòng ngọc Triều Mặc mới tặng nàng ngày hôm qua!

Tia nắng ban mai chưa sáng, Triều Mặc đã tự mặc quần áo tử tế nhếch nhác chạy trốn.

Thần Quang không nhúc nhích nằm trên bàn, sau lại mơ mơ hồ hồ bị người ôm lấy, đặt ở trong chăn, đại phu đã tới ba chuyến, băng bó vết thương lại kê đơn thuốc, cả ma ma cũng tới chăm sóc nàng.

Thương lạnh, nàng có vẻ trầm tĩnh hơn bình thường, Thanh Liễu yên lặng chăm sóc nàng, có lúc rất hi vọng nàng có thể khóc một lần, vậy có lẽ sẽ còn dễ chịu hơn chút, chỉ là nàng tựa hồ chưa bao giờ khóc.

Tháng chạp tuyết bay, nàng và Diêu Đảm đồng thời mang thai.

Diêu Đảm vẫn lấy nước mắt rửa mặt, càng thêm ra lệnh phạm là chỗ nàng đi ngang qua không cho phép Thần Quang xuất hiện. Tựa hồ ỷ vào mang thai, tất cả mọi người không dám chọc nàng không vui, nàng không vui, đứa nhỏ trong bụng liền không dễ qua, nếu đứa trẻ có chuyện 1ai cũng đừng nghĩ tốt hơn!

Người làm Đông cung nhất thời đều cảm thấy bất an, oán hận không dứt, đều là mang thai, vì sao Thính Tuyết nương nương không hề bức tức, chưa từng nghe nói trong tây viên có chuyện ngược đãi người làm truyền ra.

Triều Mặc tâm phiền ý loạn, số lần đi thăm Diêu Đảm càng ngày càng ít, chưa từng cảm thấy chán ghét Diêu Đảm như vậy! Ngày trước hắn quả thật thích nàng, mà nàng cũng rất yêu hắn, khắp nơi giúp hắn, cho nên hắn quyết định kính trọng nàng cả đời, chỉ là thành thân mới phát hiện tất cả tốt đẹp cũng chịu không được thời gian tẩy rửa, Diêu Đảm trừ khóc chính là gây, đều nhìn chăm chăm từng nha đầu vô tội

xinh đẹp trải qua bên cạnh hắn, thậm chí tự mình đổi một người tướng mạo tục tũn, mỗi ngày nhìn mắt đều không thoả mái.

Đừng nói tiểu thiếp khác, Đào Diệp đã bị nàng đánh một lần, khóc thiếu chút nữa tắt thở, Quang nhi cũng may, thông minh hơn Diệp Đảm rất nhiều, làm cho không người nào có thể bắt lỗi. Vì vậy Diệp Đảm càng thêm tức giận, rồi lại khổ nỗi tìm không ra tật xấu, chỉ có thể cả ngày quần hần khóc lóc kể lể Quang nhi chỗ này không tốt chỗ đó không tốt, lại phát triển đến mức không cho hắn đến gần Quang nhi.

Mà hắn cũng đang chiến tranh lạnh với Quang nhi, tính toán không để ý tới, điều này cũng làm cho Diệp Đảm ỷ sủng mà kiêu, cho là hắn ỉn muốn gì được đó, càng vô lễ!

Ngày đó, hắn phát giác La Trường Khanh có tình sâu với Quang nhi, mà mình lại vẫn chẳng hay biết gì, ghen ghét không ngừng, uống rất nhiều rượu, mượn rượu giả điên xông vào sân làm hắn ngày nhớ đêm mong, dọa sợ nàng, hèn hạ làm thương tổn nàng...

Hiện tại nàng mang thai, ánh mắt nhìn hắn hơi có né tránh, Đào Diệp thận trọng tới tìm hắn một lần, nói mình và Quang nhi tỷ muội tình thâm, hi vọng tương lai nhận con của Quang nhi thành của mình để nuôi dưỡng.

Hắn biết đây là ý tứ của Quang nhi, bởi vì nàng không có danh phận, đem con cho Đào Diệp làm con thừa tự, tối thiểu tương lai còn có thể được gọi là con của Diệp phi. Hắn không muốn nếu để cho nàng thất vọng, liền đồng ý.

Sau đó xảy ra một chuyện khiến Triều Mặc hoàn toàn thanh tỉnh, vô cùng xác định mình thật không cách nào yêu Diệp Đảm, lấy cớ nhiều hơn nữa hắn cũng yêu không nổi. Nữ nhân này tựa hồ càng ngày càng cố chấp, hoàn toàn xem Quang nhi trở thành kẻ thù, lại vì đoạt một bà mẹ của Quang nhi mà bắt đầu khóc rống, cả con cũng khóc ra luôn, lần này nàng thật không khóc được nữa, tự biết gây đại họa!

Những người làm cả ngày bị nàng khi dễ không dám thở mạnh cuối cùng thở nhẹ một hơi, thay vì để cho nàng ỷ vào mang thai gây náo loạn mọi người, chẳng bằng không sinh thì tốt hơn.

Có lẽ là uất ức sau khi sinh non, có lẽ là phát giác Triều Mặc hoàn toàn thất vọng đối với nàng, cả Diệp Đảm cũng phát giác mình càng ngày càng không giống mình, điên cuồng, cố chấp, ác độc... Ngày trước nàng rõ ràng là đơn thuần, chẳng lẽ ghen tỵ thật sẽ khiến người trở nên xấu, cũng có lẽ nàng từ nhỏ đã là tính tình này, chỉ là chưa bao giờ biết mất đi, vẫn được người che chở trong lòng bàn tay, tất cả mọi người yêu nàng, nàng không có cảm thấy nguy cơ cho nên mới đơn thuần, bây giờ lại bị Thính Tuyết phá hủy tất cả.

Nàng trở mắt nhìn Thính Tuyết sinh ra một đứa con trai, tức giận nôn ra một ngụm máu. Có một ý niệm như rắn độc hồ hững trời lên đầu.

Lợi dụng bối cảnh của mình, nàng tìm đến một cái yếm, là của một đứa bé mới chết vì bệnh đậu mùa. Nàng muốn cho con trai của Thính Tuyết mặc cái yếm này vào...

21. Chương 21

Thuận Thiên năm thứ hai mươi ba, đế hoẵng, Triều Mặc kế vị, quốc hiệu là Long Trạch. Tân đế kế vị, lấy quốc sự làm trọng, tuyển tú nữ bị kéo dài trì hoãn, chỉ phong Đào Diệp làm Diệp phi, Phi Vân làm Vân phi, còn có một Tiệp Dư Thính Tuyết.

Đào Diệp cầm một bát cháo, từ từ khuấy đều đặn bưng cho Thần Quang.

Cám ơn Thần Quang cho nàng một đứa con trai, đối với nữ nhân mà nói, nhi tử chính là bảo đảm nửa đời sau a. Đáng thương bụng của nàng vẫn không có tin tức, diện hạ lại không thích nàng, hôm nay nàng cái gì cũng không sợ, cái gì cũng nghe Thần Quang, chỉ cần nàng có thể khiến đứa bé này trở thành thái tử.

“Tỷ tỷ, ăn một chút đi.”

“Hôm nay ngươi là Diệp phi rồi, không cần kêu ta tỷ tỷ nữa.” Thần Quang bưng bát cười khê.

“Tỷ tỷ đừng thương tâm, thật ra thì trong lòng hoàng thượng lo nghĩ nhất chính là tỷ tỷ, chỉ là... Dù sao người không nhìn thấy bộ dạng hoàng thượng ôm Thừa Hàn, cực kỳ từ ái, rất khó tưởng tượng một vị quân vương lại không có gì khác biệt với phụ thân bình thường.”

Thần Quang chậm rãi nắm tay Đào Diệp, “Hoàng thượng có thể đối xử Thừa Hàn tử tế ta cũng yên tâm, làm mẫu phi của Thừa Hàn, người phải cố gắng...”

Đào Diệp kinh ngạc gật đầu, côi dôi này có một loại nữ nhân, kiên quyết đến làm cho người ta đã không cách nào dùng kiên cường hay độc ác để hình dung. Nàng đem đứa trẻ mình mang thai mười tháng mới sanh ra, nhìn cũng không nhìn một cái đã đưa cho người khác.

Thừa Hàn đã ba tháng rồi, Thính Tuyết chưa từng nhìn nó một cái. Có một lần Thanh Liễu ôm tới nói nường nường, người xem một cái đi, nó thật đáng yêu.

Một lần kia, là lần duy nhất Thần Quang tát Thanh Liễu một cái, từ đó không còn có người dám nói.

Nàng không muốn xem đứa trẻ kia, không phải là không thích, chỉ là trong lòng rất rõ ràng, duyên phận mẹ con của nàng và nó mỏng như tờ giấy. Liếc mắt nhìn, cho dù là một cái, nàng cũng sợ mình sẽ hối hận, hèn nhất, lùi bước, buông tha, sau đó ôm nó cơ khổ cả đời.

Thay vì như thế, cứ để nó đi theo Diệp phi đi, làm đứa trẻ ra đời đầu tiên, nó sẽ là thí sinh tốt nhất thành thái tử.

Diệp phi cũng coi như người có ân phải trả, nàng nói gì thì nghe nấy, dù sao cả hai đều là châu chấu trên dây, bàn về gia thế đều không sánh bằng Diệu Đảm, trừ nhi tử, còn có cái gì có thể tranh với nàng. Mà điện hạ tựa hồ cố ý tức Thính Tuyết, khi biết nàng nhìn cũng không nhìn con của mình một cái, liền đập vỡ đồ, cười lạnh nói, ta làm người ghê tởm như vậy à, cả đứa trẻ cũng làm người ghê tởm!

Hắn không có tuân thủ cam kết, lập Diệu Đảm làm chánh phi, còn khiến Thính Tuyết chải đầu cho chánh phi.

Nàng làm theo.

Từ đó, hắn chưa từng chạm vào Diệu Đảm, thỉnh thoảng sẽ đứng ở trong vườn của Thính Tuyết, chỉ là si ngốc nhìn, cũng không đi vào.

Mẫu bằng tử quý, thân phận của Đào Diệp ngày càng khác, cả Diệu Đảm ngày xưa tự do ngược đãi nàng hiện tại cũng sợ hãi rụt rè, hơn nữa khi Triệu Mặc chữ chữ rõ ràng nói cho nàng biết, vị trí của hoàng hậu, chỗ hòng mơ tưởng thì nàng cũng biết xong rồi.

Thần Quang bảo Đào Diệp chủ động lấy lòng Cảnh gia, lịch đại sủng thần đều có lệ thường, đưa con gái của mình vào cung làm phi, một khi được sủng ái, nhất định như hổ thêm cánh, Cảnh gia không có nữ nhi xinh đẹp, Diệp phi không có nhà mẹ lại có con trai đầu tiên của Đế Quân, mà còn là đứa con được thương yêu đến tận xương, hai bên ăn nhịp với nhau, thêm vào Thần Quang ăn nói khéo léo, Cảnh Ngọc Trung liền nhận Đào Diệp làm con gái nuôi, nhất thời Diệp phi như mặt trời ban trưa.

Cảnh Ngọc Trung cũng coi như thần tử có mưu tính sâu, trung thành không giả, nhưng so với những thứ người trung thành ngu ngốc, ông ta chính là một con hồ ly, sống yên phận nhiều năm như vậy, thủy chung đều ở thái độ trung lập, chưa từng đắc tội vị đại thần nắm quyền nào, vẫn là người được công nhận hiền lành, không dễ đắc tội, cũng không đắc tội nổi, cũng vô tâm đắc tội. Người có thể xử thế đến trình độ này, tài nghệ không đơn giản a.

Khi từ trong tay Thính Tuyết nhận được phong thư kia thì vẻ mặt bình tĩnh của lão hồ ly ngấn ra, kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn ngắm phong thư, run rẩy mở ra.

“Bá phụ nhận được nét chữ này, còn nhớ rõ cam kết ban đầu sao?”

Cảnh Ngọc Trung đánh một trận ở Gia Dự quan suýt nữa bỏ mạng, vì bảo vệ tánh mạng không thể không cắt bỏ hai cái chân nhỏ, đây đối với võ tướng như hắn còn thống khổ hơn là trực tiếp chém đầu hắn! Bạn rượu Tiết Nhân Cẩn không chỉ có trên thông thiên văn dưới rành địa lý, càng là Hoa Đà thâm tàng bất lộ. Từng làm ngự y trong cung, sau bị giáng chức, bên cạnh liền có thêm nữ nhi Tiết Thần Quang. Hai người vừa thấy mặt, Tiết Nhân Cẩn cũng không chút nào khiêm tốn bày tỏ có thể chữa trị hai chân của hắn.

Mặc dù không tin nhưng Cảnh Ngọc Trung vẫn lựa chọn tin tưởng. Cũng cam kết vĩnh viễn ghi khắc phần đại ân này, ngày khác nếu huynh đệ có khó khăn, chỉ cần một câu nói, sẽ đem hết toàn lực, bảo vệ cả nhà ông chu toàn.

Dĩ nhiên, ông chưa kịp liệu mạng toàn lực, cả nhà Tiết Nhân Cẩn đã chết khi ông chinh chiến ở biên cương. Trong lòng vẫn vì thế mà tiếc nuối, lần này mặc dù ông khải hoàn mà về, lại cả ngày buồn bực ở trong phủ mượn rượu tiêu sầu.

Tiết gia không còn ai sống sót, điều duy nhất hẳn có thể làm đúng là mua một phần đất tốt nhất, an táng hai phụ nữ tiêu dao thế ngoại kia.

Hiện tại cô gái này lại đưa hẳn một phong thơ, là huyết thư tuyệt bút của Tiết Nhân Cẩn, xin thay Tiết đệ kéo dài một giọt huyết mạch cuối cùng này, Thần Quang giao cho huynh.

Cảnh Ngọc Trung cẩn thận nhìn Thần Quang mấy lần, khảo nghiệm nàng vô số vấn đề, những vấn đề kia trừ nữ nhi của Tiết Nhân Cẩn, người khác căn bản không biết gì, đó cũng là cuộc sống riêng của Tiết Nhân Cẩn.

Lại bảo nàng chép sách, bởi vì hẳn vô cùng quen thuộc chữ viết của Tiết Thần Quang.

Thần Quang đề lại cổ tay trái, ức chế tật xấu khê phát run, chậm rãi chép lại từng hàng chữ. Mặc dù chữ viết không được cứng cáp có lực như xưa, nhưng từ thói quen dùng với các việc nhỏ bé cũng có thể nhìn ra, đúng là Tiết Thần Quang. Cũng đúng như lời nàng, tay trái từng bị thương, cho nên sức lực yếu đi chút.

Hắn rất khó tưởng tượng tất cả trong miệng đứa bé này miêu tả, thật không thể tưởng tượng nổi, rồi lại rõ ràng là thật. Nàng chỉ có một yêu cầu, giết La Trường Khanh!

Đây không phải là người nàng đã từng thích nhất à, từ nhỏ đã quán, trước người sau người cũng không chút nào xấu hổ tuyên bố đây là người muốn gả.

Ánh mắt của nàng trầm tĩnh mà hờ hững, nàng nói nàng chỉ là một người chết đi tới báo thù, chỉ muốn cùng phụ thân đại nhân an tĩnh nhắm mắt lại, mà Tử Khiên ca ca là vật tế xinh đẹp nhất.

Một khắc kia Cảnh Ngọc Trung thật có nhiều cảm xúc, rốt cuộc là trợ giúp nàng báo thù, trợ mắt nhìn nàng đi về phía một con đường không có đường về, hay để cho nàng an phận làm Tiệp dư của hoàng đế, áo cơm không lo.

Nếu lựa chọn cái sau thì cuộc đời này của nàng đều không vui vẻ, trông mắt kiên cường, cùng quyết tâm đem con trai ruột chấp tay nhường người ta, đã tỏ rõ kiếp này của nàng không còn bình thân. Tìm đường sống trong cõi chết, ném xuống tất cả, lấy được tất cả.

Sau khi nàng rời khỏi, Đào Diệp hưng phấn nói cho nàng biết, Cảnh Ngọc Trung vô cùng sáng khoái nhận thức nàng làm con gái nuôi rồi.

Nàng vô cùng tỉnh táo chúc mừng, giống như năm đó nàng tung ra lời đồn Diệu Đảm mang thai, tỉnh táo nhìn xem nữ tử kia bị nhục nhã, khóc rống.

Thậm chí nghĩ tới, Diệu Đảm vì chuyện này tự sát, mà mình thì trở thành một hung thủ gián tiếp giết người.

Nàng rất ác độc, không có bất kỳ cảm giác có tội. Đáng tiếc Diệu Đảm không có tự sát, từ sau khi nàng tự sát hai ba lần không chết, Thần Quang đã hiểu, Diệu Đảm căn bản không muốn chết.

Cõi đời này từ trước đến giờ chỉ có không sống được chứ không có chết không được.

Triều Mặc vẫn cười Diệu Đảm, chỉ cần không lập nàng làm chánh phi, Thần Quang cảm thấy cũng không có gì, chỉ là nữ nhân gốc này quá không hiểu lòng nam nhân, cho là khóc rống la lối om sòm là có thể vãn hồi tất cả, nàng đến bây giờ cũng không chịu thanh tỉnh, nam nhân nàng yêu là vua một nước, đế vương nào có tình yêu, chỉ có nữ nhân gốc mới có thể tin tưởng.

Nàng biết rõ Diệu Đảm muốn giết Thừa Hàn, lại cố làm không biết, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng, nhìn nhất cử nhất động xấu xí của nàng, phân phó cung nữ một tiếng, Triều Mặc liền chột có hăng hái trên chộc nhi tử, cũng liền vừa đúng tận mắt thấy một màn, Diệu Đảm mang theo cái yếm nhuộm vì khuẩn bệnh đậu mùa vào cung, chán ghét ngay lúc đó nghiêm trọng hơn tất cả gấp trăm lần.

Bệnh đậu mùa, là bệnh bất trị, là ôn dịch lây lan, nàng lại dám mang vào cung!

Diệu Đảm bị im hơi lặng tiếng lồi vào lãnh cung, ngày đó chỉ có Thần Quang đi thăm nàng.

Nàng tóc tai bù xù đứng ở nhà tù hoa lệ nhất hẳn nhất hắc ám nhất, như một con thú con tuyệt vọng và điên cuồng, gắt gao nhìn chăm chăm Thần Quang.

Thần Quang móc ra cây lược gỗ thượng hạng, chải đầu cho nàng, dịu dàng nói, biết sao người không sanh con được nữa không? Mùi dầu vừng ta dùng chải đầu cho người dễ ngủ không?

Nghe nói Triệu Phi Yến mỹ nhân một đời vì giữ cứng chiều không giảm, đã lấy được một phương pháp kỳ diệu, giữ mãi thanh xuân, phương pháp kỳ diệu này là dùng hương lạ, dùng xoa bóp da thịt, cho đến hoàn toàn hấp thu, từ đó xinh đẹp không già, chỉ là không thể sinh con.

Diệu Đảm đã xinh đẹp hơn ngày trước, lại giống như hiểu ra cái gì, thê lương thét chói tai, gắt gao bóp cổ của Thần Quang, nữ nhân ác độc này, ta nguyện rửa người không được chết tốt, ta muốn hóa thành lệ quỷ ở lãnh cung chờ người, chờ người...

Vân phi mới vừa bị đánh vào lãnh cung liền điên rồi. Thần Quang kín đáo đưa cho thái giám mấy miếng vàng lá, dặn dò hẳn lúc mùa đông cho Vân phi một bộ y phục giữ ấm, cơm mang theo hơi ấm, đừng để lạnh thui. Vì vậy Vân phi thành nữ nhân có điều kiện sống tốt nhất trong lãnh cung, những nữ nhân nửa điên nửa ngốc nghếch vừa dơ vừa thú, không khỏi hâm mộ vây lượn quanh nàng, kêu Vân phi hoàng hậu, một khi Diệu Đảm cao hứng, sẽ thưởng họ chút đồ ăn.

Như Thần Quang mong muốn, năm thứ hai, Triệu Mặc dưới áp lực của cự thần không thể không lập Đào Diệp làm hậu, Thừa Hàn làm thái tử. Trong thời gian hai năm này, hẳn cùng với Quang nhi như là người lạ, kể từ sau khi say rượu cường bạo nàng, hẳn cũng chưa từng đối mặt nàng. Nàng an tĩnh giống như không có tồn tại.

Rốt cuộc bắt đầu tuyển tú rồi, cung đình to như vậy tụ tập nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, làm người ta hoa cả mắt, ngày đó hẳn ám hiệu Đào Diệp, bảo Quang nhi ra ngoài, an vị dưới chân bên trái hẳn, thưởng thức hẳn chọn nữ nhân như thế nào.

Thần Quang nhìn mỹ nữ như mây, phát hiện rõ ràng mình đã hai mươi tuổi rồi, cảnh xuân tươi đẹp đã qua, cũng may ý nguyện lúc sống đã chuẩn bị kết thúc, kiếp này nàng cũng không tiếc.

Triều Mặc hỏi nàng, nữ nhi của Dương tri phủ như thế nào? Nghe nói tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, một khúc Nghê Thường Vũ Y nhảy tuyệt có một không hai.

Thần Quang sụp mi thuận mắt ca ngợi mấy tiếng theo, Triều Mặc liền bảo nữ nhi của tri phủ này múa ngay tại chỗ ọi người thưởng thức.

22. Chương 22: End

Kỹ thuật nhảy xinh đẹp kia khiến người khác không thể dời tầm mắt đi, mê đảo rất nhiều vương tôn quý tộc, chỉ có Triều Mặc không tỏ vẻ gì ngưng mắt nhìn, cũng chỉ có hẳn biết ánh mắt của mình một mực yên lặng nhìn người dưới chân.

Một cuộc tuyển tú nhiều hạn chế rốt cuộc kết thúc trong sự không bình tĩnh của đế vương. Nên phong phi thì phong phi, ban tên cho thì ban tên cho.

Vốn tưởng rằng buổi tối hoàng thượng sẽ lật bảng hiệu của nữ nhi Dương tri phủ, tổng quản cận thân còn chưa kịp phân phó Dương phi tắm rửa thay quần áo, đã không thấy bóng hoàng thượng.

Hắn tới đột nhiên, đột nhiên đến Thần Quang còn chưa kịp giấu kỹ vật trong tay, suýt nữa rớt.

Không có ai theo giá, không có ai thông báo, Triều Mặc cứ mặt không vẻ gì xuất hiện ở trước mắt nàng. Nhìn đồ trong tay, Thần Quang hơi lúng túng.

Đó là một đồng y phục nhỏ, từng cây kim từng sợi chỉ thêu hết sức tinh xảo.

“Thì ra là người còn biết coi đời này có con trai của chúng ta...” Hấn giống như là hiểu được nhược điểm gì, mặt mày hơn hớn cười nhạo!

“... Nô tì then với hấn.”

“Đúng, người thật sự then với hấn.” Hấn đi về phía trước. Thật ra thì đây là lựa chọn tốt nhất không phải sao, hấn vì tôn nghiêm của một đế vương, không cách nào cho nàng danh phận, con đi theo nàng thì con đường phía trước chỉ có hiểm trở. Chỉ là, tại sao nàng có thể không nhìn hài tử kia một cái, giống như chưa từng tồn tại, nàng biết Thừa Hàn kêu cha, nhưng chưa từng gọi mẹ không.

“Hoàng thượng...” Nàng hơi lui về phía sau một bước, kinh ngạc theo dõi tay duỗi đến của hấn.

Đã hai năm không có đụng nàng, nàng có vẻ không lưu loát và xa lạ, nhưng vẫn khiến cho hấn đêm không thể say giấc, ăn ngủ không yên.

Từ rất lâu hấn đã hy vọng La Trường Khanh mau chết, nhưng một khi La gia diệt vong nhanh chóng, xui xẻo vẫn là hấn, làm một đế vương, hấn quá cần một chỗ đứng bằng thế lực khắp nơi, một bên nào ngã cũng không được.

Hiện tại thì tốt rồi, hấn mạnh lên từng ngày, thu hồi thế lực, từ từ mở rộng quyền lợi của Phan Tả tướng và Cảnh Ngọc Trung, chỉ cần một cơ hội, hấn sẽ kiên nhẫn chờ cơ hội đó, dù là tổn thất một chút, cũng muốn mạng của La Trường Khanh!

Hấn ôm nàng, bàn tay nhẹ nhàng lưu luyến qua mỗi một tác da thịt của nàng, cởi ra trói buộc dư thừa, đưa mắt nhìn thật sâu khiến sự đề kháng của nàng càng ngày càng yếu, khe phát run ngời phịch ở trong ngực hấn, cuối cùng bị hấn đoạt lấy không hề né chút nào.

Cả người nóng lên, trong thân thể tựa hồ có đốm lửa, trong động tác thành thạo của Triều Mặc, Thần Quang cố gắng ngửa ra sau, phát ra tiếng khóc òa nén. Sau khi trời đất quay cuồng thì nghênh đón gió êm sóng lặng, mà nàng yên lặng nằm ở trung tâm an tĩnh nhất, thở hỗn hển.

Triều Mặc dịu dàng nhìn Quang nhi ngủ mê man, xoa xoa mồ hôi đổ trên trán cho nàng, ngược lại vội vàng ôm nàng vào trong ngực, dùng sức ôm, nhớ lại từng ly từng tý đã qua với nàng.

Hấn thành đế vương, nhưng rốt cuộc không có vui sướng và thỏa mãn đã từng tưởng tượng, chỉ còn thống khổ và đau khổ vô biên.

Hấn không biết mình muốn cái gì, hay là không chịu thừa nhận mình muốn cái gì.

Tháng ba cùng năm, La Trường Khanh làm phó tướng cho Cảnh Ngọc Trung, chinh chiến Đột Quyết.

Ngày đó Thần Quang tiễn hành cho hấn, La Trường Khanh chưa từng nghĩ tới Thính Tuyết còn có thể gặp lại hấn, hấn cho là nàng chỉ muốn sống tốt mà thôi.

Khi uống rượu của nàng vào, nhìn nàng trầm tĩnh đeo một chuỗi vòng tay tết bằng bụi gai máu lên ình thì hoàn toàn khiếp sợ!

Thần Quang thích loại vòng tay từ hoa này, hấn liền dạy nàng tết, hơn nữa càng tết càng đẹp, thậm chí còn đẹp hơn hấn tết.

Một khắc kia, hấn tựa hồ đã hiểu ra cái gì, nhưng lại hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể kinh ngạc nhìn nàng.

Ở trong góc tối không người này, Thính Tuyết chậm rãi ôm cổ của hấn, ấn xuống nụ hôn thật sâu, lưỡi thơm mềm nhũn quét qua mỗi một dây thần kinh nhạy cảm của hấn, cảm giác mùi vị này, nguyên lai là Thần Quang a. Hấn cười ôm lấy nàng...

Quân đội của Cảnh Ngọc Trung bị mai phục ở trên đường, thần tiễn thủ La Trường Khanh luôn luôn không ai địch nổi lại hoa mắt, không có tinh chuẩn ngày trước, thậm chí ngay cả năng lực tránh né công kích cũng giảm nhiều.

Sau khi ra sức chém giết, đánh lui quân địch, La Trường Khanh cũng bị trọng thương, Cảnh Ngọc Trung cho là hắn không sống tới trời sáng, thế nhưng hắn lại còn sống, thoi thóp một hơi thỉnh cầu về đế đô, hắn muốn gặp mặt một người.

Dưới ánh trăng thấp thoáng, Thần Quang khoác áo khoác màu đen đi tới phủ đệ của Cảnh Ngọc Trung.

Tử Khiên ca ca trên giường tái nhợt rất nhiều, cả chút màu máu cũng không có. Nàng thật không hiểu, hẳn rõ ràng biết trong rượu có thuốc, vì sao còn phải uống. Cũng không hiểu hẳn rõ ràng tự tay giết chết Thần Quang, rồi lại lộ ra cái loại si mê tưởng niệm và đau thương ở trong lúc lơ đãng...

Cho nên, tối nay, nàng tới hỏi hắn.

Giống như là hồi quang phản chiếu, La Trường Khanh lại tỉnh táo, cho lui người, chỉ nắm thật chặt tay của nàng, nỉ non, thật tốt quá, ta thật sợ đây là mộng, Thần Quang, mặc dù ta không biết tại sao bộ dáng của nàng thay đổi, nhưng ta xác định, đây là nàng, không người nào có thể xác định hơn ta.

Nàng chậm rãi ôm lấy hắn, giống như trước kia nằm trong ngực của hắn, mỉm cười thản nhiên.

“Tử Khiên ca ca, trái tim ngươi thật ác, tại sao có thể vứt bỏ Thần Quang đây?”

“Thật xin lỗi, ngày đó ta chỉ giả bộ ôm Lan Vũ và Tiêu Tiêu, muốn cho ngươi chết tâm đối với ta, nhưng ta hối hận, rất khổ sở. Nếu như có thể lựa chọn, ta không muốn làm người của La gia...”

Cho dù là làm một con mèo một con chó Thần Quang nuôi, cũng sung sướng hơn hiện tại chứ?

“Tại sao muốn tổn thương chúng ta, Tiết gia chúng ta đến tột cùng đã làm sai điều gì?!”

La Trường Khanh nhin đau, buồn cười lại cười không ra, lại ôm lấy nàng thật chặt, “Đứa ngốc, muốn các ngươi chết không phải La gia cũng không phải là Tứ hoàng tử Triều Dực, mà là Đế Quân...”

“Đế Quân?!”

Đây chính là một chuyện xấu cung đình cấm kỵ nhất. Truyền thuyết Đoan Tĩnh hoàng hậu và Tiết Nhân Cẩn là thanh mai trúc mã, sớm có tư thông. Đế Quân yêu Đoan Tĩnh, sau khi biết chuyện xấu đó thì tính tình đại biến, sau đó tất cả bi kịch đều là từ việc này mà mở màn.

Nàng biết Tử Khiên ca ca chỉ có thể nói như vậy, bởi vì hắn nhìn qua rất mệt, lại không chịu buông tay ôm nàng ra.

Đã có bao lâu không dán sát tim của hắn vậy rồi, ngón tay lạnh như băng của Thần Quang nhẹ nhàng xoa dung nhan tái nhợt của hắn, lướt qua từng tắc từng tắc, tưởng tượng thấy hình ảnh yêu nhau triền miên trước kia.

“Tử Khiên ca ca, ngươi thật xinh đẹp, cả đời này Thần Quang chỉ từng thích ngươi...”

La Trường Khanh nghe vậy, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Nàng cúi đầu, êm ái ngậm môi thơm của hắn, dịu dàng giống như chỉ sợ người trước mắt vỡ vụn, trong cổ họng có mùi vị ngai ngái, là máu của hắn, lan tràn qua khóe miệng, lây dính váy của nàng.

“Thần Quang, ta rất nhớ nàng a” hơi thở của hắn mong manh cố nói, “Nàng còn sống thật sự là quá tốt... Đừng... Không nên tin Triều Mặc, nghĩ biện pháp trốn đi... Người hận Tiết gia nhất chính là hắn...”

“Tử Khiên ca ca, khi ngươi dùng tên bản Thần Quang, ngực có phải đau giống như ta, đau đến hi vọng mình chưa bao giờ sống cũng chưa từng yêu...” Nàng chậm rãi lau những vết máu kia, lại càng ôm chặt hắn, hai người đã phân không ra, nếu như vậy có thể thiên trường địa cửu, thật là tốt biết bao.

La Trường Khanh vừa muốn chậm rãi nhắm mắt nhưng bỗng dưng dừng lại, dùng thanh âm yếu ớt nói, “Tên? Ta làm sao nhớ dùng tên bản Thần Quang... Nha đầu ngốc...”

La Trường Khanh ngủ thiếp đi, ngủ ở trong ngực mềm mại của nàng. Thần Quang cũng rút cuộc không khóc nổi rồi, nàng điên cuồng đánh hắn, mệnh lệnh hắn tỉnh lại, nàng muốn hắn nói rõ ràng, rốt cuộc mũi tên kia là ai bắn tới!

Cảnh Ngọc Trung đi vào nói cho nàng biết, Trường Khanh nói hắn không hận nàng, đã sớm muốn chết rồi. Trong chớp mắt hắn buông tha cứu nàng thì kết cục đã định là không thể cứu vãn, hắn không có cố gắng vì tình yêu của bọn họ, bởi vì nàng chết ở trong tay người khác, cho nên sai lầm lớn trong cuộc đời hắn cũng không còn cách vãn hồi, liền lấy mệnh đưa cho Thần Quang thôi.

Nàng hỏi Cảnh Ngọc Trung, cõi đời này có ai có tài bắn cung tốt như La Trường Khanh?

Cảnh Ngọc Trung chần chờ một hồi lâu, mới nói, có hai.

Một là thích khách năm đó ám sát Lưu Thái Úy ở cửa La phủ, sau bị La Trường Khanh đả thương bụng, còn có một chính là Đường Kim hoàng thượng, Triều Mặc. Cái này trừ ông ra, không còn người biết, cũng là do trước đây không lâu Triều Mặc thu hồi được một bộ phận quyền lợi nhất thời cao hứng, chợt giương cung chiếu vào điều hâu nhanh chóng xét qua ở không trung thì võ tướng tài ba Cảnh Ngọc Trung mới phát hiện rõ ràng đường kim Đế Quân là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Thần Quang ôm La Trường Khanh, đột nhiên cười to, cười đến lệ rơi không ngừng. Ta quả nhiên không có yêu nhằm người Tử Khiên ca ca, hi vọng kiếp sau còn có thể gặp nhau, khi đó người nhất định phải đừng cảm, kiên định, không khuất phục hơn kiếp này...

Còn nữa, ta tha thứ người, Tử Khiên ca ca.

Sau việc đó quyền thế của Triều Mặc như mặt trời ban trưa.

Hắn không có buồn phiền ở nhà, càng ngày càng không chút kiêng kỵ đoạt lấy Thần Quang, mà Quang nhi của hắn rốt cuộc hồi cải, cũng không còn lạnh lùng từ xương như trước, mà lại nhiệt tình như lửa, có lúc, nhìn mình trầm luân ở trên người nàng, Triều Mặc lại cảm thấy sợ hãi, hân sợ yêu, càng sợ yêu nàng, nhưng có một loại tình cảm cho tới bây giờ đều không phải nói thu là có thể thu hồi. Vì vậy hắn tự nói với mình, Quang nhi cũng thương hắn.

Giết chết mấy thần tử quen thuộc nội tình nhất, cuối cùng trong cung lại truyền tới tin tức Thánh Tuyết Tiếp dư bạo bệnh bỏ mình, không tới một năm, Đế Quân lại nạp một vị Thần phi, Thần phi ấy nói khéo léo, thông minh quyến rũ, coi thái tử như mình sinh. Năm sau, Đức Diệp hoàng hậu trở thành vị hoàng hậu hòa bình nhường ngôi thứ nhất trong lịch sử, cam nguyện xuống làm Diệp phi, Thần phi thuận lợi thừa kế hậu vị, hiệu Thụy Quang.

Triều Mặc vừa cố gắng làm một vị hoàng đế tốt, vừa nỗ lực làm một người chồng tốt, chỉ vì một ánh mắt của Quang nhi hắn liền có thể vứt bỏ hậu cung giai lệ, chuyên sủng mình nàng, ở dưới áp lực không ngừng của văn võ bá quan đương triều, mới miễn cưỡng lâm hạnh hai ba vị phi tử, tiếp theo vẫn hàng đêm ngủ lại Thụy Quang cung. Chỉ là Thụy Quang hoàng hậu vẫn không có sinh con.

Nàng không muốn sinh, trừ Tử Khiên ca ca, nàng không bao giờ muốn sanh con vì bất luận kẻ nào nữa.

Thái tử tròn mười tuổi, liền lập Cảnh Ngọc Trung làm đại thần phụ chính.

Triều Mặc thường ôm Thần Quang, có lần nhẹ nhàng nói ra, về sau không bao giờ tổn thương Quang nhi nữa, những lời ta nói ngày trước đều là giả, nàng là nữ nhân ta thích nhất...

Làm một đế vương, cả tư cách nói yêu hắn cũng không có.

Hắn không thể để cho bất luận kẻ nào biết hắn có tình yêu, bao gồm Quang nhi.

Hắn thật vất vả mới có hôm nay, hôm nay ai cũng phải thần phục hắn, cả Quang nhi ngày xưa làm sao cũng bất không được cũng chủ động xin cởi áo ra, thẹn thùng mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Hắn không bao giờ còn là nghiệt chủng mà phụ vương say rượu cường bạo em vợ sinh ra nữa. Ở trong lòng mẫu hậu chỉ có thái tử ca ca, cho tới bây giờ chưa tình có hắn, bởi vì hắn chỉ là con của muội muội bà, mà con của bà thì đang ở chỗ Tiết Nhân Cẩn, trải qua cuộc sống vui vẻ, mẫu hậu luôn có thể triu mến vô cùng, cả năm mơ cũng nỉ non Thần Quang a Thần Quang...

Ngày gặp chuyện không may, ở trong lòng của mẫu hậu cũng chỉ có thái tử ca ca, sống chết của hắn không ai trông nom. Phụ vương muốn giết hắn, nói phạm là người có quan hệ với kẻ đó đều phải chết, muội muội

của mẫu hậu vào cung cầu cạnh, cầu xin tể phụ bà tha cho đứa trẻ đáng thương này, dù sao hần không phải Doan Tĩnh sinh ra, mà là do người em vợ như nàng sinh!

Kiểm trong tay phụ vương chậm rãi rơi xuống. Muội muội của mẫu hậu khóc ôm lấy hần, bộ dáng triu mến kia mới giống như một mẫu thân chân chính.

Hần thật vui vẻ, rốt cuộc có người thích hần.

Hần trộm đi khôi giáp của La Trường Khanh, xâm nhập vào quân đội, thừa dịp loạn xông vào Tiết phủ.

Hần biết nữ tử kia, gọi Tiết Thần Quang, luôn dùng các loại cơ xâm nhập vào trong cung, tự cho là không có ai phát hiện. Mẫu hậu len lén hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, còn ôm nàng, thậm chí vì nàng, đuổi đi hần đang khóc muốn mẫu thân, hần mới năm tuổi!

Trên váy nữ tử này dính máu, giống như động vật nhỏ bất lực nào đó khi tuyệt vọng chạy trốn, một hồi kêu phụ thân, một hồi kêu Tử Khiên ca ca, hần cảm thấy thật là quá buồn cười quá thống khoái!

Chậm rãi kéo cung ra, ở trong lửa mạnh và khói dày đặc bắn về phía ngực vừa mới bắt đầu trở mã của nàng...

Hôm nay, chuyện cũ đi qua rất sạch sẽ, hần thận trọng che chở tất cả có được bây giờ, đúc thành một căn nhà sắt bèn chắc, bảo vệ hần cùng với Quang nhi, ai cũng không thể cướp đi Quang nhi của hần.

Hần muốn Quang nhi thương hần, yêu bằng cả trái tim, giao ra tim và thân thể, hần thích dong ruỗi ở trong cơ thể nàng, đưa mắt nhìn bộ dạng thống khổ giãy dụa của nàng, thích vẻ quyến rũ tốt khi khi nàng ôm mình thật chặt leo lên vui vẻ, tất cả tất cả đều làm cho hần điên cuồng...

Hần yêu nàng yêu đến tận xương.

Năm Thái tử mười ba tuổi, Thần Quang rồi, nhìn qua vẫn xinh đẹp như thiếu nữ, da thịt trơn nhẵn non như nước. Triều Mặc ba mươi ba tuổi là độ tuổi thành thực nhất xinh đẹp nhất của một người đàn ông, không biết mê đảo trái tim của bao nhiêu giai nhân, bắt đắc dĩ thánh ân độc sủng Thụy Quang, cũng may Đế Quân chỉ tuyển tú nữ một năm, sau lần đó không còn động tĩnh. Khiến cho nữ nhân chết già không gặp để vương trong cung đình giảm rất nhiều.

Ngày đó vừa đúng đến ngày giỗ của Tử Khiên ca ca, nàng đã nói tha thứ hần, cho nên ở ngày này, rất là nhớ hần.

Sủng ái của Triều Mặc đối với nàng đã đạt đến cường thịnh, rồi lại thời thời khắc khắc cẩn thận, chỉ sợ truyền ra lời đồn nàng mê hoặc lòng vua. Thịnh thoả cũng sẽ đến cung phi tử khác ngủ một giấc cho có hình thức, dùng để chứng minh mình cũng không có chuyên sủng Thụy Quang hoàng hậu.

Trước đó vài ngày có một phi tử ý mình có chút thông minh, lại xinh đẹp vô cùng, hết sức bắt mắt đối với Thần Quang, liên hiệp ngoại thích muốn gia hại Thần Quang, chỉ là chuyện còn chưa có áp dụng, phụ thân của vị phi tử liên ngoại ý muốn bỏ mình.

Từ đó về sau Triều Mặc không còn gặp nữ nhân kia nữa, đại khái là bị Thần Quang tự mình xử trí. Hần biết Quang nhi xấu tính, cũng biết nàng có thủ đoạn, nhưng hần yêu nàng thì làm sao bây giờ, chỉ cần không ảnh hưởng chánh quyền của hần, chuyện làm sạch sẽ, hậu cung đó cứ giao cho nàng muốn làm gì thì làm đi.

Từ đó mỗi nữ nhân nhìn thấy Thụy Quang hoàng hậu đều như chuột gặp mèo, cũng có người không tin tà càng muốn đấu với nàng, đều không ngoại lệ, chết không thấy xác sống không gặp người, mà Đế Quân lại mở một con mắt nhắm một con mắt với mấy việc này.

“Hôm nay vì sao Hoàng thượng không có mang tùy tùng?”

“Trẫm không hy vọng có bất kỳ người nào đến quấy rầy.” Triều Mặc nhẹ nhàng ôm nàng, hai người ân ái như lúc ban đầu.

Thần Quang nhìn lâu các tịch mịch hoa lệ này, chậm rãi rót một ly rượu, “Hoàng thượng, dám uống không?”

Không có bất kỳ người hầu ở bên, cũng không có kim bạc, nàng khéo cười tươi đẹp bưng rượu đưa tới cạnh môi hần.

“Có gì không dám?” Trông mắt hắn nhìn ly rượu trong kia, cũng không có động tác.

Thần Quang cười nhạt, uống một hơi cạn sạch rượu.

Về mặt Triệu Mặc xem qua một tia chán nản. Hắn cầm lên ly rượu trong tay nàng, yên lặng rót một ly, cũng uống một hơi cạn sạch.

Nàng theo thói quen dựa vào bờ vai của hắn, lấy ra khăn lụa có mùi thơm đặc biệt, lau sạch vết rượu nhạt ở khóe miệng hắn, ngược lại chủ động đưa lên môi đỏ mọng tràn đầy mùi rượu, hồng đẹp đẽ.

Hắn thật nhu tình, nghênh đón nụ hôn của nàng không chậm trễ chút nào, chỉ là Triệu Mặc, những việc không may mắn của Quang nhi đều là một tay người tạo thành, hôm nay người bảo Quang nhi làm sao tha thứ. Ta mất đi hai người đàn ông yêu nhất trong sinh mệnh, phụ thân đại nhân và Tử Khiên ca ca, hận này ai tới an ủi?

Không có bọn họ, Quang nhi đã sớm thịt nát xương tan.

Vào giờ khắc chúng ta hôn nhau này, ta cảm thấy người có lẽ không đáng chết, người là hoàng thượng tốt, người cha tốt... Những năm này Quang nhi giết không ít người vô tội, cũng làm không ít chuyện thất đức, đến lúc nên trả rồi. Về phần người, hãy sống tiếp đi, thay ta chăm sóc Thừa Hàn thật tốt.

Cuộc đời của nàng chỉ có ba mươi ba tuổi, sau khi suy nghĩ thông tất cả thì an tĩnh hết đi. Triệu Mặc lau sạch vết máu ở khóe miệng nàng, nhẹ nhàng ôm nàng như chưa có gì xảy ra, thưởng thức trắng sáng như nước ngoài cửa sổ.

Nàng rốt cuộc vẫn không nữ giết hắn.

Đẩy ra lòng bàn tay của nàng, miếng độc dược kia còn nguyên, thật ra thì nàng đại khái có thể bỏ vào trong miệng dây dưa với hắn, sau đó thanh âm gì cũng không có, hắn ôm nàng cùng nhau rời khỏi thế giới này.

Chỉ là, nàng vẫn bỏ qua, một thân một mình rời đi. Có lẽ cũng mệt mỏi hắn, sống đủ những ngày hư tình giả ý này.

Nhưng Quang nhi, kiếp này của nàng rốt cuộc có khắc nào yêu ta không, nàng đến tột cùng yêu ai?

Nàng ôm mục đích gì để đối xử tốt với ta, rồi lại ôm mục đích gì chết đi, sau đó thật là độc ác, rời đi ta, rời đi thì tử cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng liếc mắt một cái.

Trong cung điện của nàng trừ không khí trầm lặng xa hoa cái gì cũng không có để lại, không có bất kỳ đồ dính linh khí của nàng. Chỉ có dưới gối, lặng lẽ để một tờ giấy đã ố vàng, trên đó viết: Tử Khiên yêu Thần Quang.

Đây là năm chữ đầu tiên Tử Khiên ca ca dạy nàng học.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-xinh-dep-ac-doc>